Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Mart
Nisan
1986
Sayı: 71
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

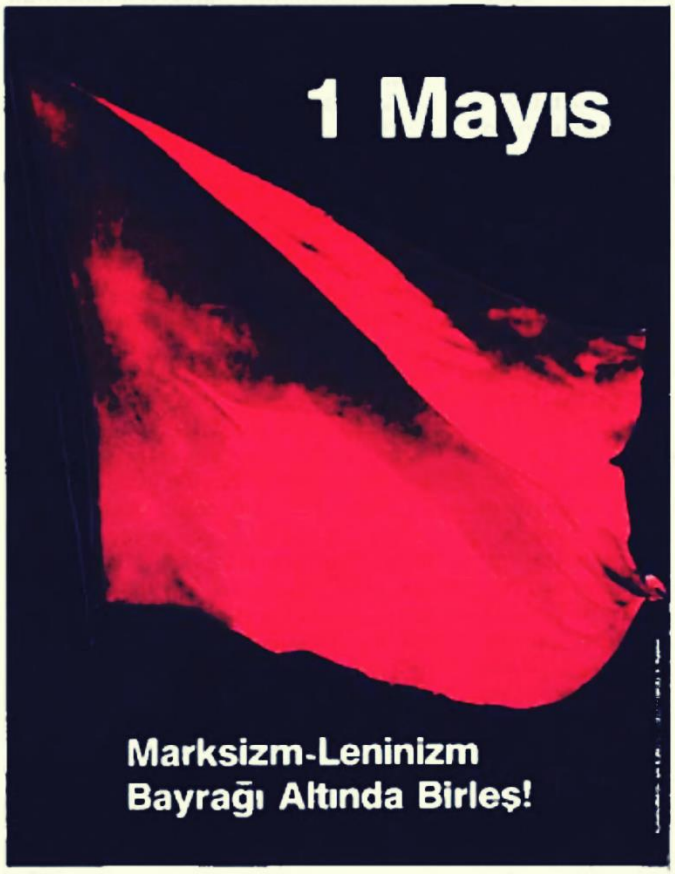

TKP/ML Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist

YAŞASIN

Dünya İşçi Sınıfının

Enternasyonal Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü

ŞANLI 1 MAYIS!

**"Varsın
egemen sınıflar
bir komünist ihtilali
korkusuyla titresinler.
proleterlerin zincirlerinden
başka kaybedecek
bir şeyleri yoktur.
Kazanacakları koca bir
dünya var.
Bütün ülkelerin işçileri
birleşiniz!"**

1 Mayıs, özünde 'anavatanı' olmayan ve zincirlerinden başka kaybedecek hiç bir şeyi bulunmayan dünya işçi sınıfının, enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günüdür!

1 Mayıs, her renk, cins ve milliyetten dünya işçi ve emekçilerinin, sıcak proleter enternasyonalist dostluk ve kardeşlik duygularıyla dolup taşarak, birbirleriyle sıkıca kenetlendikleri ve geleceğin yüce uyum dünyasına giden yolda, her türden baskı, sömürü ve zulme karşı yükselttikleri gür sesleriyle gökleri çınlattıkları mutlu gündür!

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının sınıf bilinçli öncü örgütü olarak, bu mutlu günü, 1 Mayıs 1886'da da, genelde tüm ülke devrimlerinin, özelde ise Türkiye devriminin zaferine olan sonsuz inancımızı yeniden tazeliyerek, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı sınıf kinimizi ve mücadele azmimizi daha da bileyerek anıyoruz!

1891'de Brüksel'de toplanan II. Enternasyonal'in 2. Kongresinin, 1 Mayıs'ı, dünya işçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günü ilan etmesinden bu yana 95 yıl; bu karara esin kaynağı olan Amerikan işçi sınıfının 1 Mayıs 1886 sekiz saatlik işgünü genel grevinden bu yana ise tam 100 yıl geçti.

1 Mayıs, bu uzun süre içerisinde, iki dünya, ezenler ile ezilenler, sömürenler ile sömürülenler dünyası arasındaki yoğun bir sınıf mücadelesine tanık olageldi.

Uluslararası komünist hareket önderliğindeki dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar, 1 Mayıs'ı, gerçek anlamına uygun olarak, dünya gericiliğinin her türden baskı, sömürü ve zulmüne karşı güçlü bir enternasyonalist birlik, dayanışma ve mücadele günü haline getirmeye çalıştı. Bu doğrultudaki çabalarını kesintisiz biçimde sürdürdü. Hala da sürdürüyor.

Diğer yandan dünya gericiliği ise, 1 Mayıs'ın gerçek anlamına yaraşır bir şekilde güçlü bir enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günü haline getirilmesini engellemek için, elinden gelen

→

her yola başvurdu. Hala da başvuruyor. Gücü yettiği ve imkan bulduğu her yerde, 1 Mayıs'ı yasakladı, hatta gerici şiddet kullanmaktan dahi çekinmeyerek, süngü zoruyla engelledi. 1 Mayıs'ı yasaklamaya, ya da engellemeye gücü yetmediği yerlerde ise, sözümona sahip çıkar görünerek, onu gerçek amacından saptırmaya ve içeriğini boşaltarak yozlaştırmaya, böylece kendisi için sıradan ve zararsız bir gün haline getirmeye özen gösterdi. Ya da bazı kesimleri daha açık ve pervasız biçimde 1 Mayıs'a karşı çıkıp, onu engeller ve yasaklarken; diğer bazı kesimleri ise, 1 Mayıs'a sahtekarca sahip çıkar görünmeyi kendi sınıf menfaatlerine daha uygun buldular. Hatta bunu, kaleyi içten fethetme politikasının doğrudan sonucu olarak, her geçen gün artan bir biçimde 'sosyalizm', 'komünizm' vb. maskeler ardına girerek yaptılar, yapıyorlar.

Açıktır ki, bugüne kadar geçen uzun süre içerisinde 1 Mayıs'ın gerçek amacından saptırılması ve içeriğinin boşaltılarak yozlaştırılması doğrultusunda, halk ve proletarya saflarındaki çeşitli oportünist, revizyonist, reformist akımlar da, şu ya da bu biçimde uluslararası gericiliğin ekmeğine yağ sürmekten geri kalmamıştır, halen de kalmamaktadır.

1 Mayıs, ezenlerle ezilenler, sömürenlerle sömürülenler, dünya tarihinin tekerleğini ileriye doğru çevirmek isteyenlerle onu geriye doğru çevirmek isteyenler arasındaki önemli bir sınıf mücadelesi arenası olma özelliğini 1986'da da bütün hayatiyetiyle koruyor.

Emperyalist, sosyal-emperyalist dünya sisteminin başlıca çelişkileri giderek keskinleşiyor ve onu, belkide bugüne kadar eşi rastlanmamış yeni bunalım ve patlamalara gebe bırakıyor.

Başta en büyük iki emperyalist devlet ABD ve RSE olmak üzere, irili ufaklı tüm emperyalist devlet ve tekeller arasındaki rekabet ve dalaşma giderek kızışıyor. Başını ABD ve RSE'nin çektiği rakip iki emperyalist koalisyon NATO ve VARŞOVA paktı içinde ve etrafında kümelenen emperyalist güçler, bir yandan harıl harıl yeni bir dünyayı paylaşım savaşına hazırlanırken, diğer yandan her geçen gün yeni yeni savaş düğümleri atıyorlar. Bir yandan, şu ya da bu maske altındaki 'silahsızlanma', 'barış', 'özgürlük', 'demokrasi' vs. nutukları atıp, her geçen gün yeni yeni demagojik manevralar tezgahlarken, diğer yandan dişlerinden tırnaklarına kadar silahlanmaktan, birbirlerine karşı gövde gösterilerinde bulunmaktan, bütün güçleriyle cephe gerilerini sağlama almaya çalışmaktan da geri kalmıyorlar. Öyle ki, günümüzde artık dünya bile emperyalistlerin savaş hazırlıklarına dar gelmeye başlamış ve özellikle de emperyalist sistemin odağında bulunan iki en büyük emperyalist devlet, ABD ve RSE, bu emperyalist savaş hazırlık ve baş kışkırtıcılıklarını, şimdi bütün güçleriyle uzaya yaymaktan da geri kalmıyorlar.

Keza, başta ABD ve RSE olmak üzere, irili ufaklı tüm emperyalist devletler, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki uşaklarını da, tepeden tırnağa silahlandırmaktan, çeşitli bölgesel savaş ve çatışmalarda koçbaşı olarak kullanmaktan, onları bütün güçleriyle muhtemel bir emperyalist paylaşım savaşında, şu ya da bu emperyalist koalisyon yanında taraf olmaya hazırlamaktan da geri durmuyorlar.

Emperyalist, sosyal-emperyalist metropol ülkelerde, emek sermaye çelişmesi derinleşiyor. Bu ülkelerin, 2. Dünya Savaşı yıkımı üzerinde ve enternasyonel proletaryanın koskocaman bir sosyalist kamp kazanımını gaspetme pahasına sağladıkları kısmi 'istikrar' dönemi giderek geride kalıyor. Kitlelerin emperyalist ve sosyal-emperyalist düzen aleyhtarı tepki, hoşnutsuzluk ve muhalefetleri giderek artıyor. Proletarya ve diğer emekçi yığınlar giderek kıpırdanmaya, işsizliğe, artan baskılara, bir dizi ekonomik, demokratik hakların gaspedilmesine, derinleşen emperyalist krizin önemli bir payının da kendi omuzlarına yıkılmak istenmesine, artan savaş hazırlıklarına vs. karşı seslerini yükseltmeye ve yer yer patlamaya başlıyorlar. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler, bir yandan yükselen bu tepki, hoşnutsuzluk ve muhalefeti, şu ya da bu şekilde pasifize edip, emperyalist ve sosyal-emperyalist düzen bendi içine akıtıp etkisizleştirmeye çalışırken, diğer yandan proletarya ve devrim düşmanı gerçek yüzlerini sık sık çok daha açık biçimde gözler önüne sermekten de geri kalmıyorlar. Elbette ki, onların bu ülkelerde halihazırdaki en önemli avantajları, proletaryanın genel olarak sınıf bilinçli öncüsünün proleter devrimci önderliğinden yoksun bulunmasıdır. Bu onlara, ortalıkta istedikleri gibi cirit atma ve fazla bir zorluk çekmeden kitleleri aldatabilme olanağı sağlamaktadır.

Öte yandan, şu ya da bu biçimde emperyalizme, sosyal-emperyalizme bağımlı ülkelerde de, gerek emperyalizm, sosyal-emperyalizm ile bu ülke ezilen halkları, gerekse bu ülkelerdeki iç sınıf çelişkileri de giderek keskinleşmekte, şiddetli sınıf çatışmalarına ve her geçen gün yeni yeni sosyal ve ulusal patlamalara yol açmaktadır. Ezilen halkları, genel olarak anti-demokratik diktatörlükler altında en ağır ve insafsız baskı, sömürü ve zulüm altında bulunan bu ülkelerde, emperyalistler ve uşakları yine de istedikleri 'rahat' ve 'huzur' ortamını bir türlü bulamıyorlar. Emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin uşakları aracılığıyla bu ülkelerde yürüttüğü insafsız sömürü ve yağmanın ve derinleşen emperyalist, sosyal-emperyalist krizin esas yükünü bu ülke ezilen halklarının omuzlarına yıkma çabalarının ürünü, şimdilik Güney Kore, Sudan, G.Afrika, Antiller, Filipinler'de olduğu gibi kendiliğindenci yığın mücadelesi patlamaları, Eritre, Afganistan vb'de olduğu gibi ulusal kurtuluş mücadeleleri ve Peru'da olduğu gibi proletarya partisi önderliğideki uzun süreli halk savaşı olmaktadır. Lakin yarın için emperyalistleri, sosyal-emperyalistleri ve uşaklarını çok daha büyük tehlikelerin beklediğine şüphe yoktur.

Evet, emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve her türden gericiler, bugün genel olarak bütün ülkelerde hakimiyeti elde tutuyorlar. Onlar enternasonal proletarya ve ezilen dünya halklarını, genel olarak örgütsüz ve önderliksiz bırakmada, yolunu yönünü karartmada şimdilik önemli bir başarı sağlamışlardır. Devrimin subjektif öğesi, hala objektif yönün çok çok gerisindedir. Günümüzün uluslararası komünist hareketini oluşturan Devrimci Enternasyonalist Hareket hala oldukça zayıf, enternasyonal proletarya ve ezilen halklar içindeki etkinliği ise hala oldukça sınırlıdır.

Fakat yine de, geleceğe karamsar bir gözle bakmanın hiç bir anlamı yoktur. Gelecek aydınlıktır. Gelecek, her geçen gün artan biçimde çürüyen ve kokuşarak can çekişen emperyalist, sosyal-emperyalist sistemin değil, dünya tarihinin biricik yaratıcısı olan enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarınındır.

Denilebilir ki, asıl şimdi enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları çok daha güçlüdür. Çünkü, uzun onyıllar süren dişe diş zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği büyük kazanımlarını kaybetme pahasına da olsa, son derece zengin ve paha biçilemez deney ve tecrübeler edinmiştir. Bu zengin deney ve tecrübelerin, uluslararası komünist hareket tarafından derlenip toparlanması ve için için kabarmaya yüz tutan yeni bir proleter dünya devrimi dalgasının sıcak sınıf mücadeleleri ateşi içinde enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına aktarılarak büyük bir maddi güce dönüştürülmesi kaçınılmazdır.

Evet, bırakalım emperyalist manyaklar harıl harıl yeni bir dünyayı paylaşım savaşına hazırlansınlar ve dünyayı emperyalist savaş ateşine boğmak için dişlerinden tırnaklarına kadar silahlansınlar. Bırakalım uluslararası gericilik, her geçen gün artan biçimde 'sosyal-demokrasi', 'sosyalizm', 'komünizm' vs. maskesine bürünme pahasına da olsa, şu ya da bu biçimde enternasyonal proletaryaya ve ezilen dünya halklarına azgınca saldırsınlar, onlara her türden baskı, sömürü ve zulmü reva görsünler.

Bu sadece onların her geçen gün çok daha bariz biçimde çürüdüklerinin, can çekiştiklerinin ve kaçınılmaz biçimde çöküşe gittiklerinin kanıtı olacaktır.

Sonuçta onlar kaybedecek, uluslararası komünist hareket önderliğindeki enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları kazanacaktır.

Enternasyonal proletaryanın Türkiye parçasının sınıf bilinçli öncüsü olarak, 1 Mayıs 1986'yı, mevcut dünya şartlarında, işte geleceğe olan bu sarsılmaz

inançla kutluyoruz.

Uluslararası gericilik, bilinen klasik oyunlarını bu 1 Mayıs'ta da sergilemekten geri kalmayacak, bir çok ülkelerde onu süngü zoruyla yasaklamaya devam ederken, diğer bir çok ülkelerde ise, ya sahtekarca sahip çıkarak, ya da sendika ağalarını ve oportünist, revizyonist, reformist akımları kullanarak, içeriğini boşaltmaya, onu dünya işçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günü olmaktan çıkarmaya çalışacaklardır.

Lakin ne yaparlarsa yapsınlar, tıpkı düne kadar olduğu gibi bugün de, esas olarak kendiliğindenci tarzda da olsa, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının, şanlı 1 Mayıs'ı, emperyalizmin, sosyal emperyalizmin ve her türden gericiliğin baskı, sömürü ve zulmüne karşı güçlü bir enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak yaşatmalarını engelleyemeyeceklerdir.

Dünyanın gerçek komünistlerine gelince: Onlar, dün olduğu gibi bugün de, en küçük bir umutsuzluk ve karamsarlığa, en küçük bir yılgınlık ve inançsızlığa dahi meydan vermeden, bütün güç ve imkanlarıyla 1 Mayıs'a sahip çıkmaya, onun devrimci ruhunu ve geleneğini yaşatmaya, onu emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı güçlü bir proleter devrimci mücadele günü haline getirmeye çalışacaklardır.

Onların 1 Mayıs sınıf mücadelesi arenalarında saçacakları sınıf bilinci tohumları, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının bereketli toprağında kaçınılmaz biçimde kök salıp çiçek açacak ve mutlaka süreç içinde geleceğin heybetli zafer ağaçlarına dönüşecektir.

1 Mayıs, genel olarak tüm ülkelerde olduğu gibi, özel olarak ülkemizde, öteden beri önemli bir sınıf mücadelesi arenası olagelmektedir.

Emperyalizmin yeminli uşağı hakim sınıflar, dünya işçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele gününün devrimci geleneğinden duydukları derin korkunun doğrudan sonucu olarak, bugüne kadar geçen uzun süreç içinde, 1 Mayıs'ın gerçek anlamına uygun bir şekilde kutlanmasını engellemek için ellerinde gelen her yola başvurmaktan geri kalmamışlardır.

Onlar, 1 Mayıs'ın dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanmasını yasaklamış, her türden yasal 1 Mayıs kutlama eylemlerini süngü zoruyla engellemiş, bir çok 1 Mayıs gösteri ve eylemlerine azgınca saldırmış, 1 Mayıs'ı 'Bahar ve Çiçek Bayramı'(!) olarak ilan etmiş, Türk-İş'in sarı sendika ağalarına , 24 Temmuz gibi sahte 'işçi bayramları' ilan ettirmiş, sonuçta 1 Mayıs'ı 'Bahar ve Çiçek Bayramı' olarak kutlamaktan dahi vazgeçerek, işçileri 1 Mayıs günü makina başında bağlı tutmaya çalışmıştır... Ama bütün bunlara rağmen, yine de çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın 1 Mayıs'a sahip çıkmasını, onun devrimci geleneğini şu ya da bu şekilde yaşatmasını engelleyememişlerdir.

İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız, 1 Mayıs 1986'yı da insafsız bir sömürü, ağır faşist baskı ve takibat altında, her türden engelleme ve bastırma çabalarına karşı mücadele ederek kutluyor.

Emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa düzeninin başlıca çelişkileri, ABD emperyalizminin perde arkası başdestekçiliğiyle, hakim sınıfların ABD uşağı Kemalist-İnönücü merkezi kliği tarafından tezgahlanan 12 Eylül askeri faşist diktatörlügüne rağmen, giderek derinleşmeye devam ediyor.

Emperyalizm uşağı hakim sınıflar, askeri faşist cunta nezdinde, bütün bir 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü bo-

ENTERNASYONAL

Uyan artık uykudan uyan,
Uyan, esirler dünyası.
Zulme karşı hıncımız volkan,
Bu ölüm dirim kavgası

Yıkalım bu köhne düzeni,
Biz başka alem isteriz.
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra her şey biziz.

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık,
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan,
Nasıl bizleri kurtarır?
Bizi tüm kurtaracak olan,
Kendi kollarımızdır.

Yükselt kurtuluş bayrağını,
Zulmü rüzgarlara savur.
Körükle devrim ocağını,
Tavı gelen demire vur.

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık,
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Hem fabrikalar hem de toprak
Her şey emekçinin malı.
Tufeyliye tanımayız hak,
Dünya emeğin olmalı.

Cellatların döktükleri kan,
Birgün kendilerini boğacak.
Bu kan denizin ufkundan,
Kızıl bir güneş doğacak.

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık,
Enternasyonalle kurtulur insanlık.

yunca çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımıza ve halkımıza azgınca saldırmalarına rağmen, ne içinde debelendikleri derin ekonomik siyasi krizi giderebilmiş, ne de özledikleri 'rahat' ve 'huzur' ortamını yaratmayı başarabilmişlerdir. Dahası, onları önümüzdeki dönem içerisinde, çok daha derin ekonomik ve siyasi krizler, büyük sınıf mücadeleleri tehlikeleri beklemektedir.

Dünya genelinde, emperyalist devlet ve tekeller arasında kızışan rekabet ve dalaşmaya paralel olarak, emperyalizm uşağı hakim sınıfların çeşitli klikleri arasındaki çelişkiler giderek derinleşiyor.

Zam, zulüm, işkence, pahalılık, işsizlik, enflasyon, yoksulluk, açlık, sefalet gibi çok yönlü sorunların yükü altında kıvranan geniş halk yığınlarının düzen aleyhtarı tepki, hoşnutsuzluk ve öfkeleri giderek kabarıyor. Devrimci durum giderek yükseliyor. Daha şimdiden yavaş yavaş uç vermeye başlayan yeni bir devrimci kabarışın etmenleri, önümüzdeki dönemin zorlu sınıf mücadelesi günlerini müjdeliyor ve emperyalizm uşağı hakim sınıfların yüreğine derin korkular salıyor.

Çeşitli hakim sınıf klikleri , bir yandan birbirlerinin gözlerini oymaya çalışırken, diğer yandan geniş halk yığınlarının tepki, hoşnutsuzluk ve öfkelerini, kendi potalarına kanalize ederek, hem faşist diktatörlüğün dizginlerini ele geçirme mücadelesinde kaldıraç olarak kullanma, hem de düzenin bendinde boğma doğrultusunda ellerinden gelen her yola başvurmaktan geri kalmıyorlar.

Ama onlar, bugün gelinen noktada, bundan sonra ortalıkta kolay kolay at oynatamayacaklardır. Faşizmin süngü zoruyla dayattığı sınıf savaşı okulunda eğitim gören çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının, partimiz önderliğinde eninde sonunda ayağa kalkarak, her renk ve soydan hakim sınıf kliklerini ve emperyalist efendilerini tepeleyip geçmesi kaçınılmazdır.

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve halkımızın şiddetle ihtiyaç duyduğu en önemli şey, insiyatifli, enerjik, ne yaptığını bilen ve tuttuğunu koparan militan bir komünist önderliktir.

Partimiz, bugüne kadar geçen süreç içerisinde, bu hayati boşluğu gereği gibi dolduramamış, işçi sınıfımızı ve halkımızı proleter devrimci mücadeleye başarıyla seferber etmede yetersiz kalmıştır. Bunda, partimizin, özellikle de genç ve tecrübesiz oluşundan dolayı içine düştüğü çeşitli hata, zaaf ve eksikliklerin yanısıra, hakim sınıfların ölümcül bir korku duydukları partimize karşı öteden beri süregeldikleri azgın saldırıların da büyük payı olmuştur. Şu ya da bu nedenlerden dolayı, peş peşe verdiği kayıplar, uğradığı başarısızlıklar ve aldığı iki ağır yenilgi, dahası içerden maruz kaldığı çeşitli hizipsel saldırılar, partimize önemli güç, imkan ve zaman kaybettirmiş, onun, sınıf mücadelesi içerisinde daha ileri mevzilere sıçramasını önemli ölçüde engellemiştir.

Lakin bütün bunlar, partimize önemli kayıp ve zararlar verdirmekle birlikte, yine de onu zengin bir sınıf mücadelesi deney ve tecrübesiyle donatmaktan da geri kalmamıştır. Şimdi partimiz, bu zengin sınıf mücadelesi deney ve tecrübesi zemini üzerinde, hızla ileriye atılma, sınıf mücadelesi içinde layık olduğu yeri biran önce alma, demokratik halk devriminin zaferine giden yolda, İ.Kaypakkaya yoldaşın 1972'lerde tutuşturduğu uzun süreli halk savaşı kıvılcımını daha da güçlü biçimde alevlendirme hazırlık ve çabası içerisindedir.

Gelecek günler, partimiz önderliğinde ayağa kalkması kaçınılmaz olan çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımızın ve halkımızın şanlı zaferlerine gebedir.

1 Mayıs 1986'da, işte bu sarsılmaz inançla sınıf mücadelesi alanlarına koşmalı ve derin bir proleter enternasyonal coşkuyla sınıf bilinçli şiarlarımızı haykırmalıyız!

Bütün güç ve imkanlarımızı, proleter devrimci bir disiplin, coşku ve vakar içinde kararlılıkla ve başarıyla seferber etmeli, 1 Mayıs'ın şanlı proleter devrimci geleneğini en canlı biçimde yaşatmalıyız!

En sıcak ve samimi proleter enternasyonalist duygularla diğer ülkelerdeki sınıf kardeşlerimize dostluk elimizi uzatmalı, dünya gericiliğinin her türden baskı, sömürü ve zulmüne karşı, onlarla sıkı bir enternasyonal birlik ve dayanışma içerisine girmeliyiz!

Emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve onların güdümündeki tüm diğer gericilerin emperyalist savaş hazırlıklarını lanetlemeli, emperyalistlere, sosyal emperyalistlere ve uşaklarına karşı yönelen tüm ilerici, haklı ve devrimci savaşları bir kez daha en güçlü bir biçimde desteklemeliyiz!

Geleceğin yüce uyum dünyasına giden yolda, proleter dünya devriminin ve onun kopmaz bir parçasını oluşturan Türkiye devriminin kesin zaferine olan sarsılmaz inancımızı tazelemeli, emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme ve faşizme karşı mücadele azmimizi ve sınıf kinimizi en güçlü biçimde bilemeliyiz!

1 Mayıs'ı süngü zoruyla yasaklayabileceğini sanan faşist komprador patron-ağa devletine layık olduğu cevabı bir kez daha vermeli, onu yasaklamaya, işçi sınıfımızın ve halkımızın ona sahip çıkıp en güçlü biçimde yaşatmasını engellemeye hiç kimsenin gücünün yetmeyeceğini dost düşman herkese alenen göstermeliyiz.

Emperyalistlerin ve uşaklarının, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımız ve halkımız üzerindeki katmerli sömürü ve yağmasını lanetlemeli, faşist diktatörlüğün baskı ve terörüne karşı sesimizi daha da yükseltmeliyiz!

Türk hakim sınıflarının, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki azgın milli zulmünü nefretle lanetlemeli, milli meseleyle ilgili marksist-leninist şiarlarımızı güçlü biçimde haykırmalıyız!

Tescilli İMF'ci Özal Hükümeti'nin gerçek kimliğini açığa çıkarmalı, kimliğini gizlemek için başvurduğu yalan, demagoji ve sahtekarlıklarını teşhir etmeli, halkımız üzerindeki faşist icraatlarını, hayat pahalılığını, zamları, işkenceyi, işsizliği, arama-tarama, operasyon ve tatbikatları, sıkıyönetimleri, olağanüstü hal ilanlarını, halkın süngü zoruyla sürgün edilmesini, zindanlardaki faşist baskı ve zulmü... bütün gücümüzle protesto etmeliyiz!

Çeşitli hakim sınıf kliklerinin halkı aldatma manevralarını, keskin 'demokrasi havari'liklerini, DSP'nin sahte 'demokratik sol'culuğunu, SHP'nin sahte 'sosyal demokrat halkçı'lığını, 1 Mayıs konusunda girişebilecekleri demagojilerini, RSE'nin baş uşağı sahte 'TKP' ve diğer sosyal faşist kliklerin sahtekarca sahip çıkar görünerek 1 Mayıs'ı kendi sosyal faşist emellerine alet etme çabalarını, Türk-İş sarı sendika ağalarının işçi düşmanı çaba ve '24 Temmuz' gibi sahte 'işçi bayramı' kutlamalarını nefretle lanetlemeli ve boşa çıkarmalıyız!

Çeşitli orta burjuva reformist-revizyonist, küçük burjuva sağ ve 'sol' oportünist akımların, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltarak, onu kendi klik menfaatlerine alet etme çabalarını teşhir etmeli, yüzlerindeki 'sosyalist', 'komünist', 'marksist-leninist', 'bolşevik' vb. gibi maskeleri düşürerek, gerçek kimliklerini kitlelere göstermeliyiz! Onların, şanlı 1 Mayıs'ı, ülkemizdeki proletarya partisinin varlığını inkâr ya da tasfiye etmenin aracı haline getirme gerici çabalarını boşa çıkarmalıyız!

1 Mayıs'ın, gerçek anlamına uygun olarak ancak gerçek komünistler tarafından ve önderliğinde kutlanabileceğini ve gerçek komünistlerce onun ancak güçlü bir enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günü haline getirilebileceğini, bütün davranış, eylem ve düşüncelerimizle ortaya koymalıyız!

1 Mayıs faaliyet ve eylemlerimizin odağına, halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası mücadelemizin ajitasyon ve propagandasını koymalı, onu yığınlara komünist bilinç taşımanın, onları önderliğimiz altında toparlamanın ve proleter devrimci mücadeleye başarıyla seferber etmenin güçlü bir aracı haline getirmeliyiz!

—Yaşasın 1 Mayıs!

—Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

—Kahrolsun Faşist Komprador Patron-ağa Devleti!

—Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal-emperyalizm ve Her Türden Gericilik!

—Yaşasın Halk Savaşı!

100. YILINDA 1 MAYIS'IN TARİHÇESİ

Bundan 100 yıl kadar önce, Amerika'nın Baltimore şehrinde toplanan İşçi Kongresi, bütün çalışanlar için "sekiz saatlik işgünü"nün yasallaşması talebinde bulundu.

Fakat bu talep burjuvazi tarafından reddedildi.

Bunun üzerine 1886'da Şikago'da toplanan İşçi Sendikaları Kongresi'nde sekiz saatlik işgünü talebini burjuvaziye kabul ettirme doğrultusunda önemli kararlara varıldı.

Buna göra, 1 Mayıs 1886'da, bütün Amerika çapında genel grev yapılacak, çeşitli gösteriler düzenlenecekti.

O gün, irili ufaklı 5 bin şehir, kaza ve kasabada, yüzbinlerce işçi genel greve gitti. Büyük miting ve gösterier yapıldı.

İşçi sınıfının görkemli mücadelesi, burjuvazinin yüreğine derin korkular saldı.

Burjuvazi mücadeleyi boğmak için, hemen harekete geçmekte gecikmedi. Örgütlediği grev kırıcısı ajan-provakatörleri silahlandırarak, işçiler arasına sızdırdı.

3 Mayıs'ta, gösteri yapan işçilerin üzerine polisin yaptığı saldırı sonucu 1 işçi öldü. Bunun üzerine 4 Mayıs'ta daha güçlü biçimde düzenlenen gösterilere, yine asker ve polisler saldırdı. Şikago polis merkezine bomba atılması vb. gibi provakasyonlar bahane edilerek, işçi sınıfına karşı girişilen bu baskı ve saldırılar daha da yoğunlaştırıldı.

Albert Parsons, August Spies, Michael Schwab, Sam Fielden, Adolph Fischer, George Engel, Oscar Neebe, Louis Lingg gibi işçi önderi ve sendikacının yanısıra, yüzlerce işçi tutuklandı, ağır baskılara ve işkencelere uğratıldı.

21 Haziran'da yapılan duruşmaların sonunda, O. Neede, 15 yıla, S.Fielden ve M. Schwab ömür boyu hapse, A. Parsons, A. Fischer, G. Engel ve A. Spies ise idama mahkum edildiler.

Dört işçi önderinin idam kararı, 11 Kasım 1887'de yerine getirildi.

Enternasyonal proletaryanın bu yiğit evlatları, hayatlarının son anlarına kadar burjuvaziye asla boyun eğmediler ve ölüme dimdik gittiler.

Enternasyonal üyesi A. Parsons'un idam sehpasına gitmeden önce karısına yazdığı şu satırlar, bu işçi sınıfı kahramanlarının savundukları davaya bağlılıklarını, özlem, duygu ve düşüncelerini en açık biçimde dile getirmektedir:

"Bu kelimeleri yazarken, adlarınız üstüne gözyaşlarım damlıyor. Bir daha hiç karşılaşmıyacağız. Ah, sevgili çocuklarım, nasıl içten, derinden seviyor sizi babacığınız. Sevdiklerimiz için yaşamakla gösteririz sevgimizi ve gerektiğinde sevdiklerimiz için ölmekle de gösteririz sevgimizi. Benim hayatımı ve doğal olmayan haksız ölümümü, başkalarından öğreneceksiniz. Babanız, özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını vermiş bir kurbandır. Size, miras olarak şerefli bir ad ve yapılmış bir görev bırakıyorum. Onu koruyun, bu yolda yürüyün. Kendinize karşı doğru olun, o vakit başkalarına karşı sahte olamazsınız. Yaratıcı, uyanık ve neşeli olun. Anneniz! O kadınların en yücesi, en şereflisidir. Onu sevin, sayın ve öğütlerine uyun.

Çocuklarım, değerli varlıklarım, bu mektubu, yalnız sizin için değil, daha doğmamış çocuklar için de ölen bir kişinin ölüm yıldönümlerinde okumanızı istiyorum. Yavrularım, Elveda.

Babanız
Albert R. Parsons"

Ne var ki, burjuvazinin baskı, işkence, hapis ve idam cezaları, yine de Amerikan işçi sınıfının mücadelesini durdurmaya yetmedi.

İşçi sınıfı, 1886 sonbaharında yapılan Belediye Meclisi seçimlerinde büyük başarılar sağladı.

F. Engels, bu gelişmeler karşısında şu değerlendirmeyi yapıyordu:

"Mayıs'ta sekiz Saatlik Çalışma günü için verilen mücadele Şikago, Millwaukee, vs. de karışıklıklar, hakim sınıfın, henüz olgunlaşmamış olan bu Emek ayaklanmalarını kaba kuvvet ve kaba bir sınıf adaleti ile bastırma çabaları. Kasımda İşçi Partisinin tüm büyük merkezlerde örgütlenmesi ve New York, Şikago ve Millwaukee seçimleri. Mayıs ve Kasım, o zamana dek Amerikan burjuvazisine sadece A.B.D. tahvilâtının faiz kuponunu hatırlatırdı; bundan böyle Mayısla Kasım onlara Amerikan işçi sınıfının ödenmek üzere kendi kuponlarını sunduğu tarihleri de hatırlatacaktır."

Amerikan işçi sınıfının sekiz saatlik işgünü uğrunu giriştiği 1 Mayıs 1886 genel grevinden üç yıl sonra, 14-21 Temmuz 1889'da Paris'te toplanan II. Enternasyonal'in I. Kongresi, hem Amerikan işçi sınıfına uygulanan zulmü protesto etme, hem de sekiz saatlik işgünü talebini daha güçlü biçimde dile getirme doğrultusunda, uluslararası düzeyde ortak bir gösteri düzenleme kararı aldı.

Karara göre:

"Belirlenmiş olan tarihte, bütün ülkelerde ve bütün şehirlerde, aynı zamanda milletlerarası bir gösteri aracılığı ile, emekçiler, sekiz saatlik işgününü kabul etmesi ve Paris Kongresinin öteki kararlarını uygulaması için resmi makamları zorlayacaklardır.

"Amerikan Emek Federasyonu, 1 Mayıs 1890 tarihinde buna bezer bir gösteri yapılması hususunda karar vermiş olduğundan, aynı tarih, enternasyonal gösterinin yapılma tarihi olarak kabul edilmiştir.

"Çeşitli milletlere mensup emekçiler, bu gösteriyi, kendi ülkelerinin özel şartlarını ve durumlarını gözönünde tutarak tertipleyeceklerdir."

Bunun üzerine, işçi sınıfı dünyanın dört bir yanında harekete geçti.

1 Mayıs 1890'da yapılan bu uluslararası gösteri, büyük bir başarı sağladı. Paris'te, Viyana'da ve daha bir çok şehirde görkemli gösteriler yapıldı.

Bu uluslararası gösterinin dünyanın dört bir yanında büyük bir ilgi görmesi üzerine, 1891'de Brüksel'de toplanan II. Enternasyonal'in 2. Kongresi, aynı gösterilerin her sene aynı günde tekrarlanması kararı aldı.

İşte o gün bu gündür, her yıl 1 Mayıs tarihi, dünya işçi sınıfının, dünya gericiliğinin her türden baskı, sömürü ve zulmüne karşı, enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak kutlanagelmekte, dünyanın nabzının dünya işçi sınıfının nabzında attığı gerçeğini, her yıl bir kez daha dost düşman herkese alenen hatırlatmaktadır ve bundan sonra da daima hatırlatacaktır.

★ ★ ★ ★

1 MAYIS MARŞI

Günlerin bugün getirdiği
Baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yurdumun güneşli günleri
Mutlak gelen gündedir

1 Mayıs! 1 Mayıs!
İşçinin emekçinin bayramı!
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı!

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların doruklarından
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavganın ufuklarından
Mutlu bir hayat filizlenir
Bizde ve ülkelerde

1 Mayıs! 1 Mayıs!
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Gün gelir gün gelir
Zorbalar durmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Bir kâğıt gibi erir gider

1 Mayıs! 1 Mayıs!
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

★ ★ ★ ★

TÜRKİYE'DE 1 MAYIS

Dünyanın dört bir tarafında olduğu gibi, ülkemizde de 1 Mayıs, dünya işçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak bilinmekte ve ötedenberi çeşitli biçimlerde kutlanagelmektedir

Bu kutlamaların tarihi, yüzyılımızın başlarına kadar uzanır.

1909'yılında Üsküp'te, 1911'Selanik'te, 1912'de İstanbul'da gösteriler halinde yapılan 1 Mayıs kutlamaları, 1921'de, aynı zamanda anti-emperyalist bir muhtevaya da bürünerek, çok daha ileri boyutlara varmış, Türkiye işçi sınıfının gücünü dost düşman bütün herkese göstermiştir.

1 Mayıs 1921'de İngiliz emperya-lizminin işgali altındaki İstanbul'da yapılan gösteriler hakkında, 2 Mayıs 1921 tarihli Alemdar gazetesinde şunlar söylenmekteydi:

"Şehrimizde işçi bayramı dün işçilerce tesit edilmiştir. Şirketi Hayriye, Haliç ve Tramvay Şirketleri amele leri çalışmadıklarından vesaiti nakliyenin büyük kısmı muattal kalmıştır. Ameleden bir kısmı bayramlarını tesit için mavi işçi gömlekleri giydikleri, kırmızı boyunbağı taktıkları gibi hepsi de kırmızı rozetlere hamil idiler. Amelenin bindiği bazı otomobillere de kırmızı bayrak takılmıştı."

1 Mayıs 1922'de ise, bütün büyük şehirlerde gösteriler düzenlendi. İstanbul'da işçiler enternasyonal'i söyleyerek yürüdüler, bildiriler dağıttılar. Ankara'da, başta İmalatı Harbiye işçileri olmak üzere, bir çok işçinin katıldığı bir toplantı yapıldı, bütün dünya işçilerine ve İstanbul'daki işçi örgütlerine kutlama mesajları gönderildi.

1 Mayıs'ın, baskı, sömürü ve zulme karşı giderek güçlü bir birlik, dayanışma ve mücadele günü haline gelmesi karşısında, hakim sınıflar gerçek korkularını açığa vurmakta, gerçek işçi ve halk düşmanı yüzlerini açıkça ortaya koymakta geçikmediler.

Kemalist diktatörlük, 1 Mayıs 1923 kutlamalarını yasakladı. Birçok işçi tutuklandı.

1923'te toplanan İzmir İktisat Kongresi'nin, sözümona 1 Mayıs'ı resmi işçi bayramı kabul etmesine rağmen, 1 Mayıs 1924 kutlamaları da aynı şekilde yasaklandı. Bu konuda, Amele Teali Cemiyeti tarafından yayınlanan bir broşürde şunlar söylenmekteydi:

"1924 senesi 1 Mayısında, İstanbul'da hemen hemen hiçbir şey yapılmamıştır. Sokaklarda tezahürat menedildiği gibi, Amele Birliği Merkezinde yapılmak istenilen resm-i kabule de münaat edilmiş ve Enternasyonal Marşı çaldırılmamıştır. Amele tarafından neşredilen (Çelik Kol) gazetesi toplattırılmış, Aydınlık mecmuası idare hanesi teharri edilmiştir."

Kemalist faşist diktatörlük, giderek 1 Mayıs'ın adının ağza alınmasını dahi yasakladı. Uzun yıllar boyunca, yasal olarak 1 Mayıs'ın kutlanabilmesine en küçük bir imkan dahi tanımadı. Halkımızın en küçük direnişini dahi, süngü zoruyla ve kanlı biçimde bastırdı. bu arada, bir kanunla 1 Mayıs'ı, "Çiçek ve Bahar Bayramı" olarak ilan ederek, onu gerçek anlamından saptırmaya çalışmaktan da geri kalmadı.

Kemalist faşist diktatörlüğün hesaplarına göre, her yıl 1 Mayıs geldiğinde, işçiler ve emekçiler kırlara 'çiçek toplamaya' gidecek ve böylece 1 Mayıs'ın gerçek anlamını 'unutturacak'lardı.

Lakin yine de, işçi sınıfımız ve emekçi halkımız 1 Mayıs'ın gerçek anlam ve önemini unutmadı ve onun devrimci geleneğini, şu ya da bu biçimde yaşatmaya devam etti.

Nitekim, aradan geçen uzun yıllara rağmen, işçi sınıfı ve halkımızın 1 Mayıs enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele özlem ve ruhu, yeniden çok daha güçlü biçimde kendisini ortaya koymakta gecikmedi.

Halkımızın gelişen mücadelesine paralel olarak, özellikle de 1960-70'li yıllar, 1 Mayıs bilincinin yeniden yeşerdiği bir dönem oldu. Çeşitli eylem, direniş ve gösteriler hızla yayılmaya başladı.

Uzun yıllar sonra, 1 Mayıs, güçlü bir yığın gösterisiyle ilk kez 1976'da İstanbul/Taksim 1 Mayıs meydanında kutlandı.

Faşist diktatörlüğün tüm engelleme çabalarına ve baskılarına, Türk-İş'in sarı sendika ağalarının 24 Temmuz 'işçi bayramı' çığırtkanlıklarına rağmen, yüzbinlerce işçi ve emekçi, İstanbul'un yanısıra, yurdun dört bir yanında meydanlara döküldü.

MİT/KONTR-GERİLLA'nın, RSE uşağı sosyal-faşist sendika ağalarının yarattığı elverişli ortamdan da yararlanarak düzenlediği, 1 Mayıs 1977 Taksim katliamı provokasyonu da 1 Mayıs'ın giderek çok daha güçlü biçimde kutlanılmasını engelleyemedi.

12 Eylül 1980 darbesiyle işbaşına gelen askeri faşist cunta, süngü zoruyla her türden legal 1 Mayıs gösterilerini engelledi. Bütün bir 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü dönemi boyunca sürdürülen azgın faşist baskı, zulüm ve teröre rağmen, işçi sınıfımız ve halkımız, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini, çeşitli biçimlerde yaşatmaya devam etti ve hala da ediyor.

1 Mayıs'ın devrimci geleneği, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımızın ve halkımızın bilincine öylesine yerleşmiştir ki, onu işçi sınıfımızın ve halkımızın bilincinden söküp atmaya hiç bir güç yetmeyecektir.

Partimizin önderliğinde ayağı kalkması kaçınılmaz olan çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımız ve halkımız, meydanlarını baştan başa kızıl bayraklarla donatacağı görkemli 1 Mayısları kutlayacağı bağımsız, demokratik, özgür ve mutlu Türkiye'yi mutlaka yaratacaktır.

—1 Mayıs Engellenemez!

—İşçi Sınıfı ve Emekçi Halkımız Tüm Engellemelere Rağmen 1 Mayıs'ı Yaşatacaktır!

1 Mayıs 1977 Katliamını Unutmadık!

DİSK'in tepesine çöreklenen RSE uşağı sosyal faşist sendika ağalarının yarattığı elverişli koşullarda, MİT/KONTR-GE RİLLA şebekelerince düzenlenen 1 Mayıs 1977 Taksim katliamı faşist provakasyonunu, düzenlenişinin 9. yılında nefretle lanetliyoruz!

1 Mayıs 1977 Taksim katliamının hesabı, faşist komprador patron-ağa devletinden ve onun MİT/KONTR-GERİLLA gibi cinayet şebekelerinden mutlaka sorulacaktır!

1 Mayıs Şehitlerimizi Anıyoruz

MEHMET KOCADAĞ

BAHAR YILDIZ

1 Mayıs Katliamında Yaşamlarını Yitirenler

Aleko KONTEUS
Ahmet GÖZÜKARA
Ali YEŞİLGÜL
Bayram ÇITAK
Bayram SÜRÜCÜ
Diran NERGİS
Ercüment GÜNKUT
Hasan YILDIRIM
Hikmet ÖZKÜRKÇÜ
Hüseyin KIRKIN
H.İpek SAMAN
Bayram İYİ
Hamdi TOKA
Hülya EMECAN
Jale YEŞİM
Kahraman ALSANCAK
Kenan ÇATAK
Kıymet DUMAN
Karabet AKYAN
Kadir BALCI
Leyla ALTIPARMAK
M.Atilla ÖZBELEN
Mustafa ELMAS
Meral ÖZKOL
M.Ali GENÇ
Mustafa ERTAN
Niyazi DARI
Nazmi ARI
Nazım ÜNALDI
Ömer NARMAN
Özcan GÜRKAN
Rasim ELMAS
Sibel AÇIKALIN
Tevfik BEYSOY
Yücel ELBİSTANLI
Ziya BAKİ

Tüm işkence, cinayet ve katliamlarının hesabı faşist komprador patron-ağa devletinden mutlaka sorulacaktır!

1 MAYIS BAYRAMI DOLAYISIYLA BAKÜ'DE MÜSLÜMAN İŞÇİLERE HİTAP

MUSTAFA SUPHİ

Bütün dünyadaki mazlum insanların bekledikleri mutlu gün, bütün dünyadaki mazlum halkların kaderini birbirine bağlayan büyük bayram!

Yoldaşlar!

Çok kalmadı o bütün insanların kardeşlik bayramına, bana inanınız. Sizin gönlünüzde, sizin ruhlarınızda çalkalanan deryalara, Avrupa'nın o zalim kuvvetleri, o cansız hisarlar, o demir zırhlar ve altın mihraplar karşı duramaz.

Hisarlar, mihraplar yıkılır, zırhlar delinir, fakat ruh ölmez, yükselir. Bu yükseklikler altında ise zalim aciz kalır, nefesini teslim eder, mahvolur. Fakat siz ey esir ve mazlum halklar! Hazır mısınız savaşa? Dünyanın mutluluğunu, insanın bahtını zalimlerden kurtarmaya? Kendinize daima bu soruyu sorunuz, vicdanınızı dinleyiniz! Düşününüz ki, en büyük zafer günleri, geleceğiniz ve mutluluğunuz için hapse, zindana, kana, ateşe, ölüme sabır ettikleriniz, tarihi olgular karşısında size şan verecektir.

Düşününüz ki, en şanlı şenlikler, kendi kaderinizi elinize alacağınız günlerde gerçekleşecek ve onun imanı, kahramanlığı göklere yükseltecek en büyük bayram olacaktır.

Ey dünya! Ey dünyanın yapıcısı olan işçiler!

Ey islâm aleminin asırlardan beri ezilmiş esir halkları!

Ey Mısır'da, İran'da, Hindistan'da, Türkistan'da yabancı boyunduruğuna mahkûm olan mazlum kardeşler! Siz de uyanınız, dinleyiniz, şu şikâyet, şu devrim, şu sevinç çığlıklarını işitiniz!

Ruhunuzu tırmalayan o tutucu, o cahil zulümkâr karanlıklardan kurtularak şu ümit ve hayat dünyasına koşunuz.

Sizi esirlikten kurtaracak, size siyasi ve iktisadi hürriyeti verebilecek büyük bayrama katılınız.

Siz de zafer şarkıları söyleyerek Enternasyonal kardeşlik ve birlik yolunda ilerlemeye çalışınız.

Koy, devrim dünyanın her tarafında zafer bulsun; koy, zalim ve gaddarlar mahvolsun.

Koy, insanları yumruklar altında ezenler, insanlığı ise muhtaçlara sadaka vermekten ibaret bilenler ezilsin.

Bırakınız, hak ve adalet karşısında bu zalim kainat titresin.

Müslüman yoldaşlar!

Bütün dünya mazlum işçileri gibi siz de bu ihtilalde bir şey kaybetmeyeceksiniz. Marks'ın dediği gibi, kollarınızı sıkan zincirlerden başka bir şey kaybetmeyeceksiniz!

Birleşiniz bütün dünya işçileri!
Birleşiniz müslüman işçiler!

1920

"İNFAZ YASASI" Değişikliği mi, Yoksa Faşist Özal Hükümetinin Halkın Muhalefeti Karşısında Bir Adım Daha Gerilemesi mi?

12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün yarattığı kudurgan baskı, sömürü ve zulüm ortamı, zindanlara doldurulan onbinlerce tutuklu ve mahkûmun derhal serbest bırakılması talebini, çeşitli milliyetlerden halkımızın en önemli demokratik taleplerinden birisi haline getirdi.

Ki, böylesine önemli bir toplumsal olgunun görmezlikten gelinmesi, ya da çeşitli hakim sınıf klikleri tarafından tipik istismar konularından birisi haline getirilmemesi düşünülemezdi.

Nitekim, irili ufaklı diğer bir çok hakim sınıf klikleri yanısıra, bizzat ANAP kliği de, daha 6 Kasım 1983 seçim aldatmacası öncesinden başlamak üzere, bugüne kadar geçen süre içinde, bu konuyu, yani "genel af" sorununu istismar edegelmiş, bu doğrultuda peş peşe çeşitli manevralara girişmiş, faşist yalan, demagoji ve sahtekarlığın en pespaye numunelerini sunmuştur.

Bilindiği gibi, faşist cunta, süngü zoruyla sözümona halka 'onaylattığı' 12 Eylül anayasasına eklediği 14. madde ile, "devlete karşı işlenen suçlar" adı altında, onbinlerce yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist siyasi tutuklu ve mahkûmun muhtemel bir "af"tan yararlanmasını resmen yasaklamıştı.

Zira, faşist cuntaya göre, "74 affı", ülkenin 12 Eylül öncesinde içine sürüklendiği 'anarşi'nin en önemli 'nedeni' idi! Eğer 'anarşistler' affedilmeseydi, Türkiye bu duruma düşmezdi! O halde, 'anarşistlerin affı' anayasaya eklenen bir maddeyle engellenmeliydi!

Hemen belirtelim ki, faşist cuntanın ağzını her açışta köpüklü salyalar saçarak saldırdığı ve kendi gerçek faşist yüzünü gizlemek için kullanmaya çalıştığı 'anarşi', halkımızın, hakim sınıflara ve emperyalist efendilerine korkulu anlar yaşatan devrimci mücadelesinden başka birşey değildir.

Faşist cunta, bütün bir 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü dönemi boyunca estirdiği azgın terör ve zulüm pahasına bastırdığı halkımızın devrimci mücadelesinin yeniden yükselmesini engellemek için, elinden gelen her yola başvurmaktadır.

Faşist anayasaya eklenen 14. madde, bu yolda başvurulan tedbirlerden sadece birisidir.

Elbete ki, süngü zoruyla faşizmin zindanlarına doldurulan onbinlerce yurtsever, devrimci, demokrat, komünist siyasi tutuklu ve mahkûmun, şu ya da bu şekilde bir an önce özgürlüğüne kavuşması, kaçınılmaz biçimde halkımızın devrimci mücadelesinin yükselmesi üzerinde önemli bir rol oynayacaktır.

Dolayısıyla, hakim sınıfların ve onların Evren, Özal gibi elebaşılarının bu konudaki korkuları boşuna değildir.

Lakin onlar, onbinlerce yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist tutuklu ve mahkûmu, her ne pahasına olursa olsun içeride tutarak, halkımızın devrimci mücadelesinin yeniden yükselmesini engelleyebileceklerini sanmakla feci şekilde yanılıyorlar.

Çünkü, faşizmin zindanları da, halkın devrimci mücadelesini durdurmaya yetmez ve bugüne kadar da yetmemiştir, bundan sonra da asla yetmeyecektir.

Her halükarda da, aralarındaki çelişkiler önemli ölçüde derinleşmiş olmasına rağmen, hakim sınıfların birçok klikleri, cuntanın bu konudaki anlayışını onaylayıp savunurken, diğer bazı klikleri ise, diğer birçok konuda olduğu gibi bu konuda da hala cuntaya açıkca karşı çıkma cesareti gösteremiyorlar. Yine de, hemen hemen tüm hakim sınıf kliklerinin, 'terör suçlusu' olarak adlandırılan onbinlerce siyasi tutuklu ve mahkûmun "af" kapsamı dışında bırakılması noktasında, çeşitli manevra ve demagojilere başvurmalarına rağmen, genel bir görüş birliği içinde olduklarını söylemek yanıltıcı olmayacaktır.

Nitekim, yüzüne sözümona 'sosyal demokrat halkçı'lık maskesi geçiren SHP'nin, hazırladığı ünlü "af" tasarısında, siyasi tutuklu ve mahkûmları "af" kapsamı dışında bırakabilmek için ne tür 'hukuki' hokkabazlıklara başvurduğu henüz akıllardadır.

Kısacası, aşağı yukarı tüm hakim sınıf kliklerinin, belli nüans farklılıklıkları taşısa bile, "af" konusunda giriştikleri tüm manevra, yalan, demagoji ve sahtekarlıkların altında şu çıplak gerçek yatmaktadır:

Yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist siyasi tutuklu ve mahkûmların, her ne pahasına olursa olsun "af" kapsamı dışında bırakılması!

Ki, tescilli İMF'ci faşist Özal hükümetinin "af" konusunda giriştiği tüm manevralar da, işte bu noktada yoğunlaştı.

Faşist Özal hükümeti, öteden beri siyasi mahkûm ve tutukluları dıştalayan kısmi bir "af"fın propagandasını yapmasına rağmen, bugüne kadar geçen 2,5 yıllık süre içerisinde, bu konuda da hiçbir pratik adım atmadı, daha doğrusu atamadı. Çünkü, onbinlerce siyasi mahkûm ve tutukluyu dıştalayan bir "af"fın, faşist Özal hükümetini, ülke ve dünya demokratik kamuoyu nezdinde önemli ölçüde teşhirini de birlikte getirecekti. Keza böylesi bir "af" aldatmacasının, onun cunta kliğiyle birlikte elele vererek kotarmakta olduğu 'demokarasiye geçiş' oyununa da önemli ölçüde halel getirecekti.

Dolayısıyla, zaten ipliği süratle pazara çıkmakta olan faşist Özal hükümeti, sorunu sürümcede bırakarak, zaman kazanma yoluna gitti. Bu arada, "pişmanlık yasası" türünden manevralara girişmekten de geri kalmadı. Onun 'ince' hesaplarına göre, eğer "pişmanlık yasası" adlı faşist provokasyon yasası tutsaydı, yani yurtsever, devrimci, demokrat, komünist siyasi tutuklu ve mahkûmlar, 'pişmanlık' getirerek ihanetin, teslimiyetin batağına gömülme pahasına bu 'özel af'fı kabul etseydiler, adli suçluları kapsayan kısmi bir 'af'fın çıkarılabilmesi çok çok kolaylaşacaktı. Zira faşist Özal hükümeti, bu durumda pişmanlık yasası ile dayatılan teslimiyet ve ihaneti, sadece siyasi tutuklu ve mahkûmlara has olarak çıkarılan bir 'özel af' olarak ülke ve dünya demokratik kamuoyuna lanse etmekte, kendisine göre fazla bir güçlük çekmeyecekti.

Oysa onun evdeki hesapları bu kez de çarşıya uymadı. onbinlerce yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist siyasi tutuklu ve mahkûm bir avuç hain ve dönek dışında bu ihaneti ve teslimiyeti teşvik edici faşist provokasyon yasasını, gerisin geriye faşist Türk devletinin suratına çarptı.

Genel af talebinin ülke ve dünya demokratik kamuoyu nezdinde giderek sempati, destek ve güç kazanması, bu doğrultudaki mücadelenin daha da yoğunlaşması, sorunu artık sürümcede bırakılamaz bir aşamaya getirdi.

On binlerce siyasi tutuklu ve mahkûmu dıştalayan bir kısmı 'af'ın, kaçınılmaz biçimde ülke ve dünya demokratik kamuoyunda yaratacağı büyük tepki ve hoşnutsuzluğu göze almayan faşist Özal hükümeti, bir adım daha geriye atarak, sonuçta "infaz yasası" manevrasını gündeme getirmek zorunda kaldı.

Nitekim, siyasi-adli ayırımı yapmadan, tüm mahkûmların cezalarında belli bir indirimi gündeme getiren ve bu doğrultuda infaz yasasında belli değişikliklerin yapılmasını öngören bir yasa tasarısı, apar topar hazırlanarak, geçtiğimiz günlerde uyduruk parlamentoya sunuldu.

ANAP ve SHP 'milletvekilleri'nin 'keskin' sürtüşmeleri arasında, parla-

mentoda görüşülerek, ANAP ile birlikte bazı MDP ve bağımsız 'milletvekilleri'-nin oylarıyla kabul edilen ve çok geçmeden bir nolu faşist elebaşı Evren tarafından da onaylanan yasa tasarısı, resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe sokuldu.

Buna göre, 48 bin 77 hükümlü, 26 bin 129 tutuklu bu değişiklikten yararlanacaktı ve bu yararlanma şöyle olacaktı:

—İyi hali görülen hükümlülerin cezaları her bir ay ceza için 12 güne,

—Mecliste idamı onaylanmayan hükümlülerin cezaları iyi halleri karşılığında 30 yıla,

—Müebbet hapse mahkûm hükümlülerin cezaları ise, iyi halleri karşılığında 20 yıla indirilecekti.

Diğer yandan, gerek 'firar'da bulunan hükümlüler, gerekse yurtdışında bulunan siyasi mülteciler de, aynı durumdan yararlanacaklardı.

Fakat, firara kalkışan, cezaevi yönetime isyan eden... hükümlülerin infaz yasasında yapılan değişiklikten yararlanmaları ise, daha değişik olacaktı.

Buna göre:

—İdam cezasına çarptırılmış olanlar 36 yıl,

—Müebbet hapse çarptırılmış olanlar 29 yıl tutuklu kalacaklar, diğer cezalar için ise, 9 aylık bir deneme süresi tanınacak, getirilen değişiklikten yararlanıp yararlanamayacakları buna göre kararlaştırılacaktı.

Açıkca görülebileceği gibi, faşist Özal hükümetinin infaz yasasında yaptığı bu değişiklik, bir 'genel af' değildir. Lakin, yine de onun daha önce çıkarmayı düşündüğü bir kısmi 'af'tan nisbeten daha geniş kapsamlıdır. Çünkü, infaz yasasından yapılan sözkonusu değişiklikten önemli ölçüde siyasi mahkûm ve tutuklunun da yararlanabileceği, tartışma götürmez bir husustur. Dolayısıyla bu durum, faşist Özal hükümetinin, bu konuda yükselen halkın tepki ve muhalefeti karşısında, bir adım daha geri atmasından başka birşey değildir. Nitekim, siyasi tutuklu ve mahkumların herne pahasına olursa olsun 'af'fına karşı çıkan, fakat adeta tükürüğünü yalayarak 'infaz yasası'nda yapılan değişikliğin altına imza atmak zorunda kalan faşist cellat Evren dahi; "örgüt elemanları erken salıverildi", "ülkemizde yeniden anarşi ve terör karabulutları getirmek isyenler, genel af isteklerinde kısmen muvaffak olmuşlardır" diyerek, istemiyerekte olsa bu gerçeği itiraf etmiştir. Fakat bu işin sadece bir yönüdür.

Diğer yandan, faşist Özal hükümetinin, bu konuda da, 'bir taşla, bir çok kuş vurma' misali çok yönlü hesaplar içinde bulunduğuna şüphe yoktur.

Şöyle ki

1- Usturuplu bir manevra ile, hem cunta kliği ile arayı bozmadan, hem de siyasi tutukluların affı konusunda anayasasında özel bir madde bulunan faşist Türk devletini, dünya ve ülke kamuoyu nezdinde sözde tükürdüğünü açıkça yalama durumuna düşürmeden, bu işi de 'bitirmiş'tir.

2- Sözümona 'sosyal-demokrat halkçı' maskeli bir af tasarısı hazırlayan SHP'yi, hem de bir SHP milletvekilinin (C. Caner'in) daha önce yapmış olduğu infaz indirimi önerisini kullanarak, bu kez de ekarte etmiş ve yaya bırakmıştır.

3- Yaklaşmakta olan ara seçimler açısından, önemli bir propaganda ve demagoji malzemesi elde etmiştir.

4- Yapılan ceza indirimi, ondan yararlananların tepesinde sallanan bir nevi 'demoklesin kılıcı' haline getirilmiştir. Zira, ceza indiriminden yararlananlar, normal ceza sürelerinin bitim dönemine kadar, her hangi bir 'suç' işlediklerinde, sözkonusu ceza indirimi 'haklarını' kaybetmekte ve eskiden kalan cezalarını yeniden çekme durumunda bırakılmaktadırlar. Nitekim, faşist bakan Eldem, tutuklu ve mahkûmları sürekli bir cezaevi tehdit ve korkusu altında tutarak sindirmeyi ve uysallaştırmayı öngören bu sistem hakkında şunları söylemektedir: *"Bu sistemle cezaevi anahtarını mahkûmun eline veriyoruz. Şartlı salıverme mahkûma hürriyetin çırakhğını yaptırır."* Bu demagojik sözler, faşist Özal hükümetinin gerçek niyet ve yüzünü çok bariz biçimde ortaya koymaktadır.

5- En önemlisi de, bu sistem sayesinde, önemli ölçüde yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist tutuklu ve mahkûm, yine de faşist Özal hükümeti tarafından ceza indiriminden yararlanamaz duruma sokulmaktadır. Zira, yapılan yasa değişikliğine göre, cezaevinde isyana kalkışanlar, ya da herhangi bir disiplin suçu işlemiş olanlar, ceza indiriminden yararlanamayacaklardır. Oysa, bilindiği gibi bütün bir 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü dönemi boyunca, en ağır baskı, işkence ve zulme maruz kalan siyasi tutuklu ve mahkûmların, bütün bunlara karşı sayısız haklı ve devrimci direnişlere giriştikleri ortadadır. Dolayısıyla, faşist Özal hükümeti, siyasi tutuklu ve mahkûmların önemli bir kesimini cezaevinde tutmaya devam etme konusunda bolca 'hukuki veri' elde etmekte fazla bir zorluk çekmeyecektir. Keza, 9 aylık deneme süresi de, ona, hem siyasi mahkûm ve tutukluları teslim olmaya zorlama, hem de faşizme karşı direniş yolunu seçenleri zindanlarda tutmaya devam etme konusunda gereken imkan ve fırsatı bol bol sağlamaktadır.

Lakin, faşist Özal hükümetinin yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist tutuklu ve mahkûmlara karşı giriştiği bütün bu manevraların da halkımızın mücadelesi sonucu ve süreç içinde boşa çıkarılması kaçınılmazdır.

Zira halkımız, tüm faşist yalan, demagoji ve sahtekarlıkların aksine, gerçek suçluların kimler olduğunu her geçen gün çok daha iyi görmektedir ve er ya da geç gerçek suçlulardan, yani emperyalistlerden ve uşaklarından mutlaka hesap soracaktır.

Faşist Özal hükümetinin "infaz yasası" manevrasına aldanılarak, zindanlarda kalan yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist tutuklu ve mahkûmlarla devrimci dayanışma ve yardımlaşma kesinlikle aksatılmamalıdır.

Faşizmin zindanlarında kalan siyasi mahkûm ve tutukluların, önümüzdeki dönem içerisinde çok daha yükselmesi kaçınılmaz olan direniş ve mücadeleleri kararlılıkla desteklenmeye devam edilmelidir.

Diğer yandan faşist komprador patron-ağa devletinin, gözaltına almalarına, tutuklamalarına, işkencelerine, arama, tarama ve operasyonlarına vs. karşı mücadele edilme görevleri de aksatılmamalıdır.

"Anarşi", "terör" vs. adı altında, genelde halkımıza, özelde ise ülkemiz devrimci ve komünist hareketine azgınca saldırmaya devam eden faşist komprador patron-ağa devleti, sürekli olarak 'güçlü', 'yenilmez', 'yıkılmaz' olduğunun propagandasını yapmaktadır.

Fakat, aslında iliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş olan faşist diktatörlüğün bu propagandasının kofluğu, halkın tepki ve muhalefeti karşısında çok daha bariz biçimde açığa çıkmaktadır. Zira, faşist Türk devletinin aslında halkımızın devrimci mücadelesinden nasıl öcü gibi korktuğunu ve halkın tepki ve muhalefeti biraz yoğunlaştığında ve yükseldiğinde, nasıl bir çok mevziden peş peşe çekilmek ya da geriye adımlar atmak zorunda kaldığını, "infaz yasası" türü faşist manevralar açıkca göstermektedir.

Kısacası, halkın mücadelesi sonucu, faşist Türk devleti bir çok mevziden geri püskürtülebilir ve süngü zoruyla gasbedilen bir çok ekonomik, demokratik, sendikal ve siyasal haklar yeniden kazanılabilir. Dahası, bunların yığınların eğitilmesi, bilinçlendirilmesi ve örgütlenilmesinde hiç de küçümsenmemesi gereken olanaklar sağlayacağı da açıktır.

Sorun, kısmi hak ve özgürlükler uğruna mücadelenin, doğru bir anlayış ve perspektifle ele alınması ve faşizmin soluğunu kesecek olan uzun süreli halk savaşı mücadelesine tabi kılınarak yürütülmesidir. Dolayısıyla, devrimci slogan ve ilkelerimizden taviz vermeden ve bunların yerine geçirmeden, kısmi ekonomik, demokratik, siyasal vb. haklar uğruna mücadelede de, halka mümkün olduğunca bilinçli ve örgütlü tarzda önderlik etme görev ve sorumluluğumuzu da layıkıyla yerine getirmeye çalışmalıyız.

FAŞİST CUNTANIN 'DEMOKRASİYE GEÇİŞ' OYUNUNUN İFLASI

Ülkemizdeki hakim sınıflar 'kutsal ittifak'ını oluşturan emperyalizm uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının çeşitli milliyetlerden halkımız üzerindeki egemenlik sistemi, başından beri **faşizm** olagelmiştir.

Onlar, emperyalist efendilerinin de desteğiyle, bir yandan öteden beri halkımız üzerinde azgın bir faşist zulüm ve terör uygulaya gelirken, diğer yandan, faşist diktatörlüklerinin gerçek yüzünü, son derece kaba ve uyduruk bir parlamentarizm ile maskelemeyi, genel olarak sınıf menfaatleri açısından daha uygun bulmuşlardır.

Fakat yine de, yeri geldiğinde zaman zaman bu kaba ve uyduruk maskeyi de kaldırıp bir kenara fırlatmaktan çekinmemişlerdir. Ki, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü dönemi, işte böyle bir dönemdir.

Esas olarak halka karşı düzenlenen 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün, aynı zamanda hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki çelişkilerinin de, kendi anladıkları dil ve yöntemde bir hal tarzı olduğuda açıktır.

Hakim sınıfların esas olarak ABD emperyalizmi uşağı Kemalist-İnönücü merkezi kliğinin menfaatleri doğrultusunda ve ordu gücünü devreye sokarak siyasi iktidara ağırlığını koyan faşist cunta, sadece parlamentarizm maskesini fırlatıp bir kenara atmakla kalmamış, aynı zamanda, mevcut partilerini kapatarak, tüm hakim sınıf kliklerinin siyasal örgütenmelerini de yasaklamıştı.

Lakin, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün, ülke ve dünya demokratik kamuoyu nezdinde süratle teşhir ve tecrit olması karşısında faşist cunta, bir adım geri atarak, 'demokrasiye geçiş' oyununu piyasaya sürmek zorunda kaldı.

Peki, faşist cunta gerçekten de demokrasiye mi geçecekti?

Kuşkusuz ki hayır!

Bu onun, esas olarak kendi klik menfaatleri doğrultusunda girişmek istediği usturuplu bir manevradan başka bir şey değildi.

Bu manevraya göre, bu 'demokrasi'-de belli bir dönem için sadece iki-üç icazetli ya da paravan parti bulunacak, düzenlenecek seçim aldatmacasında cuntanın asıl evladı MDP 'zafer'le çıkacak, bu çerçevede, nisbeten sivil bir görünüme bürünen faşist cunta da, dizginleri esas olarak elde tutmaya devam ederek 'rahat' ve 'huzur' içinde, yeminli emperyalizm uşağı ve azılı halk düşmanı icraatlarını sürdürecek ve muhtemelen 1988 seçimlerinde de, diğer hakim sınıf kliklerinin yer almasından da çekinmeyeceği 'tam demokrasi'ye ayak basacaktı.

Kısacası, ona göre, başta asıl evladı MDP olmak üzere ANAP ve HP gibi iki-üç paravan partinin yer alacağı bir 'demokrasi', bir 'geçiş demokrasisi', tüm hakim sınıf kliklerinin içinde yer alacağı 'demokrasi' ise 'tam demokrasi' olacaktı!

Fakat faşist cuntanın evdeki hesapları pek de çarşıya uymadı ve 'demokrasiye geçiş' oyununda, daha ilk etapta bariz bir çatlak açılmakta gecikmedi.

6 Kasım 1983 seçim aldatmacasında, cuntanın asıl tercihinin aleyhine, ANAP kliği çok daha kârlı çıktı. Faşist cunta, 'demkrasiye geçiş' oyunu tükürüğünü yalama cesareti gösteremedi ve dizginler esas olarak kendi elinde kalmak kaydıyla, kurulacak bir ANAP hükümetiyle icra-i sanat sanat eylemek zorunda kaldı.

Fakat durum giderek değişmeye, çok yönlü etmenler adım adım cuntanın aleyhine dönmeye başlamıştı bile.

Bir yandan devrimci durum yeniden yükselmeye ve yeni bir devrimci kabarış için için uç vermeye yüztutmuştu, diğer yandan hem 'demokrasiye geçiş' oyunu ülke ve dünya demokratik kamuoyu nezdinde yeterince başarıyla tezgahlanamamış, hem de hakim sınıf klikleri arasındaki çelişkiler yeniden keskin biçimde su yüzüne çıkmaya başlamıştı. 'Demokrasiye geçiş' oyunu dışında tutulan diğer hakim sınıf klikleri, cunta kliğini ve icazetli partilerini durmadan sıkıştırıyorlardı.

Böylesine bir 'demokrasiye geçiş' oyununun ülke ve dünya kamuoyu nezdinde süratle teşhir ve tecrit olmakta geçikmeyeceği açıktı.

Allanıp pullanıp piyasaya sürülen tescilli İMF'ci Özal hükümeti süratle teşhir ve tecrit olmakta ve güç kaybetmeye başlamakta gecikmedi. Özal hükümetinde peş peşe çatlaklar baş gösteriyor, yamalı bohça durumundaki ANAP içindeki hizip çekişmeleri su yüzüne çıkıyor ve keskinleşiyor, Arıkan ve Özdağlar olayları, ANAP ve Özal hükümetinde önemli gedikler açıyordu.

25 Mart 1984 Mahalli seçimlerinde, ANAP kliği, devlet çarkının da sağladığı imkanlardan sonuna kadar yararlanarak, esas olarak gücünü korumasına rağmen, diğer icazetli partilerden HP ve MDP, 6 Kasım seçimlerine kıyasla büyük oranda oy kaybettiler. Buna karşılık, cunta tarafından 6 Kasım seçimlerine katılmaları engellenen SODEP, DYP, RP gibi partiler ise, önemli oranda oy topladılar.

Bu, cuntanın 'demokrasiye geçiş' oyununun verdiği ikinci önemli fire oldu.

Bundan sonrası çorap söküğü gibi gelmeye başladı.

Cunta kliğinin, Yazar ile uzlaşarak DYP'ye çengel atma girişiminin başarısızlıkla sonuçlanması. Yeniden 'demokrasi havarisi' kesilen Demirel ve Ecevit'lerin, adeta cuntaya meydan okurcasına siyaset sahnesine arz-ı endam etmesi. HP'de Calp kliğinin devrilerek Gürkan kliğinin işbaşına gelmesi ve çok geçmeden SODEP'le birleşilerek, HP isminin cuntanın 'demokrasiye geçiş' oyunundan silinerek bir siyasi mefta haline gelmesi. MDP'de Sunalp'in alaşağı edilerek, yerine Söylemezoğlu'nun işbaşına getirilmesi. Demirel, Ecevit vb.'lerine konulan 'siyaset yasağı'nın 'konuşma yasağı' bölümünün kaldırılması. Parlemento ahırındaki 'bağımsız'ların hızla çoğalması. Ve son olarak cuntanın asıl evladı MDP'nin, kendisini fesh ederek Yazar'la birleşme kararı alarak, yeni bir siyasi mefta olma yolunda hızla ilerlemesi...

Bütün bunlar, cuntanın 'demokrasiye geçiş' oyununun çorap gibi çözülüşünü ifade eden belli başlı gelişmelerdir.

Şimdi artık, her ne kadar parlamento ahırına hala gereği gibi yansıma imkanı bulamamışsa da, hakim sınıf klikleri arasındaki çelişkiler iyice netleşmiş ve aşağı yukarı tüm hakim sınıf klikleri adeta param parça olmuş bir halde, ayan beyan siyaset sahnesine çıkmışlardır.

Yine de, her ne kadar cunta kliğinin 'demeokrasiye geçiş' oyunu kısa süre içerisinde tam bir komedyaya dönüşmüşse de, o, tükürüğünü yalama durumuna düşmeden, 1988 seçimlerine kadar işi Özal hükümetiyle götürme çabasındadır. ANAP kliğinin tercihi de budur. Diğer hakim sınıf klikleri ise, Cunta kliği ve ANAP'ın bu tercihini şimdilik sineye çekmek zorunda kalmakla birlikte, kozlarını paylaşmak üzere önümüzdeki döneme harıl harıl hazırlanmaktadırlar.

Görünen odur ki, ANAP önemli ölçüde güç kaybetme pahasına işbaşında kalmaya devam edecek, buna karşılık özellikle de SHP kliği, yığınların düzen aleyhtarı hoşnutsuzluk ve muhalefetlerini önemli ölçüde potasına kanalize ederek, eğer herhangi bir erken seçim gündeme gelmezse, önümüzdeki seçimlerde işbaşına gelme doğrultusunda kaldıraç olarak kullanacaktır.

Peki, aşağı yukarı tüm hakim sınıf kliklerinin katılacağı ve diyelim ki, esas olarak ABD uşağı ve tescilli İMF'ci ANAP yerine, esas olarak B.Avrupa emperyalist devletleri uşağı ve 'sosyal demokrat halkçı' maskeli SHP'nin işbaşına gelebileceği böyle bir seçim, ülke-

Devamı sf: 26'da

"Konuşan Demirel" Kampanyası, Halkımıza Demokrasi Mücadelesi Olarak Yutturulabilinir mi?

"Demokrasi" sorunun tartışılması, kamuoyunun güncel bir konusu olmaya devam ediyor.

Her sınıf kendi bakış açısı ve çıkarları doğrultusunda yorum ve alternatifler sunmaktadır. Yeminli halk düşmanı kimlikleri açığa çıkmış komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli kliklerinin temsilcisi olan güçlerde, siyasal arenada, "demokrasi", "özgürlük", "halkçılık", "milli irade", "konuşan Türkiye" gibi tumturaklı sözlerle demagojik aldatıcı propagandalarıyla boy vermektedirler. Tescilli cuntacılar yaman "anti-darbeci" kesilmektedirler. Emekçilerin her kıpırdınışına süngü, işkence, idam, katliam, tutuklama furyaları, kısacası azgın zulüm ve sömürü ile cevap verenler şimdi meydanlarda demokrasi şampiyonu kesilmektedirler.

Şüphesiz bütün bunların, geçtiğimiz dönemin objektif koşullarıyla yakinen ilişkisi vardır. Devrimci durum, devrimci dalga yükselme yönünde seyrediyor. Emekçi yığınların düzen aleyhtarı tepkileri büyüyor. Öfke kabarıyor, devrimci demokratik potansiyel küçümsenmeyecek seviyde. Kısacası oluşan ortamın özelliklerini hakim sınıf klikleride pekala biliyorlar. Faşist diktatörlüğün çıkmazı derinleşiyor. Aynı şekilde devam edemeyecekleri açık, yığınlarda da değişiklik arzuları, eskisi gibi yaşamak istememe küçümsenmeyecek ölçüde belirginleşiyor. Yani ekonomik ve politik buhranın derinleşmesinin ifadesi olan devrimci durumdaki gelişme kendisini bir dizi pratik sonuçla şu veya bu biçimde ortaya koymaktadır. Ortam yeni gelişmelere gebe.

Hakim sınıfların çeşitli kliklerinin sözcülerinin "demokrasi" şampiyonu kesilmeleri anlaşılabilir bir şey. Aynı şekilde tüm vahşetiyle emekçilere hayatı zindan eden askeri faşist cuntanın ne menem bir şey olduğunu yığınlar bizzat kendi deney ve tecrübeleriyle de yaşayarak gördüler. Ünlü darbeci kimlikli bilcümle cuntacının dahi, şimdi neden "anti militarist" kesildikleri de açık.. Leş kargaları emekçi yığınların devrimci demokrat potansiyelini peşlerine takma ve emellerine varmak için kaldıraç olarak kullanma çabasındadırlar. Demirel'in sözümona "demokratlık", "liberallik" bayrağı sallamasının nedeni budur.

12 Mart'lar, 12 Eylül'ler Demirel gibilerinin halka karşı yapmak istediklerini yaptı. Şimdi 12 Mart'ların savcısı Baki Tuğ gibilerinin yönetimde oldukları, Demirel'in perde arkası kurmaylığını yaptığı DYP'nin hamasi söylevleri onların gerçek kimliğini gizleyebilir mi? Evet, DYP'nin ve temsil ettiği hakim sınıf kliğinin diğer bazı hakim sınıf klikleri gibi Amerikancı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının Kemalist-İnönücü merkezci kliğinin temsilcisi 12 Eylül askeri faşist cuntasıyla çelişkileri vardır. Ancak bu çelişki karşı-devrimcilerin kendi aralarındaki bir çelişkidir. DYP'nin halkın menfaatlerini savunmayla zerrece bir alakası yoktur.

Cunta ile halk açısından alıp veremediği birşeyi olmayan DYP ve diğer tüm hakim sınıf partilerinin (SHP vb. gibi) cunta ile kapışmalarının nedeni nedir? Bunun kısa cevabı; cuntanın onların menfaatlerin ede çeşitli biçimlerde yönelen uygulamalarıdır. Karşı çıktıkları nokta budur. "Konuşan Tükiye" sloganlarıyla Demirel'in aslında talep ettiği şey, konuşan Demirel'dir. Talep edilen kendi üzerlerindeki yasakların kaldırılmasıdır. Zira emekçilere konuşmanın, yazmanın, örgütlenmenin yasaklanması sadece 12 Eylül cuntalarına özgü birşey değildir.

Aynı şekilde faşizm ülkemizde 12 Eylül 1980 ile birlikte gündeme gelmedi. Emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprakalarının iktidar biçimi olan faşist diktatörlük günümüze kadar kâh parlamenter maskeli kâh bu maskenin bir kenara fırlatılması temelinde devam etti. Yani bütün TC tarihi boyunca emekçiler için serbestçe konuşma, yazma, örgütlenme özgürlüğü yoktu.

Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız bugün "ben her zaman demokrattım" diyen Demirel gibilerinin geçmişteki uygulamalarına tanıktır. 12 Eylül öncesi dönemde hükümetteyken Demirel'lerin, Ecevit'lerin halkın canı kanı pahasına faşist diktatörlükten zorla koparark aldığı kısmi demokratik hak ve özgürlükleri gasbetmek için nasıl binbir dolap çevirdikleri unutulmadı. Demokratik hak ve özgürlüklerin halkımız için "lüks" olduğunu söyleyen, DGM'ler, ihtisas mahkemeleri, sıkıyönetimler gibi bir dizi tedbirle zulmü daha da koyulaştırmaya çalışan, 1961 faşist anayasasına dahi tahammül edemeyen Demirel geçmişi unutturabilir ve halkı aldatabilir mi? MC hükümetlerinin kurmayı Demirel'in, yaptıkları bütün çıplaklığıyla ortadayken, onun kalkıpta "...Benim çizgimde bir kırıklık yoktur. Ben dünde demokrattım. bugünde demokratım. 25 senelik siyasi çizgimde en ufak bir bir kırılmayı kimse gösteremez"[1] demesi işi kurtarabilirmi?

Demirel ve hempaları ne dün ne de bugün hiçbir zaman demokrat değildirler. Ülkemizi emperyalizme peşkeş çekenlerin varlıklarını emperyalizme uşaklığa borçlu olarak devam ettirenlerin, Kürt ulusu ve diğer azınlıklar üzerinde azgın milli zulüm uygulayıcılarının, toplumsal gelişmesinin önünde engel olanların, kısacası devrimin hedefleri olan, yıkılması, yerle bir edilmesi gereken hakim sınıfların yani komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların Demirel gibi siyasi sözcülerinin demokratlıkla, halkçılıkla hiçbir şekilde alakaları olmamıştır. Keza onlar bütün demagojilere rağmen bazen istemeyerekte olsa zorunlu olarak gerçek kimliklerini çeşitli açıklamalarıyla da beyan etmektedirler. AP'nin ve onun devamı DYP'nin sözümona "en liberal" kurmaylarından biri olan İhsan Sabri Çağlayangil'in, "...kültürü oturmamış, demokrasisi oturmamış, kalkınmasanı tamamalamamış memleketlerde **her fikrin örgütlenmesine kapı açmak tehlikelidir**"[2] sözleri onların gerçekten fikir özgürlüğünden yana olup olmadıklarını açıkca ortaya koymaktadır. Aynı şekilde onların nereye kadar "anti cuntacı" olduklarıda açıktır. DYP'li 12 Mart savcılarından Baki Tuğ şöyle diyor. "12 Mart ve 12 Eylül ise, devlete karşı oluşan ve onu yıkmak isteyen güçlerin eylemlerine karşı yapıldı"[3]

Bütün askeri faşist derbelerin esas amacının devrimci halk muhalefetini bastırmak, halkın örgütlü güçlerini dağıtmak olduğu bir gerçektir. Bu noktada tüm hakim sınıf klikleri öz itibarıyla ortaktırlar. Problem bunun ötesinde darbelerin bir ucununda kendilerine yönelmiş olmasından, daha açıkcası kendilerinede bazı yasaklar konulmuş olmasından geliyor. Bunu Çağlayangil 6 Ekim 1985 tarihli Nokta dergisiyle yaptığı bir söyleşide bariz bir biçimde ortaya koyuyor. Zira 6 Kasım 1983 seçimlerine katılmaları Kemalist İnönücü merkezci klik tarafından engellenmişti. Kendilerine ilişkin alınan bir dizi tedbirden ötürü rahat konuşup, istedikleri gibi örgütlenme ve engelsiz serbest hareket olanaklarına sahip değillerdi. İşte istedikleri "demokrasi", kendilerine konulmuş olan bu yasakların kaldırılması, sözcülüklerini yaptıkları hakim sınıf kliklerinin menfaatlerine yönelen engellerin temizlenmesidir.

Yaman "demokrat" kesilen Demir-

Yılgınlığın Sağcılığın Toprağında Filizlenen 'Marksizm' Kılıklı Yeni 'Demokrasi' Alternatifi; 'SİVİL TOPLUMCULUK'

"Demokrasi" tartışmalarında; "Sivil Toplumculuk" adıyla piyasaya sürülen, "büyük" gürültülerle propaganda edilen bir başka "alternatif" daha var. Bernştein ve Kautsky patentli bu sözde "alternatif"e yabancı değiliz. Bu "alternatif", sivil toplumun kendiliğinden evrimi ile ve toplum içerisindeki çeşitli dinamiklerin, güçlerin "tarihi uzlaşması", bütünleşmesi ile "demokrasinin garanti altına alınabileceğini" ortaya koymaktadır. Kaba evrimci bir yaklaşım ihtiva eden bu bakış açısı "iradi müdahalelere karşı çıkma" anlayışıyla devrimi red noktasında konaklamaktadır.

Faaliyetinin merkezine; DYP, DSP, SHP gibi hakim sınıf partilerinin önderlik ettiği burjuva muhalefet, islamcı akım, kısacası bilcümle gerici odakla "tarihsel uzlaşma"yı koyan bu akım en çokta Demirel gibilerinden medet ummaktadır. DYP'lerin demokratlığının sivil toplumun önemli dinamiklerinden biri olduğunu ispatlamak için yoğun çaba içerisindedir. "üstten dayatmalara, iradi müdahalelere karşı çıkma" adına, bu akım, esasta emperyalist bağımlılığa, emperyalizmin uşağı faşist Türk devletine karşı halkımızı boyun eğmeye, bu duruma rıza göstermeye çağırıyor. Oynadığı sivil toplum için "tarihsel uzlaşma" misyonluğuyla mevcut düzenin ayakta tutulmasına objektif olarak hizmet ediyor. Kısacası statükocu bir nitelik taşıyor.

"Doğmatizme karşı mücadele" kılıfı altında marksizm-leninizmi yargılamaya çalışan bu akım, ülkemizde sağa savruluşun, liberalizmin, ekonomizmin en uç noktasını temsil eden güçlerden biri durumundadır. Utangaç bir tarzda "marksizmin geçersiz olduğu"nu ortaya koyarak "yeni kimlik" peşinde koşan bu akımın sergilediği inciler, onun Berlinguerci, Bernşteinci özünü yeterince açığa vurmaktadır. "Marksizmin ekonomik, doğmatik yorumuna karşı olma" kelimeleri ile anlatılan takip edilmesi istenen; felsefi idealizm, kendiliğindencilik, devrimden vazgeçme, yılgın, karamsar eğilimleri bayraklaştıran, her türden ahlaki çöküntüyü, yozlaşmayı erdem gösterme, dağınıklık, örgütsüzlük ve teslimiyettir.

el, 24 Ocak kararlarının baş mimarlarından biriydi. Bu ekonomik önlemlerin uygulanması ancak çok koyu baskıcı tedbirlerle mümkündü. Demirel'de bunu pekala biliyor ve kararları uygulamak içinde faşist diktatörlüğü yeni baskı tedbirleriyle daha da pekiştirerek zulmü, sömürüyü koyulaştırıyordu. 24 Ocak kararlarının gündeme gelmesinin kendisi bir cunta alarmı veriyordu. Sözkonusu kararlar siyasal arenada otomatikmen demokratik hak ve özgürlükleri gespa yönelmeyi gerektiriyordu. Geniş halk kitlelerinin muhalefeti bastırılmadan, devre dışı bırakılmadan, daha baskıcı "istikrarlı" "sıkı bir rejim" olmadan, kararların uygulanması zordu. Peki bütün bu gerçeklere rağmen Demirel ve yörüngesindeki DYP'nin 1982 faşist anayasasına karşı keskin muhalefet yapmasının anlamı ne? Sözkonusu anayasada Demirel'in karşı çıktığı, emekçilere yönelik uygulamalar değil, kendisi ve kendisinin temsil ettiği güçlere yönelen uygulamalardır. Keskin "anti-darbeci" kesilen Demirel, mimarlığını yaptığı 24 Ocak kararlarıyla bizzat kendisi cuntayı davet etmiyormuydu? Açıktır ki, 12 Eylül faşist cuntası temsilciliğini yaptığı hakim sınıf kliği dışındaki diğer hakim sınıf güçlerinin menfaatlerinede el attı. İpleri ele geçiren cunta; sömürüde bölüşümü Kemalist-İnönücü merkezci klik lehine düzenlerken bu durum diğer hakim sınıf kliklerinin aleyhine de işledi. Keza siyasal arenada da devlet içerisinde ağırlık cunta lehinde gelişirken diğer hakim sınıf kliklerinin de aleyhinde gelişti. İşte Demirel gibilerinin anti cuntacılıklarının nedeni budur. Kısacası menfaat çatışması, it dalaşı!

Faşist Türk devletinin anayasalarına "darbelerin yasaklanması" maddelerinin konulmasıyla askeri faşist cuntalar durdurulabilinirmi. Bir bakıma anayasanın yazılı olmayan bir hükmü ve Türk devletinin ayrılmaz unsuru olan faşist darbeler bazı aklı evellerimizin zannettiği gibi kağıt üzerindeki kararnamelerle engellenemez. Parlamenter maskeli faşist diktatörlüğün çıkmazının daha da derinleştiği, devrimci mücadeleye karşı aciz kaldığı dönemlerde hakim sınıfların alternatif olarak gündeme getirdikleri cuntalarıda, faşist diktatörlüğü de yerle bir edecek, tek alternatif Demokratik Halk Devrimidir. Demirel, Ecevit gibi bilcümle hakim sınıf sözcüsünün Türk ordusundan alıp veremeyecekleri bir şeyleri yoktur. Aksine Türk ordusu Demirel'in, Ecevit'in kurmaylığını yaptıkları kliklerde dahil hakim sınıfların tümünün menfaatlerini kollayan ve onların düzeninin yaşatılmasının belkemiği olan bir ordudur. Yani Türk ordusu diğer hakim sınıflar kadar onların bir parçası olan Demirel ve Ecevit'lerin de ordusudur. Faşist Türk ordusunun barbarlığı katliamlarıyla emekçi yığınlar nezdinde teşhir olduğunun bilincinde olan Demirel-Ecevit, bu tepkiyide kendi emellerine kaldıraç yapmak istemektedirler. Buna aldanılmamalıdır. Demirel, Ecevit gibileri ne Türk devletine ve ne de onun ordusuna karşı değillerdir. Türk devleti ve ordusu demokratik halk devriminin halk savaşı yoluyla zafere ulaştırılması temelinde paramparça edilmeden halk için demokrasi sadece bir hayal olmakan öteye gidemiyecektir. Ülkemizde demokrasi mücadelesi, devrim mücadelesinin ta kendisidir. Yani demokratik devrimle kazanılacaktır.

DYP, SHP, RP gibi bilcümle hakim sınıf partisinin demokrasi şampiyonu kesilmeleri koyu bir demagojiden başka bir anlamı ifade etmemektedir. Muhalefetteyken demokrasi çığırtkanlığı yapan hakim sınıf partilerinin hükümet olduklarındaki pratikleri emekçi yığınların kendi tecrübeleriyle görüp, yaşadıkları bir olgudur..

Demirel'lerin, Ecevit'lerin hararetli bir şekilde sürdürdükleri demokrasi kampanyalarının demagojiden öte halktan yana olma ile alakası yoktur.

Aksine çıkmazı derinleşen faşist diktatörlüğün ömrünün daha da uzatılması için hakim sınıfların piyasaya sürdükleri ve "yeni alternatifler" olarak lanse ettikleri kozlarıdır.

Hakim sınıfların geçmişte kullandığı bu kozların ne mal olduğunu gördük. 12 Eylül alternatifininde artık tutmamasından ötürü yenden devreye sokulmak istenen bu kozların rahat oynanmasına seyirci kalınmamalıdır.

Ne var ki, devrimci yığınların gücüne güvenmeyen umudunu SHP, DSP'nin "demokrasi planı"na, DYP'nin "liberal"liğine, DYP, DSP'nin "milli uzlaşma anayasa"sına bağlayan dahası faşist diktatörlüğün "demokrasiye geçiş takvimi" ile rahat ve güzel günlerin geleceğini bekliyen tüm oportünistler hakim sınıfların çabalarına objektif olarak hizmet etmektedirler. Dergimizin bu sayısında bu akımlardan birini oluşturan sivil toplumcuların bakış açılarının bazı yönlerine işaret etmeye çalışacağız.

1- Cumhuriyet, 27 Temmuz 1985
2- Yeni Gündem, 1-15 Mayıs 1985
3- Cumhuriyet 24 Eylül 1985

"Sivil toplum"cu akım,Leninist parti anlayışının bütün karakteristik özelliklerine karşı bir pozisyonda durarak, anti-leninist bir bayrak sallamaktadır. Gerek proletarya partilerinde,gerekse de demokratik kitle örgütlerinde işleyiş kurallarını düzenleyen ve onların yapılarının önemli ayırdedici özelliklerinden biri olan demokratik-merkeziyetçilik prensibi, "sivil toplum"-'cuların saldırılarına maruz kalmaktadır.

"Sivil toplum"'cuların kurmaylarından Kürşat Bumin, demokratik-merkeziyetçilik konusunda şöyle diyor:

"Günümüzde hiç bir burjuva partisi bu ilkeden farklı bir ilkeyle işlememektedir."[1]

Bay Bumin burada Bernştein'in izinde yürüdüğünü açıkça ortaya koyuyor. Tıpkı Bernştein gibi Bumin de, KP'lerdeki merkeziyetçiliğe akıl erdiremiyor. Bu merkeziyetçiliğin gönüllü olduğunu, burjuva devlet cihazını yıkmak, burjuvazinin direncini kırmak ve toplumu komünizm doğrultusunda ilerletmek için vazgeçilmez olduğunu anlıyamıyor. Şüphesiz bu merkeziyetçilik, askeri bürokratik burjuva merkeziyetçiliğinden nitelik olarak ayrı olan, bilinçli, gönüllü, demokratik proletarya merkeziyetçiliğidir. Lenin'in öğretmeni Marks da, proletarya merkeziyetçiliğinin savunucusuydu. Burjuva devlet cihazının yıkılmasını merkeziyetçiliğin ortadan kaldırılmasıyla karıştıranlara karşı Marks amansız bir mücadele yürüttü. Ne var ki, Bernştein, Kautsky gibileri ve onların bugünkü izdaşları "sivil toplumcu"larımız bunu göremiyor. Marks'la Proudhon'un uzlaştığı bir nokta olan burjuva devlet cihazının parçalanması olayını çarpıtarak, "merkeziyetçiliğe karşı oldukları" noktasında anlaştıkları biçiminde göstermeye çalışıyorlar. Ancak Proudhon ve Bakunin ile federalizm sorunu üzerinde Marks'ın kesinlikle uzlaşmadığı, bu konuda anarşistlerle araya kalın bir çizgi çektiği de gizlenmesi imkânsız olan bir gerçektir..

Demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin "katılımın daraltılması"na götüreceği, "yöneten-yönetilen çelişkisini pekiştireceği" gerekçesiyle kabul edilmezliğini ispatlamaya çalışmaktadırlar. Kendi deyimleriyle "güden-güdülen ilişkisinden yana olmadıkları" için bu prensibe karşı çıktıklarını söylemektedirler. Oysa işin esası şudur ki; kendileri ortaya koydukları anlayışlarla burjuvazi karşısında emekçileri silahsızlandırıyor, köleliğe ebediyen boyun eğmelerini öğütlüyorlar. Öncüye, "seçkin, elitist tabaka" anlayışıyla karşı çıkan "sivil toplum"'cularımız; yığınları burjuvazinin esaret zincirlerine bağlamayı meşrulaştırmanın teorik ihtiyaçlarına cevap veriyorlar. Önderlik olgusuna öfkelenen bu baylarımız, başıboşluğun örgütsüzlüğün teorisini yapmaktadırlar. Siyasi iktidarın ele geçirilmesinde proletaryanın tayin edici silahı partisidir. Ancak m-l ile donanmış bir parti yığınlara devrim mücadelesinde önderlik edebilir ve onları doğru hedefler temelinde mücadeleye sevkedebilir. Böyle bir parti proletaryanın en ileri, en fedakâr, en bilinçli öğelerinin m-l siyasi, ideolojik, örgütsel birliğidir. Böyle bir parti her şeyden önce artçı değil öncüdür. Sınıfına sımsıkı bağlı olmasına rağmen böyle bir parti, ilkten sınıfın azınlığını (en ileri kesimlerini) bağrında toplayabilir. Açıktır ki, kapitalizm koşullarında proletaryanın, emekçilerin çoğunluğunu m-l bilinç seviyesine çıkarmak olanaksızdır. Bu istenmediği için değil, objektif bir olgu olduğu için böyledir. Şüphesiz öncü, emekçi yığınları m-l bilinç seviyesine çıkarmak için sürekli mücadele yürütme göreviyle de yükümlüdür. Ve yine çok açıktır ki, böyle bir görevi en ileri teorinin (m-l) kılavuzluk ettiği proletaryanın öncüsü olan KP yerine getirebilir. Biz, kafa-kol, yöneten-yönetilen gibi toplumdaki her türlü dengesizliği, çelişkiyi ortadan kaldırma amacındayız. Ne var ki, bunların bizzat öncü, önderlik, parti, devlet gibi unsurlara gereksinim duymadan yerine getirilebileceğini düşünmek, katıksız bir oportünizm olur. Prolyetarya partisi ve proletarya diktatörlüğünün önemini yadsımak, bu olgulara da "anti-demokratik", "totaliterlik" gerekçesiyle karşı çıkmak, tamamen oportünizmin batağına saplanmak anlamına gelir.

Bu batağın geçmişteki bir numaralı elebaşılarından biri olan Bernştein'ın teorisini canlandırmaya çalışan "sivil toplumcu"larımız, çokça nesnellikten, somuttan bahsetmelerine rağmen, esasta yeni toplumun eskisinin içinden nasıl doğacağını ve eskisinden yenisine geçişin nasıl olacağı konusunda diyalektik tarihsel materyalist dünya görüşünden tamamıyla sapıyor, idealist metafizik bir yaklaşım sergiliyorlar.

Lenin yoldaşın şu sözleri, bilimsel gerçeği berrak bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Biz ütopyacılar değiliz, bütün yönetimden, bütün bağlardan **hemen** vazgeçme 'rüyalarına' kapılmıyoruz. Proletarya diktatörlüğünün görevlerini anlama eksikliğine dayanan bu anarşist rüyalar, Marksizme tamamen yabancı dırlar. Gerçekte yalnızca sosyalist insanların değişmelerine kadar ertelemeye yarar. Hayır biz sosyalist devrimi şimdiki insanlarla: astın üste bağımlılığından, denetimden, ve kalfa ve muhasebecilerden vazgeçmeyen bugünkü insanlarla yapmak istiyoruz.

' Ama bütün sömürülen ve ezilen halkın silahlı önderine, yani proletarya ya bağlanılmalı. Devlet memurlarına özgün 'kumanda'cılığın kalfalar ve muhasebeci lerin basit görevleriyle, kentte oturan halkın hepsinin işçi ücreti' karşılığı pekala yapabileceği görevlerle yer değiştirmesine hemen, bugünden yarına başlanabilir ve başlanmalıdır.

M-L'ler, otorite ve öncü hayranı değillerdir. Otorite ve öncülüğü gerekli kılan koşullardan ötürü bunlara gereksinim duyarlar. Ne var ki, "sivil toplumcu"larımız öncüyü, otoriteyi gerekli kılan gerçeklere gözlerini kapayarak, her durumda her türlü otoriteye karşı çıkmanın teorisini yapıyorlar. Komünistler otorite, öncü, veya devlete mutlak olgular olarak bakmazlar. Bütün bunların, gelişmenin belli bir aşamasında (komünizmde) yok olacağı açıktır. "Kamu görevleri siyasal niteliklerini yitirerek toplumun gerçek çıkarlarını gözetleyen basit yönetim görevlerine dönüşmüş olacak. Ama, anti-otoriterler, devleti doğuran toplumsal koşullar yıkılmadan, otoriter siyasi devletin bir hamlede yokolmasını istiyorlar" şeklindeki Lenin yoldaşın sözleri de bu konuyu yeterince aydınlatıyor.

"Sivil toplumcu"larımız herhalde, emekçi yığınların, proletaryanın öncüye gereksinim duymadan kendiliğinden Marksist bilince erişebileceklerini zannediyorlar. Ve yine öncü olmadan da onların kendiliğinden mücadeleleriyle sınıfları ortadan kaldırabilecklerini, kafa-kol, yöneten-yönetilen gibi çelişkileri yokederek sınıfsız sömürüsüz toplumu yaratabileceklerini düşünüyorlar.

Posası çoktan çıkmış bu tür kendiliğindenci düşünce tarzının yeniden hortlatılmaya çalışılması beyhude bir çaba olmaktan öteye gidemiyecektir.

Açıktır ki, parti, kendi başına bir amaç değil sadece bir araçtır. Öncü, devrimi gerçekleştirmenin devrimden sonra da proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmenin aracıdır. O, bizzat devlet, parti, yöneten-yönetilen gibi sınıflı toplumların öğeleri olan bütün olguların asar-ı antika müzesine kaldırılması için gereklidir, vazgeçilmezdir.

Öncünün gerekliliği fikrini savunanlar, her ortak eylem için bir önderliği şart görenler, yığınlara edilgen bir unsur olarak bakmazlar. "Aktif öncüler-pasif kitleler" fikriyle hareket etmezler. Devrimin kitlelerin eseri olduğunu ve devrimci yığınların içlerinde büyük bir devrimci potansiyel taşıdıklarını, onların güçlü, yaratıcı olduklarını bilirler. İşlerin bir avuç öncünün iradesiyle halolmayacağını bilirler. Ve yine bilirler ki, yığınlar kendiliğinden mücadele içinde m-l bilinç kazanamazlar. Bu bilinç onlara dışarıdan götürülür. Bunu götürecek olan da, proletaryanın öncüsüdür.'Kitlecilik' adına burada öncünün rolünü reddedenler, aslında kitlelerin karanlığa hapsedilmesinin teorisini yapmaktadırlar. Şüphesiz öncü ile kitleler arasında bir çelişki vardır. Bu çelişki doğru ele alınmadığı, sürekli geriletilmediği zaman, öncünün kitlelerden kopmasını, ona yabancılaşmasını, yozlaşmasını beraberinde getirir. Ne var ki, bu duruma düşmemek için yapılacak şey, "sivil toplumcu"larımızın yaptığı gibi öncüyü reddetmek değildir.

"Sivil toplumcu"larımız aynı handa buluştukları diğer 'taban demokrasisi'

savunucularıyla birlikte, neidüğü belirsiz bir demokrasi anlayışı sergiliyorlar. Demokrasi sınıflarüstü değildir. O her zaman bir sınıfın damgasını taşır. Yani sınıflarüstü bir demokrasiden bahsetmek saçmalıktır. Ne var ki, sivil toplumcular demokrasi tartışmasında sözümona 'yeni bir çığır' (!!) açıyorlar. Ortaya koydukları demokrasi anlayışını "yeni tür demokrasi" olarak lanse ediyorlar. 'Taban demokrasisi, her türlü otoriteye karşı çıkış, hedefle aracın uygunluğu" gibi laflarla örtülen sözkonusu anlayışlar da yeni değildir. Proudhon, Bakunin gibi ünlü anarşistlerin tarihte benzer tezlerine tanık olundu. Bu tezlerin sahipleri tarihsel gelişimi hesaba katmadan, nesnel koşulları hiçe sayarak her şart altında devletin,otoritenin ortadan kaldırılmasını savunuyorlardı. Varılmak istenen hedefle ona varmak için vazgeçilmez olan araçlar arasındaki ilişkiyi göremiyorlardı. Marks'ın o zamanlar mahküm ettiği bu görüşlere dayanmaya çalışan taban demokrasicilerinin diğer taraftan da Bernştein ve Kautsky'den de ödünç aldıkları tezlerle yaratmaya çalıştıkları kırma çizginin kimliği açıktır. Sivil toplumcularımız sınıflarüstü demokrasi anlayışlarıyla; demokrasiyi sınıfları uzlaştırma organı olarak göstermektedirler. Ve şüphesiz sınıflararası böyle bir uzlaşma organı 'demokrasi', ancak "sivil toplumcu"ların adına "yeni bir demokrasi" dedikleri Kautskyst anlayış olabilir. Öyle ya, yüklendikleri "tarihsel uzlaşma" rolüyle gerçekleştirmek istedikleri "sivil toplumun" demokrasi anlayışı daha başka bir şey değildir. Sınıf mücadelesi değil, sınıflararası barış ve uyumun savunucuları olan "sivil toplumcu"ların bir etiket olarak sahtekârca kullanmaktan öteye sosyalizmle zerrece alakaları yoktur.

Devlet ile demokrasi arasında doğrudan bir ilişki vardır. Devletin olmadığı yerde demokrasiden bahsetmek mümkün değildir. Demokrasi bir sınıfın diğerine karşı şiddetinin düzenli bir şekilde sürdürülmesidir. Öyleyse demokrasi sorunu ele alınırken, her toplumda kim için olduğu sorusuna doğru cevap verilmelidir. Burjuva devlette demokrasi burjuvazi içindir. Keza proletarya devletinde de demokrasi emekçi yığınlar içindir. Bütün herkes için ortak bir demokrasi yoktur. Böyle olduğunda artık demokrasiden bahsetmenin gereği olmaz. Demokrasi, devlet olgusuyla birlikte gündeme gelmiştir. Devletin yok olmasıyla da yok olacaktır.

Sınıflarüstü demokrasi anlayışını diğer meselelere yaklaşımda da gösteren sivil toplumcular, çeşitli güçleri değerlendirirken onların mensubu oldukları veya çıkarlarını savundukları sınıfların kimler olduğuyla değil, asker-sivil ayırımıyla ele almakatadırlar. Böylece onlar, askeri üniformasız "sivil" egemen sömürücü güçler önünde hemencecik secde etmekte ve kol kola girmektedirler.

"Sivil toplumcu' lar: "ütopyacılığa karşı çıkma" adına gelecek için mücadeleyi reddetmekte, geleceği, yarını ütopya olarak damgalamaktadırlar. "Somut olmak" adına radikalciliğe küfürler düzerek, düzen savunucusu kesilmek"sivil toplumcu" akımın karakteristik özelliklerinden birini oluşturmaktadır.

M. Belge şöyle diyor:

"...yaşamak güçleştikçe özellikle de insanlara rahatlık sağlayagelmiş metafizik soyutlamalar inandırıcılıklarını yitirdikçe insanlar gündeliğe sığınır."[2]

Yenilgi ortamının karamsar, yılgın ruh halinin bariz bir şekilde bay Belge'yi nasıl şekillendirdiği kendi açıklamalarında da ayan-beyan değil mi?

Bir başka yerde de, bay Belge'nin şu izahatı, onun düşünce tarzını daha net açığa vuruyor:

"Seksenlerin havası çok değişik. Yetmişlerde bir hayli yığınlar ayağa kaldıran sosyo politik ütopyalar zaten daha seksene girmeden ütopik niteliklerinin fazlasıyla belirginleşmesi nedeniyle umut verici niteliklerini fiilen kaybetmişlerdi."[3]

Evet, Bay Belge'nin "ütopik" olarak adlandırdığı; devrimci yığınların devrimci-demokratik özlemleridir. Çeşitli milliyetlerden halkımızın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesidir. Belge'ye göre, sosyalizm komünizm bir düştür. Böyle ütopyalar için mücadele etmeye gerek yoktur. Bu hedeflere varmanın imkânı yoktur. Umutsuzluğun, karamsarlığın kıskacı içindeki yorgun savaşçıların duygularına hitap eden Belge, itiraflarıyla yarını bir çırpıda soyut ve ütopya olarak ilan etmekte, "güncelliğe dönüş" adına iyi bir düzen adamı niteliği sergilemektedir. O somut dediği bugün ile soyut ve ütopya dediği yarın arasındaki diyalektik ilişkiyi koparmakta, yarının bugün içerisinden nasıl çıkacağını görememektedir.

Örneğin komünist toplum halen yaşanmadı. Peki bu boş bir ütopya mıdır? Veya Marks, proletarya diktatörlüğü, sosyalizm, komünizm üzerine ortaya koyduklarıyla umutsuz bir düş mü belirliyordu? Öyle ya, bunlar yaşanmamıştı. Fakat açıktır ki, gelecek bugünün içinden çıkacaktır. Nesnel gerçekliğin çok yönlü tahliliyle sınıf mücadelesinin nasıl proletarya diktatörlüğüne, komünizme götüreceğini m-l berrak bir şekilde ortaya koymuştur. Bay Belge'nin söylediği gibi bunlar düş değil, bilimsel gerçeklerdir. Ne var ki, "sivil toplumcu" baylarımızın metafizik, idealist çıkmazı bu gerçekleri elbette göremiyecektir. Böylece de nesnelliğe, güncelliğe dönme adına yığınlara çağrıları; kadercilik, varolanla yetinmek, değişimden yana olmamak, dünyayı değiştirmek için mücadele etmemek, burjuvaziye kuyruk olmak ve düzeni savunmak oluyor.

"Sivil toplumcu' ların kaba evrimciliklerinin diğer taraftandan da radikalizme düşmanlıklarının yukarda kısaca işaret ettiğimiz bakış açısıyla doğrudan ilişkisi vardır. Yarının soyut ve ütopik olarak görülmesi sonucu, yarından vaz geçen "sivil toplumcu"lar, doğal olarak devrimcilikten yaz geçmekte ve muhafazakarlıkta konaklamaktadırlar.

Marksizmin görevi, dünyayı sadece yorumlamak değil, daha da önemlisi bizzat onu değiştirmek olduğu açıktır. Ne var ki, tarihte marksizmin ihtilalci, devrimci özünü boşaltarak onu herkes için kabuledilebilir hale sokmaya çalışan ve Marks'ı da bir burjuva filozofu olarak gösterme uğraşı içinde olanlara tanık olduk. Bugün "sivil toplumcu"larımız da, marksizm adına aynı zırvaca düşüncelerle ortalığı zehirlemeye çalışmaktadırlar. "Somut bugün, soyut bir yarın uğruna feda edilemez" anlayışıyla tüm radikal dönüşümlere karşı pozisyon almaktadırlar.

Üretici güçlerin kendiliğinden gelişiminin beklenmesi düşüncesinde olan, nitel sıçrama ve köklü değişikliklerde bilinçli eylemin, insan iradesinin rolünün, devrimin tayinedici önemini yadsıyan baylarımızın bir incisi de şöyle:

"Topluma çok farklı bir yarın armağan edeceği bilinciyle davrananlar vardı. Böyle bir yarın için bırakalım dünü bugünü bile feda etmiştik. Garip bir kader çok güzel bir yarın için bugünü alabildiğine çirkinleştirmeye itiyordu bizi. Oysa yarın bugünden kurulur. Bazı kurtlar larvadan çıkıp kelebek olur ama toplumda yoktur bu türden radikal dönüşümler [4] diyen Murat Belge'nin mantığı nedir?

Devrimden vazgeçme, her türden iradi müdahale ve radikal dönüşümlere karşı çıkma. Toplumların kendiliğinden evrimi içerisinde ilerlediğini ve köklü değişikliklerin kaba evrimci bir seyirle kendiliğinden gerçekleşeceğini savunma. Yani köklü değişikliklerin devrimle gerçekleştirilebileceğini reddetme.

Burjuva devlet cihazının zora dayalı devrimle paramparça edilerek yerine proletarya dektatörlüğünün kurulması m-l anlayışını reddeden "sivil toplumcu"larımız, devlet, devrim sorunlarına yaklaşımda II. Enternasyonal oportünistlerinin izinden yürüyorlar.

'Yarınlar gibi ütopyalarla boş vakit geçirme'yi salık veren, iyiyi, güzeli de bugünün içinde yeniyi temsil edenlerde değil, eskinin temsilcisi şu veya bu güçte arayan "sivil toplumcu'lar, Osmanlıcılığı keşfediyorlar. Yaratmak istedikleri sivil toplumun unsurlarının Osmanlı gericiliğinde mevcut olduğunu söyleyen bu baylar, Abdülhamit'lerin ve bilcümle Osmanlı hanedanının mirasına sarılıyorlar.

'Türkiye'nin çoğulcu bir yapısı olduğunu söylemiştik. Bu aslında cumhuriyet öncesinde Osmanlı devlet yapısı içinde gerçekleşmeye başlamıştır."[5]

Keza aynı eserinde Belge: "Osmanlı imparatorluğunun kâğıttaki teorisiyle pratikteki iktidar ilişkileri arasında be-

lirgin bir uyuşmazlık vardı."[6] diyerek, pratikte padişahlığın yetkisinin ve iktidarının sınırsız olmadığını, dahası pratikte Osmanlı hanedanlarının hoş görülü olduklarını, mutlakiyeti pratiğe geçirmediklerini vaaz ederek, Osmanlı padişahlarına içten içe bir hayranlık göstermektedir.

İyiyi ve güzeli, "sivil toplumcu" mantığı gereği ezen ve ezilenlerin bir düzen içerisinde "tarihsel uzlaşma" yoluyla bütünleşme ve kardeş kardeş geçinmesinde,çoğulculukta gören baylarımız, öyle ki Abdülhamit'i dahi "dengeci" ve kendi deyimleriyle, dengeciliğin diğer adıyla "çoğulcu" olarak görmektedirler.

"...Abdülhamit bile, uzun iktidarını Osmanlı toplumundaki çeşitli güçleri başarıyla dengeleme politikasına borçludur."[7] diyen M. Belge, en bağnaz mutlakiyetçi Abdülhamit'i de "çoğulçu", "dengeci" olarak övmektedir. Demokratikleşmeyi "çoğulculuk"la özdeşleştiren "sivil toplumcu"larımızın mantığı dikkate alınırsa, onların Osmanlıları kaşla göz arasında bir çırpıda nasıl demokratik ilan ettikleri de aşikâr değil mi?

Feodal fetihçi, barbar Osmanlı imparatorluğunu, demokratik ve hümanist gösteren "sivil toplumcu"ların M. Belge ağzındaki itiraflarından birisi de şudur:

"Osmanlı kültürünün ilginç yanı, hem bir çok kültürü birarada tutmayı başarması, hem de bu farklılığa, onu yok etmek kaygusu gütmeden ortak bir üslüp verebilmesiydi."[8]

İfadelerine bakılırsa Osmanlı devleti çoğulculuğu, hoşgörülüğü ile tam da baylarımızın özlediği bir "sivil toplum" görünümü sergiliyor. Böylece Belge'lerin düne sarılma, Osmanlıya özlem duymalarına hak vermemek elde değil. Ve zaten Bay belge, hedefinin Osmanlıcılığı yaşatmak olduğunu; "...modern bir bakışla yeniden değerlendirilebilecek ve canlandırılmasına çalışılabilecek bir özellik"[9] sözleriyle de açıkça ifade ediyor.

Osmanlıların istila ettikleri yerlerin yerli ekonomilerini dağıtamadıkları, siyasal ilhakı gerçekleştirip, askeri hakimiyetlerini kurmalarına rağmen, ekonomik hakimiyeti ele geçiremedikleri, Hindistan örneğinde bariz bir şekilde görüldüğü gibi, istila ettiği alanların yerli uygarlığını dağıtmayı, kültürlerini yok etmeyi sağlayamadıkları bir gerçektir.

Zira "sivil toplumcu"larımızın söylediği gibi, bu Osmanlıların demokratikliğinden, hoşgörüsünden, hümanizminden ötürü müydü? Buna ruhunu gericilik bürümüş olanlar ancak evet diyebilirler.

Osmanlıların istila ettikleri yerlerdeki yerli ekonomiyi, uygarlığı dağıtamamaları, hakimiyetleri altındaki yerlerde diğer kültürleri yok edememelerinin sebebi; Osmanlı uygarlığının ve ekonomisinin hakimiyeti altına aldığı uluslaların uygarlığından ve ekonomik gücünden daha geri olmasıydı. Bunun içindir ki, Hindistan'ı istila eden Osmanlılar, yerli Hint sanayisini, yüksek Hint kültürünü ve Hint köy topluluklarını dağıtamamışlardır. Hatta Hint burjuvazisinin ekonomisinin denetimine girmişlerdi. Anadoluda da Ermeni ve Rum kültürünü dağıtamamaları, Ermeni ve Rum burjuvazisinin ekonomik kontrolünü yok edememelerinin sebebi, Osmanlı ekonomisi ve uygarlığının daha geri olan yapısındadır. Nedenlerine bakmadan sonuçları rastgele yorumlayıp Osmanlılara övgü düzmenin ne denli ahmakça bir şey olduğunu belirtmeye dahi gerek yoktur sanırız.

Bay Belge, Osmanlı devleti ile Batıyı kıyaslıyor. Feodal ortaçağ karanlığının hüküm sürdüğü ümmetçi Osmanlı imparatorluğunu, burjuva devrimlerin yapıldığı serbest rekabetçi kapitalizm döneminin İngiltere'sine, Avrupasına göre daha ilerici buluyor. Bunu şu sözleriyle beyan ediyor:

"Batı ile kıyaslandığında... belkide daha da ileri bir adımın avantajıyla karşılaşırsınız. Batıda köklü demokrasi bile sınıflararası uçurumları gideremeyiştir. Demokratikleşen bir Türkiye'de bu uçurumları ortak bir kültürün değerleriyle kapatmak daha kolay olabilir."[10]

Kapitalizmin özgürleştirdiği bireyi ve kapitalist gelişimin oluşturduğu ortamı, Osmanlı'daki ekonominin yarattığı sonuçlara göre daha da geri bulan "sivil toplumcu"ların sevdalandıkları Osmanlıcılığa ilişkin görüşleriyle baştan aşağı dolu olan M. Belge'nin sözkonusu kitabındaki zırvalıklardan bir kaçına daha işaret edelim...

Bilindiği gibi; Osmanlı imparatorluğu millet temelinde değil, dini temelde oluşmuş bir devletti. Osmanlı imparatorluğunda Marks'ın deyimiyle "egemen din ile egemen sınıf özdeşleşmişti". Osmanlı imparatorluğu müslümanların devleti idi. Feodal fetihçi Osmanlı imparatorluğunun yapısını kavrayamayan M. Belge gibi "sivil toplumcu"larımız, "etnik ayırımcılık yapmadığı"nı söyledikleri Osmanlı devletini överek göklere çıkarıyorlar. Ve Osmanlı devletinin uzun süre ayakta kalmasını da, bu "demokratik", "hoşgörülü", "çoğulcu", "sivil toplumcu" özelliğine bağlıyorlar. M. Belge'nin Osmanlılara ilişkin; "...esir etme havasına girmedikleri için bu kadar farklı insanı bir arada yaşatan bir düzen kurabildiler"[11] sözü Osmanlı fetihçiliğini, esaretini, barbarlığını aklamak değil de nedir?

M. Belge; Türkçü, asyalı, müslümancı özelliklerin; çoğulculuğun, demokratikliğin, insanlığın kardeşliğinin, hoşgörünün özellikleri olduğunu söyleyerek, "sivil toplumcu" anlayışının üzerinde yükseleceği kaynakların bunlar olduğunu utangaçca da olsa belirtmekten geri durma maktadır.

Her "çoğulcu"luk veya "çok partili sistem" önünde hemencecik dize gelen "sivil toplumcu" akım bu mantığı gereği 1950'lerde Demokrat Parti'nin başa gelmesiyle birlikte başlayan dönemi "halk devrimi" olarak alkışlıyor.

Hakim sınıfların geçmişten beri devam edegelen iki kliği arasındaki tartışmada DP savunucusu kesilen baylarımız, 1950 ile birlikte gündeme gelen değişikliğin Alman emperyalizmine bağımlı tek partili askeri faşist diktatörlüğün yerine Amerikancı çok partili diktatörlüğün geçmesi olduğunu anlıyamıyor. 1950'de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının Alman faşizmine bağlı kliğinin yerine iktidara Amerikancı komprador patronlar ve toprak ağaları oturmuştur. Bu ise ne bir devrim, ne de karşı-devrimdir. İktidarın iki gerici klik arasında el değiştirmesidir o kadar.

Asya tipi üretim tarzı (ATÜT) zeminini temel alarak yükselmeye çalışan "sivil toplumcu" anlayış, ATÜT cülüğü sınıflı, özel mülkiyete dayalı bir toplum olarak değerlendirmemekte, bu toplumdaki sınıfların çatışma halinde bulunmayan ve uyuşan sınıflar olduğunu, buradaki özel mülkiyetin gerçekten bir özel mülkiyet olmadığını, kısacası bu tür toplumların "sivil toplum"un öğelerini barındırdığını ve bunun için canlandırılması, pekiştirilmesi gerektiğini çeşitli vesilelerle açıkca ortaya koymaktadırlar.

Sivil toplumcu akım Türkiye devrimci hareketi içinde özellikle D. Yol'da ciddi bir şekilde taban tutmuş ve bu akım içerisinde "yönelimciler" olarak adlandırılan kesimi etkilemiştir. Bu kesim sözkonusu akımın zehiri ile bugün Türkiye'de Avrupadaki gibi bir "yeşiller partisi" oluşumuna sevdalanmakta, devrimciliğe karşı Türkiye devrimci hareketini burjuva parlamentarizminin kuyruğuna takma uğraşı vermektedir.

Gıdasını felsefi idealizmden alan bu eğilimin tartışılmasını bu kısa yazımınızın konusu içerisinde şimdilik geçiyoruz.

Sonuç olarak belirtmek istediğimiz şudur. Demokrasi tartışmalarında kurtuluş alternatifi olarak, umudun klasik parlamenter sağa bağlanmasını, burjuvaziye kuyruk olunmasını vaaz eden "sivil toplumcu"ların gösterdikleri yol, faşist Türk devletine kul olmanın, ondan demokrasi dilenmenin yoludur. Bu yol revizyonist İtalya KP'den ödünç alınmış olan "tarihsel uzlaşma" formülünün Türkiye'ye adapte edilmesinin yoludur.

Aktarmalar

1- Sivil Toplum ve Devlet, Sf: 82
2- Tarihten Güncelliğe, Sf: 420
3- Age, Sf: 343
4- Age, Sf: 343
5- Age, Sf: 330
6- Age, Sf: 33
7- Age, Sf: 330
8- Age, Sf: 63
9- Age, Sf: 63
10- Age, Sf: 66
11- Age, Sf: 58

'SOSYALİST PARTİ' TARTIŞMALARI ÜZERİNE

Ülkemizde, mevcut şartlarda ve cunta anayasası çerçevesi içinde, 'sosyalistlerin birliği'ni, 'sosyalist solun birliği'ni ya da 'sosyal-demokrasinin solundaki solun birliği'ni sağlayabilecek legal bir 'sosyalist parti' veya 'emekçilerin partisi' kurulabilir mi?

Ülkemizin D. Perinçek, H. Berktay, M. A. Aybar, S. Eren, Y. Küçük, A. B. Kafaoğlu, A. Baştürk, K. Boratav, M. Belge, U. Mumcu gibi, 'kerameti kendinden menkul' bilinen 'seçkin şahsiyetler'i, şimdi 'yoğun' biçimde bu sorunu tartışıyor, 'Saçak', 'Yeni Gündem' gibi yayın organlarında, 'sosyalistler-arası diyalog perspektif'leri ortaya koymaya, düzenledikleri ünlü 'anket'leriyle en azından 'sosyalist kamuoyu'nun bu yöndeki eğilimini öğrenmeye çalışıyorlar.

Keza, 'sol partisini arıyor' türünden başlıklar atan, sayfalarında bu 'seçkin şahsiyetler'le düzenlenmiş röportaj ve söyleşilere çarşaf çarşaf yer veren Nokta, Cumhuriyet vb. gibi dergi ve gazeteler de, onlara gereken yardım ve desteği sağlamaktan geri kalmıyorlar.

Dahası, bu tür çabaların bazı bilinen hakim sınıf çevrelerince de, 'anlayışla' karşılandığı ve hatta şu ya da bu biçimde teşvik edildiği de tartışma götürmez bir gerçektir.

Ülkemizde, böyle bir parti kurulabilir mi, kurulamaz mı?

Sözkonusu 'seçkin şahsiyetler'imizin bir kısmı, bu soruya 'evet' diye cevap veriyorlar.

Onlara göre, "sosyalist bir partinin yasal olarak kurulması", "mümkün ve gerekli"dir![1] Oysa, cunta anayasasının 1 no'lu mimarlığını yapan O. Aldıkaçtı bile, bu anayasanın 'sosyalizme kapalı olmadığını' söylememiş miydi! Kaldı ki, "ayağı Türkiye toprağına basan, herşeyin kendi halkımızın eseri olacağına inanan bütün radikal sol"u[2] birleştirmeyi öngören bir "emekçiler partisi"nin kurulması, "Türkiye demokrasisinin kilit sorunu"ydu![3] O halde, "2000 yılını yaratacak halk insiyatifine önderlik edecek program ve örgütlenmenin yolu"nu açacak "cesur ve esaslı bir muhasebe"[4] ile işe başlanmalı ve "kendisini sosyalist gören her türlü akımı içeren geniş bir sol tanımından hareket ederek bunun içinde yer alan unsurlar arasında bir iletişim kuru"larak,[5] bir 'konferans' ya da 'kongre'ye doğru ilerlenilmeliydi! Keza, "işçi sınıfı içinde sosyalizmin farklı kanatları olduğuna göre, geniş bir emekçi partisinde de bu kanatlar bulunacaktı"! Zira, önlerindeki sorun, "tek tek bazı insanların kişisel sorunları değil, milyonlarca emekçinin sorunu" idi![6]

Ve bu burjuva baylarımız, legal bir 'sosyalist parti'nin kurulması doğrultusunda ve sözümona 'milyonlarca emekçinin kurtuluşu' adına, halihazırda harıl harıl çalışmaya devam ediyorlar!

Diğer bir kısım 'seçkin şahsiyetler'imiz, ya da burjuva baylarımız ise, ülkemizde, mevcut şartlarda bir 'sosyalist parti' kurulabilir mi, kurulamaz mı sorusuna, 'hayır' diye cevap veriyorlar.

Onlara göre, "bir süreden beri 'gündemde bir sorun' havasında daha çok dergilerde görünüp kaybolan 'sosyalist parti' konusu ne ciddi bir pratik ihtiyaca cevap verdiği, ne de bu küllenmiş ihtiyacın korlarını yeniden ışıtacak bir teorik çıkış yaptığı için, bir yapaylıktan sıyrılamıyor"! Dolayısıyla, "sosyalist parti kavramı", "büyük şehirlerin dar aydın çevreleri dışında", "şu sıralarda biraz tuhaf bir kavram"! Dahası; "Aşağı yukarı altı yıldır, özellikle taşradaki insanlar, solcu olarak tanındıkları için fazlasıyla eziyet çektiler. Bu bakımdan çok ılımlı da olsa bir sol iktidar, dolayısıyla ihtiyaçlarına yetiyor. Alışılmış 'sol bir kere bölünüp parçalanmaya başladı mı sonu gelmez' düşüncesi bu somut ihtiyaç bağlamında özellikle endişe verici"! Bunun da ötesinde, "toplumda, bilinen nedenlerle, sosyalist bir parti için aşağıdan yukarıya bir talep gelmesinin koşulları'nın henüz oluşmadığı, "ama 'aşağıdan yukarıya kuruluş' sözünün sosyal-demokrasi içinde bile bir ayrım çizgisi olarak sunulduğu bir dönemde", böyle bir parti oluşumunu zorlamada "bir terslik", ya da "en azından bir yetersizlik" var! Kısacası bu konuda aceleci davranılmamalıdır. Zira, "Türkiye sosyalizmi günübirlik taktik ittifaklardan, kararsızlıktan, sağlam bir temele oturmayan hızlı çıkışlardan çok çekti. Bilgi donanımlarının yetersizliğinin, dünya görüşlerinin darlığının bilincinde olmadan, insiyatifsiz bırakılmış tabanları, kadroları adına karar alan 'demokratik'-merkeziyetçi yönetimlerden de öyle"![7]

Ülkemizde, bu bilinen 'seçkin şahsiyetler'inin tartıştığı türden bir 'sosyalist parti' kurulabilir mi, kurulamaz mi?

'Hararetli' tartışmalara yol açan bu sorunun cevabını, en iyi şekilde önümüzdeki dönemin gelişmeleri verecektir. Bu nedenle, konuyla ilgili daha ayrıntılı düşüncelerimizi ortaya koyma görevimizi önümüzdeki döneme bırakmak kaydıyla, burada şimdilik sorunun detayına girmiyor ve kendi açımızdan sadece bir kaç noktayı vurgulamakla yetinmek istiyoruz.

Birincisi; Perinçek, Berktay gibi 'üç dünya'cı modern revizyonist, Belge, Bumin gibi kaba evrimci 'sivil toplum'cu, Aybar gibi Leninist parti öğretisi düşmanı elebaşıların, el ele verip, 'makro düzeyde genel yaklaşımlarda' birleşerek, bugün ya da yarın kurması hiç de ihtimal dışı sayılmaması gereken böyle bir parti, gerçekten de sosyalist bir parti olabilir mi? Hiç kuşkusuz hayır. Şurası iki kere ikinin dört etmesi kadar açık bir gerçektir ki, 'sosyalizm' adı, bir nevi 'hizipler konfederasyonu' türünden böyle bir partinin yüzüne geçirilen bir maskeden öteye geçmeyecektir. Dahası, gerçek sosyalizmle zerre kadar ilişkisi bulunması bir yana, böyle bir parti de, tipik bir legal 'burjuva kulübü' olmaktan ileriye gitmiyecektir.

İkinsici; yine şurası daha şimdiden açıkça bilinen bir gerçektir ki, böyle bir parti, kesinlikle bir proletarya partisi olmayacaktır. O, olsa olsa, ülkemizdeki gerçek proletarya partisine karşı piyasaya sürülen, ama hepsi de daha doğmadan ölüme mahkûm olan, 'M-L', 'sosyalist', 'komünist' maskeli partiler kervanına katılan yeni bir figüran rolünü oynayacaktır. Zira, ülkemizde bir proletarya partisi vardır ve bu partinin bayrağı 1972'lerde İ.Kaypakkaya tarafından Türkiye devriminin gönlerine çekilmiştir. Bu şanlı bayrağı dalgalandığı şerefli yerde indirmeye, emperyalistlerin, uşaklarının, faşist Türk devletinin saldırıları gibi, 'M-L', 'sosyalizm', 'komünizm' maskeli hiç bir inkarcı ve tasfiyeci çaba da yetmiyecektir.

Üçüncüsü; böyle bir parti kurma girişimleri, bize, mevcut şartlarda 'yeni' bir güfte ile söylenmek istenen eski ve klasik bir 'türkü'yü hatırlatıyor. Troçkizmin 'ağustos bloğu' denemelerinden her türden revizyonizme, reformizme ve oportünizme miras kalan ve geçmişte 'Dev Güç', 'Sosyalist Kurltay', 'Proleter Devrimcilerin Birliği', 'Ulusal Demokratik Cephe' vb. adlar altında söylenen bu 'türkü', bugün de 'Sol Birlik', 'Sosyalist Parti' girişimleri vs. şeklinde, daha değişik renk ve biçimlerde kotarılıp piyasaya sürülmek isteniyor. Lakin, bugün gelinen noktada, bu tür bayat 'türkü'lere artık kimsenin beş paralık bir değer vermeyeceği gayet açıktır. Gerçek proletarya partisi aleyhtarı bu tür girişimlerin, dün olduğu gibi bugün de hüsranla sonuçlanması kaçınılmazdır.

Dördüncüsü; bu tür girişimler, neden genel olarak hep yenilgi yılları sonrasına, ya da devrimci dalganın yeniden kabarış dönemlerine rastlıyor? Bu bir tesadüf müdür? Kuşkusuz ki hayır. Amaç ve niyet bellidir: 'Selin önünden kütük kapma' misali, geniş halk yığınlarının yeniden yükselmesi ve çok daha ileri boyutlara varması kaçınılmaz olan düzen aleyhtarı tepki, hoşnutsuzluk ve muhalefetini kendi potalarına kanalize etme, kendi kuyruklarına takma! Dolayısıyla, çıkmaz yollara sürerek, süreç içinde çarçur etmek! '2000' yılı rüyalarının altında yatan gerçek işte budur! Ki, aynı oyunun, bugün gelinen noktada, çeşitli ha-

Devamı sf: 26'da

HALKA GERÇEKLERİ ANLATALIM

Partimiz TKP/ML, çeşitli milliyetlerden halkımızın başlıca üç silahından birisi ve en önde gelenidir.

O, tüm hata, zaaf ve eksikliklerine rağmen, halkımızın sadece bugünkü değil, aynı zamanda gelecekteki gerçek çıkar, ihtiyaç, istek ve özlemlerinin de biricik proleter devrimci temsilcisi, savunucusu ve önder savaşçısı durumundadır.

Onun proleter devrimci önderliği altında, ülkemizin gerçek bağımsızlık ve demokrasiye, halkımızın gerçek kurtuluş, özgürlük ve mutluluğa kavuşması ve geleceğin sınıfsız sömürüsüz yüce uyum dünyasına varması kaçınılmazdır.

Şartlar ne olursa olsun, halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davamızın nihai zaferine olan kesin inancımızı asla yitirmemeliyiz. Dahası, geniş halk yığınları arasında kesintisiz ve yorulmak bilmez bir ajitasyon-propaganda yürütmeli, zaferimizin kaçınılmazlığına ve aydınlık geleceğimize dair yığınların gözleri önüne parlak tablolar sermeliyiz.

Fakat bu yeterli değildir.

Zira, "hamama giren terler", ya da "emek olmayınca yemek olmaz" atasözlerinin de ifade ettiği gibi, her kazancın bir karşılığı, her başarı ve zaferin bir de bedeli vardır.

Bir başka deyişle, emperyalizmi ve uşaklarını altederek, bağımsız ve demokratik bir Türkiye'yi yaratmamız, halkımızı gerçek kurtuluş, özgürlük ve mutluluğa kavuşturamamız, geleceğin sınıfsız, sömürüsüz yüce uyum dünyasına doğru başarıyla ilerlememiz öyle kolay bir iş değildir. Bu, amansız ve dişe diş bir mücadeleyi, sarsılmaz bir irade ve azmi, büyük bir fedakarlık ruhu ve yeteneğini, sayısız zorluk ve engellere başarıyla göğüs germeyi ve sayısız kurbanlar verme tehlikesini göze almayı gerektirir.

Biz bu gerçeği de görmeli, nihai zafere giden yolda, karşımıza çıkan hiç bir zorluk ve engelden yılmadan, sarsılmaz bir azim ve kararlılıkla yürümeye devam etmeliyiz. Dahası, bu doğrultuda, geniş halk yığınları arasında da kesintisiz ve sürekli bir ajitasyon-propaganda yürütmeli, halkı, zafere giden yolda, hiç bir zorluk ve engelden yılmama, sayısız tehlikelerle karşılaşmayı, sayısız kayıp ve kurbanlar vermeyi, sayısız başarısızlık ve yenilgilere uğramayı göze alma ve her türden fedakarlığa hazır olma bilinciyle donatmalıyız.

Emperyalistler ve uşakları, geniş halk yığınlarını adeta 'sürü' yerine koyarlar. Halka gerçekleri açıklamaktan, ya da halkın gerçekleri görmesinden öcü gibi korkarlar. Dahası, halk saflarında sürekli olarak karışıklıklar çıkarmaya, halkın gerçekleri görmesini engellemeye, etrafa yalan yanlış haber, bilgi ve düşünceler yayarak halkın kafasını karıştırmaya, bilincini zehirlemeye çalışırlar. Bu doğrultuda, ellerinden gelen her yol ve yönteme başvurmaktan, kesintisiz bir yalan, demagoji ve sahtekarlık kampanyası yürütmekten asla geri kalmazlar.

Onların amacı bellidir: kaçınılmaz çöküşlerini 'engellemek', ömürlerini biraz daha uzatmak.

Çünkü onların, baskı, terör ve zulmün yanısıra yalan, demagoji ve sahtekarlıktan başka hiç 'sermaye'leri yoktur.

Keza, bir çok lafta devrimci ve komünistin de, bilerek ya da bilmeyerek, isteyerek ya da istemiyerek şu veya bu biçimde emperyalistlerin ve uşaklarının etki alanına girmekten, şu veya bu biçimde onların paraleleline düşmekten kendilerini kurtaramadıkları da, tartışma götürmez bir hususdur.

Ama bu geçer akçe değildir. "Gerçekler güneş gibidir, balçıkla sıvanmaz ", ya da "yalancının mumu, yatsıya kadar yanar" gibi atasözleri, yalan, demagoji ve sahtekarlık türü çürük silahların, emperyalistlerin ve uşaklarının çöküşe gitmekten kurtulabilmeleri açısından neden geçer akçe olmadığını, özlü biçimde dile getirmektedir. Zira, tarih onları çoktan ölüme mahkûm etmiştir ve onlar ne yaparlarsa yapsınlar bu gerçeği asla değiştiremezler. Tarihin biricik yaratıcısı olan geniş halk yığınları, eninde sonunda onların gerçek yüzünü mutlaka görecek ve onları bir daha ayağa kalkmamak üzere mutlaka mezara gömecektir.

Örnek öncü rolleri devrimin kaderi açısından hayati bir önem taşıyan biz komünistler, bilinçli, yaratıcı, kararlı, enerjik ve militan bir proleter devrimci önderlik sağladığımız ve doğru yolda şaşmadan ilerlediğimiz taktirde, geniş halk yığınlarının bizi takip ederek eninde sonunda kaçınılmaz biçimde ayağa kalkacağına, emperyalizmi ve uşaklarını altedeceğine sonsuz bir inanç duymalıyız. Bir yandan amaç ve ilkelerimiz doğrultusundaki şanlı ve tarihi mücadelemizi kesintisiz biçimde sürdürürken, diğer yandan halka gerçekleri anlatmakta tavizsiz biçimde ısrar etmeliyiz.

Zira, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının yüce önder ve öğretmenlerinden F.Engels'in berrak bir biçimde ifade ettiği gibi:

"Baskıların ve bilinçsiz kitlelerin başında bilinçli bir azınlığın bulunmasıyla yapılan devrimlerin artık zamanı geçmiştir. Toplum düzeninin tamamen değişmesi sözkonusu olduğunda, kitleler de bu sorunun içinde bulunmalı ve ne gibi tehlikeler olduğunu maddi manevi bütün varlıklarıyla neye katıldıklarını bizzat kavramış olmalıdırlar."

Bu, proleter dünya devrimi tarihinin sayısız kez doğruladığı çıplak bir gerçektir.

Halka gerçekleri anlatmak, halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası mücadelesinin acı, tehlike ve zorluklarını halka kavratmaya çalışmak, halkı 'ürkütür', ya da bizden 'uzaklaştırır' mı?

Kuşkusuz ki, hayır. Ancak halka zerre kadar inanç duymayanlar böylesine korkak, çürük ve kof bir düşünceye sahip olabilirler.

Davamızın haklılığına ve kesin zaferine yürekten inanan biz gerçek komünistler, bu tür çürük ve kof düşünceleri acımasız biçimde saflarımızdan kazıyıp atmalı, sabırla ve ısrarla halka gerçekleri anlatmaya çalışmalıyız.

Bu görevin layıkıyla yerine getirilebilmesi neden gerekli ve önemlidir?

Çünkü, geniş halk yığınlarına gerçekleri anlatmadan, onları siyasi bakımdan eğitmemiz, proleter devrimci mücadelenin zorluklarını ve tehlikelerini göğüslemeye hazır duruma getirmemiz, onları, bilinçlendiklerinde, örgütlendiklerinde ve cesaretle ayağa kalktıklarında en güçlü ve zalim düşmanları bile dize getirmeye muktedir oldukları bilinciyle donatmamız kesinlikle mümkün olmaz.

Oysa, en ağır kayıp, başarısızlık ve yenilgilerimiz döneminde bile halka gerçekleri anlatmakta tereddüt etmediğimiz taktirde, halkın eninde sonunda bizi anlaması, çağrılarımıza kulak vermesi, kendi ihtiyaç, istek ve özlemlerini gerçekleştirme doğrultusunda ayağa kalkması ve her türden zorluğun üstesinden gelmesi kaçınılmaz hale gelir.

Fakat halkın bizi anlaması ve takip etmesi, uzun, sabırlı ve azimli bir çabayı gerektirir.

Görevimiz, ötedenberi kesintisiz biçimde sürdüre geldiğimiz bu yöndeki çabalarımızı, çok daha bilinçli, kararlı, sabırlı biçimde sürdürmektir.

Bu görevimizi layıkıyla yerine getirdiğimizde, partimiz önderliğinde kaçınılmaz biçimde ayağa kalkacak olan çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yaratacağı şanlı sınıf mücadelesi destanlarını, tarih dost düşman herkese alenen gösterecektir.

"PARTİ ve ORDUYU GÜÇLENDİR" Kampanyası Yurtdışında Başarıyla Sonuçlandırıldı!

Partimiz Merkez Komitesi Siyasi Bürosu'nun (PMK-SB) ... toplantısı sonuçlarında, "Parti ve Orduyu Güçlendir" şiarı temelinde bir kampanya başlatılması kararı alınmıştı. Bu karar doğrultusunda Partimizin Yurtdışı Bürosu'nun (YDB) bütün parti yurtdışı kademelerine ilettiği talimatta sunduğu perspektif temelinde kampanya hazırlıklarına derhal başlandı.

Birinci aşama kampanyanın hazırlık aşamasıydı. Bu aşamada PMK-SB ve YDB'nun kampanyaya ilişkin genelgeleri örgüt içinde ele alınarak tartışıldı. Belirlenen perspektifin her özgülde nasıl hayata geçirileceği üzerinde durularak, görüş ve öneriler toparlandı ve çeşitli sonuçlara varıldı. Kampanya için özel örgütlenmeler oluşturuldu ve somut görevlendirmeler yapıldı. Bunu takibeden dönem içerisinde PMK-SB imzalı kampanyayı konu alan İşçi-Köylü Kurtuluşu, Kasım 1985 tarihli özel sayısı çıktı. Ardından merkezi yayın organımız İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun 69. sayısında da kampanyanın muhtevasını, kapsamını, hedefleri, anlam ve önemini konu alan bir yazı çıktı. Sözkonusu belgelerde belirlenen perspektif temelinde, yerel alanlarda kitle toplantıları düzenlenerek, kampanya kamuoyuna resmen duyuruldu.

Böylelikle ikinci aşamaya, yani kampanyayı başlatma dönemine geçildi. Kampanya için çıkarılan özel sayı en geniş şekilde emekçi yığınlara ulaştırıldı. Kampanya için oluşturulan propaganda-ajitasyon ekipleri semtleri, işyerlerini, işçi hayımlarını, evleri sistematik bir şekilde ziyaret ederek, kampanyanın amaçlarını yığınlara kavratmaya, kampanyayı maddi bir güç haline getirmeye çalıştılar. Çeşitli kitle örgütlerinde, semtlerde düzenlenen tartışma toplantılarıyla partimizin görüşleri kitlelere maledilmeye çalışıldı.

Leninist Parti Öğretisi nedir? Devrim, sosyalizm ve yüce komünizm için mücadelede Komünist Parti neden vazgeçilmez ve tayin edici bir silahtır? Neden "halkın ordusu yoksa hiç bir şeyi yoktur"?...

Bütün bu ve benzeri sorunları konu alan siyasi tartışma toplantılarının bir çok alanda düzenlenmesi kampanyanın daha canlı bir hal almasında olumlu rol oynadı.

Kampanya; dünya karşı-devrim cephesinin ve onun bir halkasını oluşturan faşist Türk devletinin ezilen yığınları örgütsüzleştirme, onları devrim mücadelesinden alıkoyma ve köleliğe mahküm etme çabalarına güçlü bir karşı çıkıştı.

Kampanya; Türkiye'deki komprador patron ağa devletinin, diğer devrimci-demokratik örgütlerin yanısıra, özellikle de çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımızın öncü örgütü partimiz TKP/ML'e karşı savurduğu "ezdik", "çökerttik, dağıttık" palavralarına güçlü bir şamar vurdu.

Kampanya; hakim sınıfların ideolojik, siyasi, pratik, yani her alandaki çok yönlü saldırılarını göğüslemek için devrimci yığınların uyanıklığını arttırmada, onları devrim için seferber etmede, yılgınlığa, karamsarlığa meydan okumada, partiye, devrime ve komünizme inançlarının pekiştirilmesinde eğitim aracı oldu.

Kampanya, partimizin ve ordumuzun karşı karşıya bulunduğu sorunları aşmada, bağrında güçlü devrimci bir potansiyeli, insiyatif ve yaratıcılığı taşıyan emekçi kitlelerin daha aktif seferber edilmesine hizmet etti.

Kampanya; devrimci yığınların şanlı partimiz TKP/ML'e duydukları güvenin, ona sahip çıkmalarının, onu destekleyip titizlikle korumalarının bir göstergesi oldu. Devrimci yığınları bütün bu konularda eğitmede küçümsenmez bir rol oynadı.

Kampanya; partimizin sempatizanlarının, militanlarının devrimci atılganlık ve yaratıcılıklarının, zorluklara göğüs germedeki azim, cesaret ve kararlılıklarının yüksek seviyelerde pekişmesine hizmet etti.

Kampanya; uluslararası proletarya ve ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine güç vermede, proletarya enternasyonalizmi ruhunu yükseltmede olumlu bir rol oynadı.

Kampanya; partimizin ML fikirleri doğrultusunda yığınları eğitmenin, onları partiye yaklaştırmanın, aynı zamanda oportünizme, revizyonizme karşı mücadelenin de bir aracı oldu.

Kısacası kampanya; devrimci fedakarlık ve coşkuyla partimizin sesine kulak veren militanlarımızın, sempatizanlarımızın, devrimci yığınların, ML çizginin kumandasında, hiç bir engel tanımayacaklarını, üstesinden gelemeyecekleri hiçbir zorluğun olamıyacağını açık bir şekilde gözler önüne serdi. Partimizin ileriye doğru güçlü bir atılım yapma yönündeki çabalarına güç kattı. Siyasi, ideolojik olarak kendimizi ve kitleleri eğitmede önemli mevziler kazandırdı.

Bütün siyasi, ideolojik kazanımlarından ayrı düşünülmesi mümkün olmayan mali sonuçlarıyla da kampanyanın esas olarak başarılı sonuçlandığı ortadadır. Kampanya dönemi boyunca, Avrupa'da toplanan bağış miktarı 470.000 (dörtyüz yetmiş bin) DM dolayındadır. Ayrıca kampanyada kitleler radyo, saat, altın, telsiz gibi bol miktarda malzeme bağışında bulunmuşlardır.

Şüphesiz kampanyada, tali de olsa bir dizi eksikliğimiz ve hatamızda sözkonusudur. Propaganda-ajitasyon materyallerinin az oluşu, kampanyayı canlandırma da etkili olabilecek yeni araçlara yeterince kafa yormamak, eksikliklerimizi aşmada geçmiş kampanyaların derslerini yeterince özümseyememek, Avrupa'daki yerli kamuoyuna kampanyayı yöneltememek (en tayin edici hatamız budur) vb. gibi eksiklik ve hatalara düşmeseydik, çok daha ileri hedeflere ulaşabilirdik. İçinden geçtiğimiz dönemin özellikleri, mevcut sorunlar hata ve eksikliklerimizde talide olsa rol oynayan etmenlerdi. Kampanya sonuçlandı. Ama partimizi daha ileriye götürme faaliyeti hiç bir zaman savsaklanmaması gereken bir görev olarak her zaman önümüzde olacak ve olmalıdır.

Öyleyse, partimizin ML sancağı altında bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm için mücadelede daha da ileri! Yetineceğimiz ve artık her şey tamam diyeceğimiz bir nokta yoktur. Devrimin görevlerine daha da sımsıkı sarılalım. Devrimin araçları olduğumuzu daha engin bir kavrayışla bilince çıkararak komünizm için mücadelede her türlü hedefe, zorluğa hazır olalım. Bu uğurda herşeyimizi feda etmekten daha şerefli bir görev olamayacağı yönündeki bilincimizi derinleştirelim.

TKP/ML—YDB

KARL MARKS ÖLÜMSÜZDÜR!

Enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının yüce önder ve öğretmeni, bilimsel sosyalizmin kurucusu, proleter dünya devriminin yılmaz savaşçısı büyük insan ve deha Karl Marks'ı, ölümünün 103. yıldönümünde, ölümsüz anısı önünde bir kez daha saygıyla eğilerek anıyoruz.

Onun ölümsüz anısı, enternasyonal proletarya ve önderliğindeki ezilen dünya halklarının sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratma mücadelesine perçinlenerek, sonsuza dek yaşayacaktır.

Ölümsüz anısını tazelemeye hizmet edeceği inancıyla, ayrılmaz mücadele ve yol arkadaşı F.Engels'in onun mezarı başında yaptığı konuşmanın metnini sayfalarımıza aktarmayı yararlı görüyoruz.

KARL MARKS'IN MEZARI BAŞINDA YAPILAN KONUŞMA

Friedrich Engels

14 Mart günü, öğleden sonra üçe çeyrek kala, yaşayan düşünürlerin en büyüğü artık düşünmez oldu. Ancak iki dakika yalnız bıraktıktan sonra, odaya girince, onu koltuğunda rahat rahat, ama sonsuzluğa dek, uyumuş bulduk.

Avrupa ve Amerika militan proletaryasının bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, tarihsel bilimin bu adamda yitirmiş bulunduğu şey, ölçülemez. Bu devin ölümü ile bırakılan boşluk, kendini duyumsatmakta gecikmeyecek.

Nasıl ki Darwin organik doğanın gelişme yasasını bulduysa, Marx da insan tarihinin gelişme yasasını, yani insanların, siyaset, bilim, sanat, din, vb. ile uğraşabilmelerinden önce, ilkin yemeleri, içmeleri, barınmaları ve giyinmeleri gerektiği; bunun sonucu, maddi ilksel yaşama araçlarının üretimi ve, böylece, bir halk ya da bir dönemin her iktisadi gelişme derecesinin, devlet kurumlarının, hukuksal görüşlerin, sanatın ve hatta sözkonusu insanların dinsel fikirlerinin üzerinde gelişmiş bulundukları temeli oluşturdukları ve, buna göre, bütün bunların şimdiye değin yapıldığı gibi değil, ama tersine, bu temele dayanarak açıklamak gerektiği yolundaki, daha önce ideolojik bir saçmalıklar yığını altında üstü örtülmüş bulunan o temel olguyu buldu.

Ama hepsi bu değil Marx günümüz kapitalist üretim tarzı ile onun sonucu olan burjuva toplumun özel hareket yasasını da buldu. Artı-değerin bulunması, sonunda, bu konuyu aydınlattı; oysa, burjuva iktisatçıların olduğu kadar sosyalist eleştiricilerin de daha önceki bütün araştırmaları karanlıklar içinde yitip gitmişlerdi.

Bu türlü iki bulgu koca bir yaşam için yeterdi. Kendisine böyle bir tek buluş yapma nasip olana ne mutlu! Ama Marx araştırmada bulunduğu her alanda (bu alanların sayısı çoktur ve bir teki bile yüzeysel irdelemelerin konusu olmamıştır), hatta matematik alanında bile, özgün buluşlar yaptı.

Bilim adamı olarak, buydu. Ama onun etkinliğinde asıl önemli olan, hiç de bu değildi. Marx için bilim, tarihi etkinliğe geçiren bir güç, devrimci bir güçtü. Pratik uygulamasının düşünülmesi belki de olanaksız olan herhangi bir teorik bilimdeki bir bulgudan duyabileceği sevinç ne denli katıksız olursa olsun, sanayi için, ya da genel olarak tarihsel gelişme için doğrudan doğruya devrimci bir önem taşıyan bir bulgu söz konusu olduğu zaman duyduğu sevinç bambaşkaydı. Böylece Marx, elektrik alanındaki bulguların gelişmesini ve daha şu son günlerde, Marce Deprez'in çalışmalarını çok dikkatli bir biçimde izliyordu.

Çünkü Marx, her şeyden önce bir devrimciydi. Kapitalist toplum ile onun yaratmış bulunduğu devlet kurumlarının yıkılmasına şu ya da bu biçimde katkıda bulunmak, kendi öz durumunun ve gereksinmelerinin bilincini, kendi kurtuluş koşullarının bilincini kendisine ilk onun vermiş bulunduğu modern proletaryanın kurtuluşuna yardımda bulunmak, onun gerçek yönelimi işte buydu. Savaşım onun en sevdiği alandı. Ender görülür bir tutku, bir direngenlik ve bir başarı ile savaştı o. 1842'de birinci Rheinische Zeitung'a, 1844'te Paris'teki Worwärts'a, 1847'de Brüksel'deki Deutsche-Brüsseler-Zeitung'a, 1848-1849'da Neue Rheinische Zeitung'a 1852'den 1861'e değin New York Tribune'e katkı, ayrıca, bir sürü kavga broşürünün yayınlanması, tüm yapıtının doruğu olan büyük Uluslararası Emekçiler Derneğinin kuruluşuna değin Paris, Brüksel ve Londra'da çalışma, işte eğer başka hiçbir şey yapmasaydı bile, yapıcısının gurur duyabileceği sonuçlar.

Marx, işte bu yüzden zamanın en sevilmeyen ve en çok karaçalınan adamı oldu. Mutlakiyetçi olduğu kadar cumhuriyetçi hükümetler de kovdular onu; tutucu burjuvalar ile aşırı demokratlar onu karaçalma ve kargışlara boğmakta birbirleri ile yarışıyorlardı. O bütün bunları, hiç aldırmaksızın, örümcek ağları gibi yolunun dışına atıyor ve ancak çok zorunlu durumlarda yanıtlıyordu. Sibirya madenlerinden Kaliforniya'ya değin, Avrupa ve Amerika'nın her yanına dağılmış, tüm dünyanın milyonlarca devrimci militanı tarafından ululanmış, sevilmiş ve ağlanmış olarak öldü o. Ve ben çekinmeden söyleyebilirim ki, onun birçok karşı-düşüncede olan hasmı olabilirdi, ama kişisel düşmanı pek o kadar yoktu.

Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, yapıtı da!

J. V. STALİN ÖLÜMSÜZDÜR!

Enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının yüce önder ve öğretmeni J.W.Stalin'i ölümünün 33. yıldönümünde, ölümsüz anısı önünde bir kez daha saygıyla eğilerek anıyoruz.

Ölümsüz anısı, enternasyonal proletarya ve önderliğindeki ezilen dünya halklarının sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratma mücadelesinde daima yaşayacaktır.

Ölümsüz anısını tazelemeye hizmet edeceği inancıyla, J.W.Stalin'in, dünya işçi sınıfının enternasyonal birlik, dayanışma ve mücadele günüyle ilgili bir yazısını sayfalarımıza aktarmayı yararlı görüyoruz.

1 MAYIS

J.Stalin

Savaşan ülkelerin açgözlü burjuvazilerinin dünyayı kana buladıklarından bu yana nerdeyse üç yıl geçti.

Düne kadar öz kardeş olan, fakat bugün asker kılığına sokulup, düşman olarak karşı karşıya duran bütün ülkelerin işçilerinin birbirlerini proletaryanın düşmanları yararına yaraladıkları ve öldürdüklerinden bu yana neredeyse üç yıl geçti.

Halkların yaşayan güçlerinin kitleler halinde yok edilmesi, kitle halinde yıkıntı ve sefalet, bir zamanlar gelişen şehir ve köylerin harabe haline gelmesi, kitle halinde kıtlık ve çöküntü: Bütün bunlar, bir avuç taçlı ve taçsız soyguncunun yabancı ülkeleri yağmalaması ve baş döndürücü milyonluk kazançlar vurması için, işte bugünkü savaş bu amaçla yapılır.

Dünya savaşın demir pençesi altında boğazlanmaya başlıyor...

Avrupa halkları boğulmak üzere ve savaş iştahlısı burjuvaziye karşı başkaldırmaya başladı bile.

Rus devrimi, işçileri birbirinden ayıran duvarda ilk gediği açıyor. Rus işçileri, genel "yurtseverlik" sarhoşluğu anında unutulup giden "Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!" şiarını ilk olarak ilân ediyor.

Rus devriminin gürlemesiyle batının işçileri de uykularından kalkıyorlar. Almanya'da grevler ve gösteriler, Avusturya'da ve Bulgaristan'da gösteriler, tarafsız ülkelerde grevler ve mitingler, İngiltere ve Fransa'da gittikçe artan kaynaşma, siperlerde kitleler halinde kardeşleşme: Bunlar gelişmekte olan sosyalist devrimin ilk habercileridir.

Ve bugünkü bayramımız, 1 Mayıs bayramımız, oluk oluk kan akarken, halklar arasında yeni kardeşlik bağlarının perçinleneceğine dair bir işaret değil midir?

Kapitalist soyguncuların ayaklarını bastıkları yer yanıyor. Çünkü Enternasyonalin kızıl sancağı Avrupa üzerinde yeniden dalgalanıyor.

Yüzbinlerce Petrograd işçisinin, bütün dünya işçilerine kardeşçe elini uzattığı bugün, 1 Mayıs günü, yeni bir devrimci Enternasyonalin doğmasına hizmet etsin!

Bugün Petograd'ın bütün meydanlarında çınlayan "Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!" şiarı dünyayı sarsın ve bütün ülkelerin işçilerini sosyalizm mücadelesinde birleştirsin!

Kapitalist soyguncuların başları üzerinden, onların soyguncu hükümetlerinin başları üzerinden bütün ülkelerin işçilerine elimizi uzatıyor ve sesleniyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın halkların kardeşliği,
Yaşasın sosyalist devrim!"

Kuruluşunun 115. yılında

ŞANLI PARİS KOMÜNÜ'NÜN ÖLÜMSÜZ ANISINI BİR KEZ DAHA TAZELİYORUZ!

18 MART 1871 KOMÜNÜ'NÜN YILDÖNÜMÜNÜ KUTLAMA MİTİNGİNDE ALINAN KARARLAR

Karl Marx

18 Mart 1871'in yıldönümünü kutlamak için yapılan Miting, aşağıdaki kararları almıştır:

[I] Miting, 18 Mart günü başlayan şanlı hareketi, insanlığı sınıflar rejiminden her zaman için kurtaracak olan büyük toplumsal devrimin şafağı olarak görür.

[II] Miting, tüm Avrupa'da, emekçilere karşı duydukları nefret içinde birleşmiş bulunan burjuva sınıfların ahmaklık ve cinayetlerinin, kralcı ya da cumhuriyetçi, hükümet biçimleri ne olursa olsun, eski toplumu ölüme mahkûm ettiklerini ilan eder.

[III] Miting, bütün hükümetlerin Enternasyonale karşı açtıkları haçlılar seferi ve Versailles katillerinin yıldırılarının, Prusyalı yenicilerinin yıldırıları gibi, başarılarının boşluğuna tanıklık ettiklerini ve Thiers ile Guillaume'un birleşmiş güçleri tarafından ezilmiş kahraman öncüsümün arkasın da evrensel proletaryanın tehdit edici ordusunun varlığını olumladıklarını bildirir.

Askerlik Zorla Yaptırılan Bir 'Görevdir'!

1986 yılının Mart ayının başlarında yirmi yaşlarındaki halk evlatlarının zoraki askere götürüldüğü "ilk tertip" dönemidir. Bilindiği gibi, ülkemizdeki emperyalizmin uşağı, yurtseverlik düşmanı, milli zulmün uygulayıcısı, ülkeyi emperyalistlere satan ve parsel parsel tabi kılan komprador-bujuva ve toprak ağalarının iktidar aracı faşist Türk Devleti'nin, koruyucu ve vurucu silahlı gücü ve genelde emperyalizmin, özelde de ABD emperyalizminin payandası faşist Türk Ordusuna, komprador-burjuva ve toprak ağalarına, emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere uşaklık yapılsın diye, onların zulüm ve sömürü düzenleri korunsun, menfaatleri korunsun diye, ülke içinde taban fiatı için köylünün, ücreti için işçinin, akademik-demokratik hakları için gençliğin, devamla baskı ve sömürüden kurtulmaya yönelik emekçi halkımızın her türlü direnişini kan ve ateşle bastırmak, ülke dışında da emperyalizmin desteğinde ve güdümünde, işgaller tezgahlamak, komşu ülkelerin emekçilerini kurşunlamak görevlerini yerine getirmek için her yıl binlerce halk evladı üç tertip olarak askere alınıyorlar.

Yazımızın başında belirtelim ki, faşist Türk Ordusuna alınacak 20 yaşındaki gençler, sadece halk sınıf ve tabakalarına mensup gençler değildir. Göstermelik de olsa, karşı devrimci sınıf ve tabakalara mensup gençlerde askere alınmaktadır, ancak bizim sorunumuz kendisine ve sınıfına düşman sınıfların ordusunda gönülsüzce ve menfaatlerine ters düştüğü halde askere alınan halk sınıf ve tabakalarına mensup gençlerin durumudur.

Sınıflı toplumda her şey bir sınıfın damgasını taşıdığı gerçeğinden hareketle, bütün silahlı güçlerin bir sınıfın damgasını taşıdığını devamla bir sınıfın hizmetinde olduğunu söylersek yanılmış olmayız.

Ordunun bir sınıfın damgasını taşıdığını, bir sınıfın hizmetinde olduğunu belirttikten sonra, ordunun sınıfların bir ürünü olduğunu, sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte orduların da ilk defa ortaya çıktığını, ordunun sınıflar var oldukça var olacağını ve hakim sınıfların iktidarlarını devam ettirmenin aracı olduğunu, bu gücün sınıfların olmadığı komünist toplumda dağılacağını, yok olacağını belirttikten sonra, gelelim faşist Türk Ordusuna ve "vatani görev" diye zorla askere alınan halk evladı gençlerin durumuna.

Faşist Türk Ordusunun niteliğini yazımızın başında kısacada olsa belirttik. Bu nitelikteki bir orduya hizmet elbetteki emekçi yığınların menfaatlerine aykırıdır. Bundan dolayı gönüllülüğe dayanmayan ve zorla silah altına alınan halk evlatlarına, silah altında kaldıkları sürece yaptırılacak her görev zora dayanacaktır, veya cebirin üzerinde yükselen disiplinin alanında olacaktır. Ayrıca sınıflı toplumda, sınıf mücadelesinin, hayatın her alanında devam edeceği gerçeğinden hareketle, faşist Türk Ordusunun halk evlatlarına karşı başvurduğu, sindirmeyi, susturmayı hedefleyen, dayak, küfür, işkence, hapis, para cezaları, ayrıca tehlikeli olarak teşhis koyduğu bir çok halk evladını "kaza", "intihar" adı altında tatbikatlarda vs. yerlerde, gizli, yarı gizli bir şekilde imha etme, yaralama, bilinçlice "tıbbi müdahale" adı altında sakat bırakmanın yanı sıra, ordu içindeki yoğun olarak hemen, hemen her askerden bir bardak limonata ve bir tabak pasta karşılığında zorla kan alındığını, askerlerden paralar toplanıp harcandığını, subayların çoğunun ordu mallarıyla palazlandığını (soba, kumaş, silah vs.) vb. yöntemlerle sürdürülen sömürü, devamla ırkçı faşist kemalist eğitim, söyletilen marşlar, gösterilen porno (çıplak, seks) filmler, yine erler içinde geliştirilen filifatoculuk vb. yöntemlerle askerlerin birer faşist robotlar haline getirilmesi, faşist ordu içinde halk evlatlarının durumunu ve yine faşist ordu içindeki uygulamaların en acizce, en şerefsizce, en barbarca uygulamalar olduğu gösteriyor. Faşist hakim sınıfların faşist Türk Ordusuna tek tip elbise giydirerek, ordunun sınıf ayrıcalıklarından uzak, bir yumruk gibi göstermelerine yönelik teraneleri, faşist demagojiden başka bir şey değildir

Faşist Türk Ordusu geniş insan gücüne, eğitim, öğretim ve disiplin, (doğrusu disiplinsizlik) şartlarına, her yönden (kaşıktan, uçağa) dışa bağımlılığa rağmen, kof ve güçsüzdür. Çünkü, bu ordu halka dayanmayan, halktan gücünü almayan bir ordudur. Halkın menfaatlerini savunmayan halk düşmanı bir ordudur. O hakim sınıfların menfaatini savunan ve onlara dayanan bir ordudur. Tüm bunların bir sonucudurki çürümeye doğru gelişme gösteren ve uzun süre açısından güçsüz bir ordudur. Faşist Türk Ordusunun "gücü dünyaca tanıtlanmış" teranelerinin faşist demagojiden, çürümüşlüğünü, teşhir, tecrit olmuşluğunu, halka düşmanlığını gizleyememenin telaşı içinde çırpınmaktan başka bir anlamı yoktur. Çünkü faşist Türk Ordusunun moral gücü bir hiçtir, savaşma gücü ve savaşma yeteneği zayıftır. Rüşvet, köşebaşı kapmaca, darbeler at başı gitmektedir. Böyle bir orduya uzun vade açısından "güçlü" demek isabetsiz bir tespittir. Onun güçlülüğü görünüştedir, geçicidir.

Yukarıda belirttiğimiz gerçekler ışığında meseleye baktığımızda, gençliğimize öncelikle ve özellikle hatırlatacağımız gerçek şudur ki; faşist Türk Ordusu içinde yer almak menfaatlerimize aykırıdır, kurtuluşumuza kurşun sıkmanın aracı olmaktır. Bu tavırda köleliğe isyan etme tavrı değil etmeme tavrıdır. Devamla "köleliğe isyan etmeyen, köleliği hak etmiştir" gerçeğini hatırda tutarak, köleliğe isyan etmeliyiz. Bu konuda köleliğe isyan etmenin kıstası sadece ve salt olarak faşist Türk Ordusunda askerlik yapmayı reddetmek değildir, doğru olan amaçlı, belirli bir hedefi göze alarak faşist Türk Ordusunda görev yapmayı reddetmektir. Yani devrimimizin subjektif unsurundan biri olan kurtuluş güneşimiz TKP/M-L önderliğindeki halk ordusu TİKKO saflarına katılmayı, onun saflarında silahlanmayı gerektirir. Bunun için ise, devrime inanç taşımayı, partimiz TKP/M-L'ye bağlılığı, TİKKO'nun disiplinini tanımayı, düşmanlarımıza karşı hınca hınç, kin dolu olmayı, yani sınıf kini taşımayı, savaşma yeteneği ve azmi gerektirir. İşte bu özellikler doğrultusunda madden ve manen hazır olanlar beri gelsin, TİKKO gerilla birliklerinde örgütlensin. İşte köleliğe isyan tavrı budur. Bu gerçek doğrultusunda tavır takınmalıyız, yine bu doğru tavrın çevremizde propagandasını yapalım, bu nitelikteki unsurlarla TİKKO arasındaki köprü görevi görecek bağı sağlayalım. Bu tavır doğrultusunda etkileyemediğimiz veya buna hazır olmayan arkadaşlarda faşist ordu içinde yer aldığında, grevde, boykotta, miting, yürüyüş, toprak işgalinde, halk evlatları devrimcilerin silahlı direnişleriyle karşı karşıya getirileceği, bu durumlarda halktan yana tavır takınmaları gerektiğini, yani halka kurşun sıkmayı reddetmeleri gerektiğini, namlularını komutanlarına çevirmelerini veya daha pasif yöntemleri(boşa sıkma, askerleri etkileme, oyalanma vs.) kullanmaları yönünde örgütlemeliyiz.

Başımızda ki, faşist Türk Devleti var oldukça, zam, zulüm var olacaktır. Zamdan, zulümden kurtulmanın yolu faşist Türk devletinin ortadan kaldırılmasından geçer. Tüm bu gerçeklerden hareketle yaralarımızın merhemi faşist Türk Devletine karşı mücadele ederek onu param parça etmektir. Ancak unutmamak gerekir ki, faşist Türk Devleti, örgütlü silahlı bir güçtür. Örgütlü, silahlı bir güce karşı mücadele örgütlü bir güç oluşturmaktan geçer. İşte bu bilimsel düşünce ışığında kılavuzumuz TKP/M-L önderliğinde bilinçli davranışlarımızla örgütlenelim, silahlanalım, partimizi ve ordumuzu savaşa devam ederek, savaş içinde geliştirip, güçlendirerek ideal örgütler seviyesine getirerek, böylece halk savaşı yolu ile demokratik Halk Devrimini gerçekleştirerek, faşist Türk Devletinin zulmünden ve zammından, dahası kendisinden kurtulmuş oluruz

Karakoçan İKK Muhabiri

86 Dünya Kupası ve Ardındaki Gerçekler!

31 mayıs günü Mexico City'nın ünlü Aztec stadında İtalya-Bulgaristan maçıyla başlayacak 1986 Dünya Futbol Şampiyonası şimdiden basının manşet konusu olarak dünya kamuoyunu meşgul etmeye başladı.

1986 Dünya Şampiyonası maçları daha önceden yapılan şampiyonalar gibi emperyalistlerin ve dünya gericiliğinin "Sporla siyasetin tamamen ayrı şeyler olduğu, bu nedenle spora siyaset karıştırılmaması gerektiği" dünya şampiyonasının "milletler arasındaki dostluğu, kardeşliği pekiştireceği" yönündeki teranelerinin ipliğini açığa çıkaracaktır.

1986 Dünya Şampiyonasına katılacak tüm ülkelerin amacı, dikkatleri kendi ülkelerindeki baskı ve sömürüden saptırmak, körüklenen şovenizmi, milliyetçiliği şampiyonada başarılı olmanın, duyguları okşayan yönüyle takviye etmek, dünya halkları önünde dikkatleri emperyalist savaş hazırlıklarından, işgallerden, baskı ve sömürüden uzaklaştırarak kendi rejimlerinin propagandasını yapmaktır. Tabii bu arada ünlü Adidas firması gibi spor malzemesi imal eden tekellerin, televizyon, haberleşme alanında yer alan elektronik cihaz üreticisi tekellerin, basın tröstlerinin, kârlarına kâr katarak palazlanmaları işin bir başka yönü olacaktır.

Kapitalizm, her şeyi meta haline getirdiği gibi, sporuda bir meta haline getirmiştir. Futbolcuların, boksörlerin, maratoncuların, veleybolcuların hünerleri vb. artık parayla alınıp satılmakta, bir mal olarak piyasaya sunulmaktadır. Futbolcuların bacakları milyarlara sigortalanmaktadır. Ama bu işgücünü satarak yaşamını sürdüren bir emekçinin işgücünü pazara sürmesinden çok farklıdır. Çünkü sporcuların yeteneklerinin meta haline getirilmesi, ekonomik yönün çok ötesinde hesaplar taşımaktadır. Ekonomik yönden futbolcu veya bir başka sporcu hiç bir değer üretmemektedir. Aksine emekçilerin yarattığı değerden bir bölüm kendisine sunulmaktadır. Yine emekçi yığınlar stadlara, salonlara girerken kendilerinden alınan paraların bir bölümüyle profesyonel spor desteklenmekte ve özendirilmektedir. Kısacası profesyonel spor toplumdaki asalak sınıfların, asalak iktidarlarının asalak bir ürünüdür. Şöhret, itibar ve servet sahibi olabilen az sayıdaki sporcu ise bu oyunun basit birer kuklasından başka bir şey değildirler.

Profesyonel sporun geliştirilmesi, özellikle de futbolun geliştirilmesi siyasi bakımından çok daha önemli hesaplara dayanmaktadır. Geniş kitlelerin ilgisi kendi öz meselelerinden saptırılmakta, kendi kurtuluşunun mücadelesinin bilinciyle silahlanması önlenmeye çalışılmaktadır. Milyonlarca emekçi kendi ekonomik, siyasi ulusal, kültürel meselelerine değil, şampiyonun kim olacağına, filan maçı kimin kazanacağı? vs. ile oyalanmaktadır. İzlenmeye zorlandığı bu meseleler(!) etrafında yoğun bir ilgi yaratıldığı gibi, bölgeler arası, uluslararası düşmanlıkların yaratılması, körüklenmesi, halkın birbirine düşürülmesi gibi hesaplarda madalyonun bir başka yanıdır. Bu amaç uğruna, şike, tehdit, devlet yöneticilerinin baskısı gibi iğrenç yöntemler haklı gösterilmekte, uygulanmakta ve psikolojik, manevi yıpratma yöntemi geliştirilmektedir.

Sporla siyasetin böylesine iç içe olduğu dünyamızda 1986 Dünya Futbol Şampiyonası bu alanda çok şeyi açığa çıkarmaya gebedir. Günümüzde profesyonel spor karşı devrimci sınıflara ve onların iktidarlarına hizmet ederken, demokrasi mücadelesi bu yoz alanı ve bu alanda rol oynayan sporcuları da etkiliyor. Demokrasi mücadelesinin etkilediği spor dallarından biri de futboldur. Bu alanda, tek tek ülkelerin ulusal takımlarının, bazı takımların futbolcularının, kendi üzerindeki sömürüyü, askeri faşist diktatörlüğün olduğu bazı ülkelerin şampiyonaya katılmasını boykot ederek vb. şekildeki tavırlarla ortaya çıkacakları beklenen bir durumdur. Tıpkı 1974 dünya kupası yıldızlarından Alman futbolcusu Breitner'in Arjantin'deki faşist diktatörlüğü protesto çağrısında bulunması, İran milli takımının kaptanı Parvin'in faşist şah rejimini protesto amacıyla şampiyonaya katılmayacağını açıklaması, yine 1978 Dünya Kupası maçlarında Fransız milli takımının Arjantin'deki faşist diktatörlüğü protesto amacıyla Arjantın maçına kollarına siyah bant bağlayarak çıkma kararı alması ki bunun uygulanması Fransız Başbakanı tarafından engellenmiştir.— vs. örneklerinde olduğu gibi.

Sporu siyasetin üzerinde gören anlayışla, emperyalistler ve gericiler tarafından yönetilen futbolun halklar arasında dostluğun güçlendiricisi iddiasında olan gerici anlayışın ipliği daha önceki futbol müsabakalarında açığa çıktığı gibi 1986 Dünya Şampiyonasında da bir kez daha açığa çıkacaktır. Her ülkenin gericileri siyasette futboldan nasıl yararlanacakları ve bu yönde çaba harcandığı görülecektir. Bu amaçla kardeşlikten söz edildiği sırada şikeler yapılabilecek, 1978 Dünya Kupası maçlarından, Peru-Arjantin örneğinde görüldüğü gibi, milyonlarca lira vaad edilen ve daha çok şöhret tutkusuyla yanan futbolcuların birbirlerine nasıl azgın boğalar gibi saldırdıklarını, karşısındakilerini sakat bırakmayı bile göze aldıklarını bir kez daha göreceğiz. Şike vb. olaylar nedeniyle halkın başka ülkelere yönelik nefretinin gösterilere dönüştüğü ve halklar arasında düşmanlık tohumları ekildiğinin örneklerini göreceğiz.

1986 Dünya Futbol Şampiyonasında tüm karşı-devrimciler ve faşistler halkın dikkatini baskı ve sömürüden saptırma hesabını öncelikle öne çıkarmaktadırlar. Sınıf kardeşleri ünlü portekiz faşisti Salazar'ın "Futbol olmasaydı, Portekiz'i bu kadar kolay yönetemezdim." sözlerini kendilerine örnek alacaklardır. Tabii bu konuda en kazançlı olanlar şampiyonayı kazanan ülkenin karşı-devrimci veya faşist iktidarı olacaktır. Mesela 1978 Dünya Kupasını alan Arjantin'de, faşist Videla cuntası azgın sömürü ve faşist baskılardan halkın dikkatini saptırma hesabı içinde ve sağlamayı umduğu sözde itibardan yararlanarak durumunu sağlamlaştırmaya, hatta sadece üniformalarını çıkararak sivil cumhurbaşkanlığı oyununu oynayarak faşist rejimi daha sağlama alma çabasıyla halkın gözünü boyamaya çalışmıştı. Faşist Türk devleti de bu durumdan azade değildir. Kendi sınıf kardeşleri olan faşist Salazar'ın, faşist Videla'nın vs. sözünü tutacak, yaptıklarını yapmaya çalışacaktır. Onları örnek alacak ve bu doğrultuda çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı üzerindeki azgın sömürüsünü ve faşist baskılarını, zindanlara doldurduğu onbinlerce devrimci, demokrat, komünistlerle ilgili vahşetini, ülkeyi emperyalizmin uşağı haline getiren politikalarını gizlemenin aracı olarak kullanacak, milliyetçiliği körükleyecek, durumunu birazda olsa sağlama almaya çalışacaktır. Tabiki bunun tek yolu 1986 şampiyonası değildir. Genel olarak profesyonel spor bu amaca yönelik kullanılan bir araçtır. Bu amaçla, halk yokluğun, yoksulluğun pençesinde kıvranırken, faşist hakim sınıfların futbolculara, süper primler, ikramiyeler, şike maçları için fonlar, propaganda yatırımları vb. yapmakta ve yapmaya giderek devam etmektedir. Devamla, faşist hakim sınıflar, futbolu körüklemekte, her köyde, mezrada, ilde, ilçede futbol takımları, kulüpleri kurmakta ülkemiz gençliğini bu yolla zehirlemektedirler. Bizzat faşist Kenan Evren'in futbol taraftarı olduğunu ilan etmesi, belirli dönemlerde milli takım oyuncularını ziyaret etmesi, futbol takımı olmayan illerde futbol takımı kulübü kurması, kurdurması, yine kendi yetkisine dayanarak ikinci lig takımı olan Ankaragücü'nü, "Ankara başkenttir. Başkenti temsilen bir futbol takımının 1. Ligde olması gerekir" şeklindeki gerekçeyle Ankaragücü futbol takımını 1. Lige getirmesi vs. tümden bu amaca yönelik çabalardır. Faşist Türk hakim sınıfları bu yolla çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızı bu yolla kısa bir süre oyalayabilirler. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, çeşitli milliyetlerden halkımızın haklı mücadelesini ve yıkmaya yöneldiği faşist Türk Devleti'nin yıkımını önleyemez.

Profesyonel spor emperyalist-kapitalist sistemin, dünya gericiliği sisteminin ürünüdür. Sistemin yok olmasıyla PROFESYONEL SPOR da YOK olacaktır. Ülkemizde komprador patron-ağa devletinin ürünü olarak devam ettirilmektedir. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı komünist partimiz TKP/M—L önderliğinde HALK SAVAŞI stratejisi ile gerçekleştireceği demokratik halk devrimiyle yıkacağı faşist Türk Devleti'nin yerine inşa edeceği Demokratik Halk İktidarı'yla birlikte profesyonel sporu ortadan kaldırmayı, yaygın kitlesel sporu geliştirmeyi ve bunun araçlarını (malzeme, eğitim, vb.) yaratmayı hedefleyip gerçekleştirecektir. Böylece spor bir uyutma, yozlaştırma, reklam aracı olmaktan çıkartılacaktır. Spor kitlelerin sağlıklarını ve bedenlerini geliştirmenin bir aracı olacaktır. İşte Demokratik Halk İktidarının bu alandaki programının gerçekleşmesiyle kitleler içinde binlerce yetenekli gerçek sporcular çıkacak, spor dostluğun bir aracı olacaktır. Spor siyasetle tamamen farklı bir şekilde iç içe olacak, hakim sınıfların denetimindeki spordan tamamen farklı olacaktır.

—Yaşasın Partimiz TKP/M-L ve Önderliğindeki Ordusu TİKKO!

—Yaşasın Demokratik Halk Devrimi!

—Yaşasın Kitle Sporu!

Karakoçan İKK Muhabiri

Dünya gericiliğinin bir provakasyon bilmecesi daha:

PALME'Yİ KİM ve NE İÇİN ÖLDÜRDÜ?

İsveç Başbakanı Olof Palme, 28 Şubat gecesi Stockholm'da düzenlenen bir suikastle öldürüldü.

Olay bütün dünyada büyük bir yankı yarattı. Dünya gericiliğinin basın-yayın araçları, olayı günlerce diline doladı. Emperyalistlerin, sosyal emperyalistlerin ve uşaklarının siyasi sözcüleri, çeşitli devletlerin başbakanları, devlet başkanları, kralları, kraliçeleri peş peşe demeçler verdiler. Büyük 'barış','özgürlük' 'demokrasi', 'silahsızlanma' savaşçısı Palme'nin kaybından duydukları derin 'üzüntü'lerini dile getirdiler.

Aynı şekilde ülkemizde de, suikast olayı büyük bir yankı yarattı. Uşak basın olayı, günlerce ve son derece sansasyonel biçimde manşet haber olarak işledi. Faşist cellat Evren'inden tescilli İMF'ci Özal palyaçosuna, 'demokratik sol'cu B. ve R. Ecevit'inden 'sosyal demokrat halkçı' İnönü ve Gürkan'ına kadar, bir çok hakim sınıf kliği sözcüsü de, Palme'nin ölümü üzerine peşpeşe çeşitli demeçler vermekten, bu 'menfur saldırı'yı, bu 'insanlık suçunu'nu lanetlemekten geri kalmadılar.

Sonuçta Palme, yoğun timsah gözyaşları arasında toprağa verildi.

Ölümünden bu yana, iki aya yakın bir süre geçti. Lakin, bu süre içerisinde, Palme suikastının üzerindeki 'esrar perdesi' aralanmak, ya da kaldırmak bir yana, olay giderek güncelliğini yitirdi, yavaş yavaş unutulmaya başlandı.

Görünen o ki, Palme dosyası da, 'faili meçhul' olaylar zincirine eklenen yeni bir halka olmaktan öteye geçmeyecektir.

Palme Kimdir?

Mao Zedung yoldaşın da açıkca vurguladığı gibi; "sınıflı toplumda herkes belli bir sınıfın üyesi olarak yaşar ve istisnasız her düşünce, bir sınıfın damgasını taşır."

Bu evrensel gerçek aynen Palme açısından da geçerlidir.

Palme'nin ölmeden önce başbakanlığını yaptığı İsveç, sınıflı bir toplumdur. Dahası, dünyanın dört bir yanındaki emperyalist sömürü ve yağmadan 'karınca kaderince' pay alan emperyalist bir ülkedir. Ezen-ezilen ülkeler ayrımında, ezen ülkeler kategorisine dahildir. Ülkede siyasi iktidarı elinde bulunduran sınıf, tekelci burjuvazidir. Devlet, bu sınıfın, İsveç proletaryası ve diğer emekçi tabakaları üzerindeki diktatörlüğüdür. Yüzüne şimdilik 'sosyal demokrasi' maskesini geçirmiş olması ve İsveç emperyalist burjuvazinin esas olarak emperyalizme bağımlı ülkelerden sızdırdığı karlar sayesinde yarattığı kısmi 'refah' ortamı, bu sınıfsal gerçeği asla değiştirmez.

Palme işte bu ülkenin başbakanı'dır ve İsveç emperyalist burjuvazisinin ve özellikle de onun bir kesiminin 'sosyal demokrat' maskeli sözcüsü, hem de 1 no'lu sözcüsüdür.

Açıktır ki, onun yüzüne geçirdiği 'sosyal demokrasi' maskesi, İsveç proletaryası ve halkının gözüne kül serpme ve aldatma doğrultusunda kullandığı bir araçtan başka bir şey değildir. Bu maskeyi takınmasının asıl amacı, kuzu postuna bürünmüş kurt misali, çok daha sinsi ve örtülü biçimde hareket ederek, İsveç proletaryası ve emekçi halkını aldatmaktan, böylece mevcut emperyalist düzenin ömrünü biraz daha uzatmaktan başka birşey değildir.

Kısacası, Palme, sınıfsal konumu itibarıyla, tipik bir proletarya, emekçi halk ve devrim düşmanıdır. Bu nedenle sözcülüğünü yaptığı İsveç emperyalist devlet ve burjuvazisiyle birlikte, İsveç sosyalist devriminin hedefleri arasındadır.

Diğer yandan, sadece İsveç özgülü açısından değil, aynı zamanda dünya siyaset arenasında da, Palme'nin önemli bir etkinliği sözkonusuydu. 'Sosyalist Enternasyonal'in ikinci başkanı, Birleşmiş Milletler 'Uluslararası Kalkınma Sorunları Komisyonu' ve kendi adıyla anılan 'Silahsızlanma ve Güvenlik Sorunları Komisyonu'nun vs. üyesi durumundaydı.

Açıkca, yüzüne geçirdiği, 'sosyal demokrasi' maskesi, ona, uluslararası planda da önemli bir manevra alanı sağlamaktaydı.

Peki, bazı emperyalist çevreler ve uşakları tarafından tantanalı biçimde propaganda edildiği gibi, Palme gerçek bir 'barış', 'özgürlük', 'demokrasi', 'silahsızlanma' vs. savaşçısı, ya da 'ezilen halkların dostu'muydu?

Kuşkusuz ki, hayır. O, sözümona böyle görünüyor, 'barış', 'özgürlük', 'demokrasi', 'silahsızlanma' vs. savaşçısı, 'ezilen halkların dostu' kesiliyor, ya da öyle geçiniyordu. Fakat bütün bunlar, kendi gerçek emperyalist burjuva sözcüsü kimliğini gizlemek için başvurduğu sahtekarlık ve manevralardan ibaretti. Bütün bu sahtekarlık ve manevraların altında yatan, İsveç emperyalist burjuvazisinin emperyalist çıkarlarının 'sosyal demokrat' maskeli savunulucuğundan başka birşey değildi.

Bilindiği gibi, bir Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya'ya, hele hele bir ABD ve RSE'ye kıyasla, İsveç emperyalist burjuvazisinin dünya genelindeki emperyalist sömürü ve yağmadan aldığı pay, oldukça sınırlıdır. Dolayısıyla, onun dünya siyaset arenasında giriştiği manevralar, aynı zamanda esas olarak İsveç emperyalist burjuvazisinin, dünya emperyalist sömürü ve yağma sofrasında aldığı payı daha da arttırmaya yönelikti. 'Sosyal demokrasi' maskesi, esas olarak ya ABD'nin ya da RSE'nin etkinlik ve hakimiyeti altında bulunan ezilen ülkelere daha maskeli biçimde sızmada, ona belli bir avantaj sağlamaktaydı.

Diğer yandan, çeşitli emperyalist devlet ve tekeller arasında çelişkilerin bulunduğu ve giderek keskinleşen bu çelişkilerin, dünya genelindeki emperyalistler arası rekabet ve dalaşmayı daha da yoğunlaştırdığı ve yeni bir emperyalist savaş tehlikesini habire tırmandırdığı bilinen bir gerçektir.

İsveç, odak noktalarında en büyük iki emperyalist devletin, ABD ve RSE'nin bulunduğu emperyalistler arası kamplaşmada, hala esas olarak batı bloğu içinde yer almakla birlikte, özellikle de ABD ve RSE arasında "denge" rolü oynamaya çalışmaktadır.

Lakin Palme, genel olarak B.Avrupa emperyalist devletleriyle ortak hareket etme yönünde bir dış politika izliyor, bir yandan ABD ile aradaki mesafeyi açarken, diğer yandan RSE ile giriştiği ilişkiler ile de, bu mesafeyi 'dengelemek' istiyordu. Dolayısıyla onun, 'sosyal demokrasi' maskesi altında giriştiği 'barış', 'silahsızlanma' vs. manevraları, NATO bloğu içinde yeni çatlaklar açmak isteyen RSE ve uşakları tarfından sempatiyle karşılaşırken, ABD'nin ise sürekli hoşnutsuzluk ve homurtularına yol açmaktaydı.

Elbette ki, öz olarak aynı nitelikte olmakla birlikte, İsveç emperyalizmi ile ABD ve RSE arasındaki nüans farkı görmemezlikten gelinemez. ABD ve RSE, dünya hegemonyası peşinde koşar dünyanın en büyük soyguncu ve haydutları, muhtemel bir dünyayı paylaşım savaşının baş kışkırtıcıları durumun-

dadırlar. İsveç emperyalizmi çok daha geri planda olmakla birlikte, o da muhtemel bir emperyalist savaşa hazırlanmakta ve bu savaştan pay almak ya da en karlı biçimde çıkmak istemektedir. Dolayısıyla, ABD ve RSE ile aynı saldırganlık, soygunculuk ve savaş kışkırtıcılığı derecesine sahip olmamakla birlikte, İsveç emperyalizminin de 'barış severliğinden', 'özgürlük severliğinden', 'silahsızlanma taraftarlığından' vs. bahsedilemez. Bu nedenle, ABD ve RSE arasındaki çelişkiden yararlanarak isveç ve B.Avrupa emperyalistlerini muhtemel emperyalist savaşta (onları savaş dışında tutma ihtimali de dahil) en karlı biçimde çıkarmayı hesaplayan Palme'nin, 'barış', 'silahsızlanma' çığırtkanlığı tamamen demagojiden ibarettir. Onun böyle bir demagojiye başvurmasının nedeni, İsveç ve B.Avrupa emperyalistlerinin ABD ve RSE'ye nazaran zayıf durumda bulunması ve silahlanma yarışında fersah fersah onların gerisinde kalmasıdır.

Oysa Palme'nin savunuculuğunu yaptığı 'barış', periyodik iki emperyalist savaş arasındaki bir nefes alma döneminden başka birşey değildir. Dünyada gerçek barışın tesis edilmesi, ancak emperyalist dünya sisteminin yerle bir edilmesiyle mümkündür. Ve bunu sağlayacak olan da, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarıdır. Dolayısıyla, emperyalizmin yıkılmasını değil 'sosyal demokrat' maske altında daha da geliştirilip güçlendirilmesini ve ömrünün uzatılmasını savunun Palme'nin, gerçek anlamda bir 'barış' ve 'özgürlük' yanlısı olamıyacağı gayet açıktır.

Keza, başta ABD ve RSE olmak üzere, irili ufaklı tüm emperyalistlerin kopardıkları ' silahsızlanma' çığırtkanlıkarı da tipik bir emperyalist demagojiden ibarettir. Onların asıl amaçları, emperyalistleri değil, proletarya ve ezilen halkları silahsızlandırmaktır. Emperyalislerin 'silahsızlandırılmasına' gelince, bu, emperyalizm, emperyalizm olarak kaldığı sürece asla gerçekleşmeyecek olan bir hayaldir. Çünkü, emperyalizm demek, tepeden tırnağa silahlanmak, emperyalizm demek savaş demektir.

Dolayısıyla, sözümona, 'barış', 'demokrasi', 'özgürlük', 'silahsızlanma', 'ezilen halkların dostluğu' adına, Palme'nin bu konudaki çığırtkanlıklarının desteklenmesi ve propaganda edilmesi, öz itibarıyla, başta İsveç ve diğer B.Avrupa emperyalistleri olmak üzere, tüm emperyalistlerin gerici çabalarına alet olmaktan başka bir anlama gelmez. Böyle bir tutumun ise, devrimcilikle, ulusal kurtuluşçulukla uzaktan yakından bir ilişkisi olamaz.

Palme olayı, en genel hatlarıyla işte bu çerçeve içerisinde değerlendirilmeli ve çözümlenmeye çalışılmalıdır.

Palme'yi Kim ve Ne İçin Öldürdü?

Palme'yi kim ve ne için öldürdü?

Bu soru, uluslararası gericiliğin kopardığı yoğun demagoji fırtınası arasında, sayısız insanın zihnini meşgul etmektedir. Dahası, emperyalist burjuvazinin çeşitli çevreleri de, kendi menfaatleri doğrultusunda, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının zihnini bulandırma, olayın altında yatan gerçekleri gizleme yönünde yoğun bir gerici propaganda yürütmektedirler.

Lakin yine de, olay, emperyalistlerin ve uşaklarının iddia ettiği gibi bilinemez, ya da altında yatan gerçekler çözümlenemez değildir. Özellikle de proleter devrimciler, Marksist-Leninist bakış açısından hareketle, olayın özüne vakıf olabilir, altında yatan gerçekleri çok daha rahatlıkla açığa çıkarabilirler.

Şöyle ki: Her şeyden önce, bu eylem, mevcut şartlarda, enternasyonal proletaryanın, ezilen dünya halklarının, dünyanın tüm ilerici ve devrimci güçlerinin menfaatine değildir. Böyle bir eylem, proleter dünya devrimine herhangi bir yarar sağlamadığı gibi, emperyalistler ve uşakları tarafından, kendi menfaatleri doğrultusunda çok yönlü biçimde kullanılmaktadır. Emperyalistler ve uşakları, Palme olayını, sadece 'terörizm' adı altında enternasyonal proletarya ve ezilen halklara, dünya ilerici ve devrimci güçlerine saldırı aracı haline getirmekle kalmamakta, aynı zamanda kendi aralarındaki çelişkiler açısından da ondan, cephe gerilerini sağlama alma, aralarındaki güçler dengesini sarsma ve savaş kışkırtıcılıklarını tırmandırma yönünde yararlanmaya çalışmaktadırlar. Ki, bu konuda da başı çeken ABD emperyalizmi olmaktadır. Olayı ve sonrası gelişmeleri kabaca da olsa irdelediğimizde, bu gerçekleri rahatlıkla görebiliriz.

İsveç polisi, olayın hemen akabinde başlamak üzere, uzun süredir yoğun bir baskı sürdürmesine, yoğun bir arama-taramaya girişmesine rağmen, henüz Palme'nin kimin tarafından öldürüldüğünü açığa çıkarabilmiş değildir. Bir çok sansasyonel haberlerin ötesinde, İsveç polisinin suikastle ilgili olarak elde ettiği tek somut ipucu, 38 kalibrelik 357 Magnum Smith Wesson marka toplu tabancadan çıkan, ucu özel olarak sivriltilmiş ve bakır kaplı 9 mm'lik mermidir. İsveç polisi tarafından yapılan açıklamaya göre, İsveç'te 500 kurşun türü arsında bir benzerine rastlanılmayan bu kurşun, koruyucu yelekleri bile delip geçebilen "Metal penetrating Bullet" türü.

Gerek bu ipucu, gerekse İsveç polisinin günlerce süren sıkı ve yoğun baskı arama-taramalara rağmen, bugüne kadar geçen iki aya yakın süre içerisinde, fazla bir şey açığa çıkaramaması, süikastın son derece profesyonelce düzenlendiğini göstermektedir. Dolayısıyla, yukarda açıkladığımız çerçevede Palme'nin gerçek kimliği ve emperyalistler arası rekabette tuttuğu pozisyon gözönüne getirildiğinde, ilk anda akla gelen en kuvvetli ihtimal, suikastın ABD emperyalizminin menfaatleri doğrultusunda CİA tarafından düzenlenmiş olabileceğidir - ki, ABD emperyalistlerinin profesyonelce düzenlediği benzer sayısız suikastın anıları, hala dünya demokratik kamuoyunun belleğinden silinmiş değildir.

Diğer bir ihtimal de, suikastın, CİA ve MİT tarafından ortaklaşa düzenlenmiş olabileceğidir.

Palme'nin ölümünün, sonuçları itibarıyla genel olarak ABD emperyalistlerinin menfaatlerine hizmet ettiği açıktır.

İsveç emperyalizminin bir kesiminin RSE'ne daha fazla göz kırpmasını engelleme; bazı İsveç ve diğer B.Avrupa emperyalist çevrelerinin, ABD'den uzaklaşarak, ABD ve RSE arasında denge tutturma eğilimine, bu eğilimin önde gelen sözcülerinden birisini imha ederek, uyarıda bulunma, ona set çekmeye çalışma; emperyalist savaş kışkırtıcılığını yükseltmenin ve 'terörizm' adı altında ve cephe gerisini sağlama alma doğrultusunda, gerek enternasyonal proletarya ve ezilen halkların, gerekse de B.Avrupa'daki ilerici-devrimci yabancılar potansiyeline saldırı aracı haline getirme... Bütün bunlar ABD emperyalizminin, Palme'nin ölümünden sağladığı çok yönlü menfaatlerin sadece ilk anda akla gelebilenleri.

Peki, diğer bir ihtimal olarak MİT neden böyle bir suikaste ortak olmuş olabilir?

Bu konuda da yeterince nedenin bulunduğu gayet açıktır. Ve bunların başında da, başta İsveç emperyalist devleti olmak üzere çeşitli Avrupa emperyalist devletlerini, öteden beri faşist Türk devletini rahatsız edegelen yurtdışındaki yertsever, devricmi, demokratik ve komünist muhalefeti etkisiz kılma doğrultusunda harekete geçirebilecek bir ortamın yaratılmasından başka birşey değildir. Faşist Türk devletinin, ülkemizdeki yeni devrimci kabarışa paralel olarak, yurtdışındaki bu devrimci ve komünist potansiyelin önümüzdeki dönem içerisinde Türkiye devrimi üzerinde yapabileceği etkiyi de görerek, bu yöndeki çabalarını giderek yoğunlaştırdığı gayet açıktır. Keza, PKK şeflerinin, Avrupa genelinde yarattıkları provokasyon ortamıyla, ona gereken demagoji malzemesini fazlasıyla sağladıkları da, tartışma götürmez bir gerçektir.

Ayrıca, adeta önceden planlanmış gibi, uşak basının, Palme suikastının hemen ardından başlamak üzere, PKK'yı sansasyonel biçimde günlerce manşet yapmaları da, oldukça düşündürücüdür.

Faşist Türk devleti, uşak basını da en iyi şekilde kullanarak, Palme olayını, tıpkı Papa olayı gibi, sadece ülke kamuoyunun dikkatlerini iç sorunlardan dış sorunlara kaydırma yönünde kullanmakla kalmamış, aynı zamanda onu, hem Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü perdelemenin, hem de Avrupa genelin-

deki yurtsever, devrimci, demokratik ve komünist muhalefeti yıpratmanın, teşhir ve tecrit etmenin aracı haline getirmiştir.

PKK, onun bu faşist emellerine alet ettiği sadece tipik ve sansasyonel bir araç olmuştur.

Diğer yandan, suikastın düzenlenmesine dair, bir çok diğer ihtimal ve varsayımlar da ileri sürüldü. Suikastın bilmem hangi 'gizli örgüt' tarafından düzenlenmiş olabileceği yolundaki sansasyonel haberler, günlerce gerici basın sayfalarını kapladı. Hatta, bilmen ne ajansının hangi bürosuna telefon eden bazı örgütler, suikastın 'kendileri tarafından düzenlendiği' iddiasında bulundular.

Fakat bütün bunlar, gerçeği yansıtmaktan uzaktı. Dahası, Palme suikastını profesyonelce düzenleyen güçler tarafından, hedef şaşırtma doğrultusunda piyasaya sürülen yalan haberlerden başka bir şey olmaması çok daha kuvvetli bir ihtimaldir.

Suikastın, Avrupa'daki çeşitli küçük burjuva anarşist örgütlere ve PKK gibi 'ulusal kurtuluşçu'' ve 'devrimci' maskeli bir örgüte mal edilmeye çalışılmasının bir nedeni de, onun, 'terörizm' demagojisi altında proletaryaya, diğer emekçi yığınlara ve devrime saldırı aracı haline getirilmesidir.

Keza, 'terörizm' çığırtkanlığının, başta ABD ve RSE olmak üzere, emperyalistlerin ve uşaklarının, kendi gerçek terörist kimliklerini gizlemek için giriştileri bir demagojik manevradan başka bir şey olmadığı gayet açıktır. Zira, terörizm onların başlıca mesleklerinden birisidir ve nasıl icra-i meslek ettikerine sayısız örnekler gösterilebilir. Ki, ABD'nin Libya'ya karşı giriştiği provokasyonlar, Libya'nın düzenlediği çeşitli terör olayları, Fransa'nın Mururo'daki nükleer denemeleri ve Yeni Zellanda açılarında Yeşilbarış örgütünün bir gemisine karşı giriştiği sabotaj, RSE'nin Güney Kore uçak gemisini bombalayarak düşürmesi olayı, CİA ve MİT'in Bulgaristan ve MAFYA'yı da kendilerine alet ederek giriştikleri Papa suikastı... Bütün bunlar, emperyalistlerin ve uşaklarının uluslararası planda giriştikleri provokasyon ve terör eylemlerinin sadece ilk anda akla gelebilen bazı tipik örnekleridir.

Kısacası, tüm demagojilerinin aksine, asıl teröristler emperyalistler ve uşaklarıdır ve onların, Palme suikastını rahatlıkla düzenliyebilmeleri bir yana, çok daha kanlı cinayet ve katliamlara başvurmaları da mümkündür.

Biz, emperyalistlerin ve uşaklarının enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarına karşı giriştikleri her türden baskı, zulüm, katliam ve provokas onlarını nefretle lanetleriz. Keza, aralarındaki çelişkilerden dolayı birbirlerine karşı giriştikleri saldırı, katliam ve provokasyonlarda ise, onların daha 'ehven' kesimlerini daha gerici kesimlerine tercih etmeyiz. Onların hepsini enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının ortak düşmanları olarak görür, devrim ile karşı-devrim güçleri arasına kalın bir ayrım çizgisi çekerek, hepsine karşı mücadele ederiz. Fakat aralarındaki çelişkilerden, proleter dünya devrimi lehine en iyi şekilde yararlanmayı, bu tür cinayet, katliam ve provokasyonlarının altında yatan gerçekleri gözler önüne sermeyi de ihmal etmeyiz.

Diğer yandan biz, çeşitli küçük burjuva anarşist örgütlerin kitlelerden kopuk bireysel terör eylemlerini genel bir çizgi haline getirme anlayışlarını kesin olarak onaylamayız. Fakat bu bizim, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının, emperyalistlerin ve uşaklarının baskı, sömürü ve zulmünden kurtulmak için giriştiği mücadeleyi, kullandığı şiddeti ve verdiği savaşları, haklı ve meşru olarak görmememiz ve bütün gücümüzle desteklememiz anlamına gelmez. Biz, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının, dünya gericiliğine karşı giriştikleri haklı ve meşru savaşları bütün gücümüzle destekleriz. Bu çerçevede, uluslararası komünist hareketin Türkiye parçası olarak, sözümona 'barış', 'silahsızlanma' vs. adına haklı-haksız, devrimci-karşı devrimci, ilerici-gerici ayrımı yapmadan, her türden savaşa, şiddete ve silahlanmaya karşı çıkan pasifistlerden kesin olarak ayrılırız.

Palme ve PKK

Pelme'yi PKK öldürmüş olabilirmi? Bunun, çok yönlü amaçları doğrultusunda, bizzat faşist Türk devleti ve onun MİT, KONTR-GERİLLA gibi karanlık cinayet şebekeleri tarafından ve uşak basın aracılığıyla sansasyonel biçimde piyasaya sürülmüş bir uydurma olduğuna, yukarda geçerken antiparentez değinmeye çalışmıştık.

Fakat bizim açımızdan önemli olan sorunun bu yönü değildir. Burada, bizim açımızdan çok daha ilginç olan, PKK'nın, daha düne kadar Kürdistan 'ulusal bağımsızlığına' karşı çeşitli oyunlara girmekle suçlayarak tehditler savurduğu Palme'ye karşı suikastten sonra takındığı tavırdır.

Zira ona göre, 'hain' Palme, bir anda 'İsveç halkının dostu', 'Kürt halkının dostu', 'dünya ilerici insanlığının değerli bir barış girişimcisi' vs. vs. olup çıkmıştır! (Bkz: PKK Avrupa Temsilciliği'nin 3 Mart 1986 tarihli bildirisi)

Evet, PKK şeflerinin sözümona Palme ile belli 'çelişkileri' olmuştu!...

Ama şimdi çok daha iyi anlaşılmaktadır ki, PKK şeflerinin, İsveç emperyalizminin 'sosyal demokrat' maskeli bir temsilcisi; İsveç halkının, Kürt halkının, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının, 'kuzu postuna bürünmüş kurt' misali bir düşmanı olduğu için Palme'ye karşı çıkma diye bir sorunu yokmuş!

Onların tek sorunu, Palme'nin, kendilerine karşı özellikle de Ö.Yolu'nun sosyal-faşist şeflerini 'baştacı' etmesi ve son dönemlerde ilticalar konusunda kendilerine çıkarmaya başladığı güçlükler imiş!

İşte PKK şeflerinin keskin 'Palme aleyhtarlıkları'nın altında yatan asıl neden budur.

Bu tipik örnek de açıkca göstermektedir ki, PKK şeflerinin 'ulusal kurtuluşçuluk'ları gibi, keskin 'anti emperyalistlik'leri de sadece laftan ibarettir.

Kaldı ki, onların emperyalizmi sadece batılı emperyalistlerden ibaret gören ve RSE ile uşaklarını 'sosyalist' ilan eden mantıkları da ortadadır.

PKK şeflerinin gerçek halk ve devrim düşmanı yüzlerini hala görmek istemiyenler, onun Palme konusunda takındıkları bu gerici tutumdan ibretle ders almalıdırlar.

Faşist Cuntanın..

Baştarafı sf: 11'de

mize gerçekten de demokrasiyi mi getirecektir?

Kuşkusuz ki hayır.

Bu sadece, hakim sınıfların bazı kliklerinin yerine hemen hemen bütün kliklerinin yer alacağı bir 'demokrasi', yani hakim sınıflar için demokrasi olacak, öte yandan nispeten örtülü bir biçime bürünmüş olsa da, halkımız üzerindeki faşist diktatörlük sürmeye devam edecektir.

Lakin, hakim sınıf kliklerinin, bu tantanalı 'demokrasicilik' oyunlarını, son derece kaba ve uyduruk bir tarzda da olsa oynamada, önümüzdeki dönem içerisinde çok daha büyük güçlüklerle karşılaşabileceklerini söylemek yanıltıcı olmayacaktır.

'Sosyalist Parti'...

Baştarafı sf: 17'de

kim sınıf klikleri tarafından da, çok daha usturuplu biçimde oynanmak istendiğide tartışma götürmez bir gerçektir. Lakin, bugün gelinen noktada, bu oyunların kotarılmasında çok daha büyük güçlüklerle karşılaşılmasının kaçınılmaz olduğu gerçeğini, burda bir kez daha oyun sahiplerine yeniden hatırlatmakta yarar görüyoruz.

Alıntılar
1- Nokta, 15 Kasım 1985
2- Saçak, Ocak 1986
3- Saçak, Ocak 1986
4- D. Perinçek, Nokta, 10 Kasım 1985
5- K. Boratav, Nokta, 22 Aralık 1985
6- Saçak, Ocak 1986
7- M. Belge, Yeni Gündem, 17-23 Mart 1986

yalistlere ve halklara göz dağı vermektedir.

Emperyalistler ve özellikle iki en büyük savaş kışkırtıcısı güç arasındaki çelişkinin ve hegemonya dalaşının almış olduğu boyutun ve aynı zamanda uç noktaya doğru sürüklenmesinin bir göstergesi olan ABD'nin Libya saldırısı, emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişkiyi, yeni yeni çatışmalara gebe bir biçimde keskinleştirmiştir.

ABD, Libya saldırısıyla batılı emperyalist blok içerisindeki müttefiklerini bir askeri harekatta peşine takma ve onları kendi önderliğinde harekete geçirme amacını da gütmüştür. Nitekim daha önce Libya'ya karşı ortak hareket etme, ortak yaptırımlar uygulama çağrılarını tekrarlayan ABD emperyalistlerinin bu istek ve çağrıları, batılı emperyalistler arasındaki çelişkilerden dolayı gerçekleşmemiştir. Libya'ya karşı ekonomik ambargo önerisi, diğer batılı emperyalistlerden nitelik desteği görmeyince, onları da harekete geçirebilecek şartları yaratma çabasına ve hazırlıklara girişen ABD emperyalistleri, Sirte Körfezindeki tatbikat ve çatışma sırasında müttefiklerine, adeta 'siz olmasanız da ben bildiğimi okurum, ama siz de olsanız daha da iyi olur' mesajını iletiyordu. Nitekim Sirte Körfezindeki çatışmadan kısa bir süre sonra, B.Berlin'deki La Bell diskoteğinde patlayan bomba olayının hemen arkasından, Reagan'dan Busch'a kadar bütün ABD sözcüleri yaptıkları açıklamalarda, iki noktayı önemle vurguluyorlardı.

Birincisi; bu eylemin sorumlusu Libya'dır ve bu nedenle Libya cezalandırılmalıdır. İkincisi ise; batılı müttefiklerin ABD ile ortak hareket etmesi gerektiğidir. La Bell olayından sonra, Reagan'ın özel bir temsilcisi alel acele bütün batı başkentlerini dolaşarak Libya'ya karşı bir askeri saldırıya katılmaları ve/a desteklemeleri konusunda hükümet başkanlarına Reagan'dan özel mesaj iletmiştir. Saldırının planlandığı dönemlerde batılı hükümetlerin sözcüleri ve saldırıdan bir gün önce B.Avrupa emperyalistlerinin Dışişleri Bakanları, 'uluslararası terörizme karşı evet, ama, Libya'ya karşı askeri bir misillemeye karşı hayır' açıklaması yapmışlardır. Buna gerekçe olarak, askeri bir misillemenin terörizme karşı mücadelede bugün için etkili bir girişim olmayacağı gibi, Arap ülkelerini de karşısına alacağını vurgulamışlardır. Böyle bir gelişmeden RSE'nin kârlı çıkacağı endişesinin yanı sıra, böyle bir girişimin nerede biteceğinin meçhul olması endişesi de eklenmiştir. Ayrıca İtalya gibi bazı B.Avrupa emperyalist devletleri de, Libya ile olan yoğun ilişkilerinden dolayı, özel endişelerini belirtmişlerdir. Batı Avrupa'lı emperyalistler, ABD ile askeri hareketa ortak olarak katılmamalarına karşın, 'saldırıya uğrayanın kendini savunması haklı ve meşrudur' gerekçesiyle B.Almanya, İngiltere ve Kanada tarafından desteklenirken, İtalya, Yunanistan ve İspanya saldırıyı kınadıklarını açıklamışlardır. Schultz, desteklerinden dolayı İngiltere, Almanya ve Kanada'ya teşekkür ederken, Kaddafi'de Yunanistan, İtalya, Fransa ve İspanya'yı övmüştür.

Sonuç olarak; ABD'nin Libya saldırısı batılı emperyalistler bloku içinde hem mevcut çelişkileri daha da keskinleştirirken, hem de ABD önderliğinde yoğunlaşan savaş hazırlığına ve kışkırtıcılığına İngiltere ve B.Almanya'nın ortak olması son olarak da saldırıyı desteklemeleriyle NATO içindeki emperyalist savaş ittifakı daha da güçlenmiştir.

Çok sayıda Arap hükümeti ve Arap birliği saldırıyı kınarken, Arap ülkelerinde ABD emperyalistlerine karşı mücadele de ivme kazanmıştır. Faşist Türk devleti ve Özal hükümeti, ikili bir tavır takınmış, bir yandan efendisi ABD emperyalistlerinin Libya'nın devlet "bağımsızlığı"na saldırmasını kınar gözükürken, esas olarak da ABD'nin terörizme karşı mücadelesini desteklemiştir. Ankara'daki Libya Halk Komitesi başkanı, Türk hükümetinin bu açıklamasını açıktan eleştirerek, ABD'nin Türk hükümeti tarafından kınanmadığı belirtilmiştir. Bir yandan saldırganın efendileri ABD emperyalistleri olması diğer yandan Libya ile olan sıkı ekonomik ilişkiler, faşist Türk devletini bu gelişmeler karşısında zor durumda bırakmış ve bunlar tarafından sessizlik yeğlenmiştir.

Rus sosyal-emperyalistleri ve güdümündeki devletler, revizyonist parti ve örgütler ABD'nin Libya saldırısını kınarken, her zaman olduğu gibi, batılı emperyalist blok içerisindeki çelişkilere oynamayı ihmal etmediler. ABD'nin Libya saldırısı Doğu Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin 11. Kongresinde Gorbaçov ve Honeker tarafından kınanırken, orta menzilli füzelerin sınırlandırılmasına ilişkin yeni bir öneriyle de, Libya saldırısıyla daha açık olarak ortaya çıkan batılı emperyalistler arasındaki çelişkiyi derinleştirme çabası sürdürülmüştür.

ABD emperyalistlerinin Libya'ya saldırısının gerekçesi ve amaçlarından biri de, Libya halkına olduğu gibi, proletarya ve halklara göz dağı vermek, onları kendi hegomonyacı amaçlarına boyun eğdirmektir. Libya saldırısında görüldüğü gibi "terörizme karşı mücadele" ABD ve diğer batılı emperyalistlerin kendi emperyalist amaçlarını, caniliklerini, savaş hazırlıklarını ve kışkırtıcılıklarını gizlemenin, kendi asalak düzenlerini ayakta tutmak için emperyalizme yönelik halk hareketlerine, devrimci mücadelelere saldırılarını ve bunları bastırma, ezme girişimlerini meşhurlaştırmanın kaba gürültüsüdür. Güçleri arasında İsrail ve Türkiye gibi ülkelerinde yer aldığı "terörizme karşı mücadele" NATO aracılığıyla yönlendirilmekte, bu amaçla oluşturulan örgütler vasıtasıyla emperyalistlere yönelen her şiddet hareketi ezilmeye çalışılmaktadır. NATO'lu emperyalistlerin "terörizme karşı mücadele"den anladıkları, emperyalist metropollerde demokratik hak ve özgürlüklerin gasbını, siyasi mahkumların tecritini, barış hareketleri içinde kontrol altına alamadıkları radikal güçleri sindirmeyi, yarı-sömürgelerde ise; gerilla savaşına karşı, kontrgerilla örgütleri oluşturmayı ve buna bağlı olarak milis güçleri örgütlemeyi, Peru, Kolombiya, Filipinler, Güney Afrika'da olduğu gibi, stratejik köyler, yerleşim merkezleri oluşturmayı ve siyasi mahkumları etkisiz hale getirmek için E tipi cezaevlerini yaygınlaştırmayı anlamaktadırlar.

ABD emperyalistleri bu sahte gerekçeyle dünyanın dört bir tarafında saldırı üzerine saldırı örgütlüyor. Uydusu İsrail siyonistleri ve uşağı gerici Arap yönetimleriyle el ele Filistin halkının ve Arap halklarının mücadelesini boğma çabası, Nikaragua'ya saldırıları ve Nikaragua devriminin kazanımlarını yok etmek amacıyla karşı-devrimcilere verdiği çömertce destek, Filipinler'de, Haiti'de faşist diktatörlükleri ve ABD emperyalizmini hedefleyen halk hareketlerini, bir uşağın yerine diğer uşağını getirerek pasifize etme çabaları, Güney Afrika'da ırkçı rejime verdiği destek, Şili'de, Güney Kore vb. ülkelerde faşist diktatörlükleri ayakta tutma çabası, diğer emperyalistlerle birlikte, Peru'da PKP önderliğinde yükselen halk savaşını, gerici Garcia hükümeti aracılığıyla ezme girişimleri, bu saldırıların birer halkasını oluşturmaktadır.

Sonuç olarak denilebilir ki; ABD emperyalistlerinin Libya'ya saldırısı bölgedeki ve dünyadaki çelişkilerin keskinleşmesinin ve bu çelişkilerin aldığı boyutun bir göstergesidir.

Bugün dünya, başını iki en büyük emperyalist güç olan ABD ve RSE'nin çektiği iki askeri blok etrafında eşi görülmemiş bir nükleer savaşa sürüklenirken, aynı zamanda, keskinleşen emperyalizmin iç çelişkileri, emperyalist, sosyal-emperyalist haydutların tahtlarını başlarına devribilecek şartları daha da olgunlaştırmakta, dünyanın dört bir yanında devrim mücadeleleri ivme kazanmaktadır.

Sınıf bilinçli proletarya; ABD emperyalizminin, Kaddafi yönetiminin gerici, karşı-devrimci niteliğine rağmen, Libya ulusunun kendi kaderini tayin hakkına yönelik saldırısını kınarken, aynı zamanda emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin savaş hazırlıklarını ve kışkırtıcılığını mahkum eder.

Sınıf bilinçli proletarya; emperyalist savaş hazırlıklarına ve artan emperyalist savaş tehlikesine karşı bütün ülkelerde esas görevin, devrim mücadelelerine hız vermek olduğunu ve bir emperyalist savaşın ancak devrimlerle engellenebileceği gerçeğini vurgular.

ABD Emperyalistlerinin Libya'ya Yönelik Canice Saldırılarını Lanetliyoruz!

İngiltere'deki Lakenheath ve Upper Heyford askeri üslerinden ve Akdeniz'deki uçak gemilerinden havalanan ABD savaş uçakları, 15 Nisan salı günü sabaha doğru Libya'nın Bingazi ve Tripoli şehirlerindeki çok sayıdaki hedefi bombaladılar. Fransa ve İspanya'nın geçiş izni vermeyişinden dolayı Atlantik okyanusundan Akdenize geçen 24 F-111 ABD savaş uçağı Tripoli'deki belirlenmiş hedeflere tonlarca bomba yağdırırken, aynı işi İtalya açıklarındaki uçak gemilerinden kalkan 14 A-6 avcı uçağı aynı saatte Bingazi'yi bombalayarak yerine getirdi.

ABD emperyalistlerinin kovboy bozuntusu başkanı Reagan önderliğindeki savaş bakanı Weinberger ve dışişleri bakanı Schultz üçlüsünün, Pentagon generalleri ve NATO başkomutanı Rogers ile birlikte aylardır siyasi ve askeri hazırlıklarını yaptıkları bu canice saldırı sonucu, içlerinde çok sayıda çocuğun ve sivil halktan insanlarında bulunduğu onlarca kişi öldü, yüzlerce kişi de yaralandı.

ABD'nin Libya'ya saldırısının hemen arkasından, saldırının amaçlarına uygun olarak Kaddafi yönetimine karşı girişilen darbe başarısızlıkla sonuçlandı. Kaddafi saldırıdan üç gün sonra yaptığı açıklamada, Reagan ve ABD'yi çocuk katili olarak suçlarken, Fransa, İspanya, İtalya ve Yunanistan'dan övgüyle sözetti.

ABD emperyalistlerinin dünya hegemonyası emeliyle yanıp tutuşan ve sınır tanımayan başkanı Rambo'nun bu saldırısına açıktan destek veren İngiliz emperyalistleri, ABD'nin suç ortağı olurken, başı Margaret Thatcher'de Rambo'nun kızı olduğunu bir kez daha ispatladı. Ayrıca Almanya, Kanada ve İsrail'de ABD'ye destek vererek, bu saldırıyı alkışladılar.

Rakibi Rus sosyal-emperyalistleriyle birlikte dünya jandarmalığı rolünü üstlenen, saldırgan ve hegemonyacı ABD emperyalistlerinin Libya ulusunun kendi kaderini tayin hakkına ve devlet "bağımsızlığı"na yönelik vahşi ve canice saldırısı, başta Libya halkı olmak üzere dünyanın her yanında işçi sınıfı ve ezilen halklar tarafından protesto edildi ve lanetlendi. Londra, Bonn, Atina ve onlarca şehirde yüzbinlerce ilerici, ABD'nin Libya saldırısını ve ona destek veren güçleri protesto gösterileriyle kınadılar. Beyrut'ta İngiliz Büyükelçiliği roket ateşine tutularak, İngiliz emperyalistlerinin saldırıya desteği mahkum edildi. İstanbul'da asılan bombalı pankartlarla ve dağıtılan bildirilerle saldırı kınanırken, Porta Rica ve bir çok ülkede ABD tesislerine karşı çeşitli eylemler düzenlendi.

ABD'nin Libya saldırısının nedeni, ABD ve batılı emperyalistlerin göstermek istediği gibi, Libya yönetiminin ve Kaddafi'nin "ABD'ye yönelik terör eylemlerini" desteklemesi bunun somut ifadesi olarak da, TWA uçağına konan bomba olayına ve B.Berlin'deki La Bell isimli diskotekde batlayan bomba eylemine karşı ABD'nin bir karşı misillemesi değildir. Sözkonusu saldırının amaç ve hedefleri, batılı emperyalistlerin gösterdiğinden çok daha boyutlu ve geniştir. Bu saldırı, bölgedeki ve dünyadaki emperyalizmin başlıca çelişkilerinin almış olduğu boyutun bir göstergesi olduğu gibi, gittikçe daha da kızışan emperyalistler arası rekabetten, emperyalistlerle halklar arasındaki mücadeleden soyutlanamaz. Saldırının başlıca nedenleri, ancak günümüz dünyasının mevcut çelişkilerinin çok yönlü bir tahlili temelinde açıklanabilir.

Bugün, emperyalist sistemin derinleşen krizi sonucu, emperyalistler arası paylaşılmış bulunan dünya pazarlarının yeniden paylaşılması istek ve hazırlıklarının sonucu olarak, uzayın silahlandırılması da dahil, dişinden tırnağına kadar silahlanmış bulunan iki en büyük emperyalist güç, ABD ve RSE dünya hegomonyası için alabildiğine dalaşmaktadırlar. Başını bu iki en büyük savaş kışkırtıcısının çektiği, iki askeri savaş bloğu içinde kümelenmiş olan emperyalistler ve sosyal-emperyalistler dünyayı, kışkırttıkları veya bil fiil örgütledikleri bölgesel ve yerel savaşlarla taşlarını döşedikleri eşi görülmemiş bir nükleer savaşa doğru sürüklemektedirler. ABD emperyalistlerinin Libya'ya saldırısı, iki en büyük emperyalist güç arasındaki yoğunlaşan dünya hegomonyası mücadelesinin almış olduğu boyutu göstermektedir. Çünkü; bölgede ve orta-doğu'da ABD emperyalistlerinin aleyhine bir siyaset izleyen ve anti-ABD'ci güçleri destekleyen ve aynı zamanda Rus sosyal emperyalistleriyle iyi ilişki içinde bulunan ve özellik siyasi ve askeri olarak onun güdümüne giren Kaddafi önderliğindeki Libya yönetimi, ABD emperyalistleri tarafından uzun bir zamandır ders verilmesi, geriletilmesi gereken bir güç olarak değerlendiriliyordu.

Reagan'ın Kaddafi devrildiği taktirde "Libya ile yeniden iyi ilişkiler içine gireceğiz" açıklaması ve ABD saldırısının hemen arkasından Libya içindeki iktidar kavgasının kızışması ve hatta daha önceki yıllarda çokca denenen, ama bir türlü başarılamayan darbe girişimlerine bir yenisinin daha eklenmesi, ABD emperyalistlerinin bu yönlü amaçlarını açıkca ortaya koymaktadır. ABD emperyalistlerinin Kaddafi ve Libya yönetimine karşı sürdürdüğü saldırıların amacı salt Kaddafi ve Libya yönetimiyle sınırlı değildir. Bu aynı zamanda bölgede benzer bir politika izleyen Suriye vb. güçlere, bunların destek verdikleri bölgedeki diğer anti-ABD'ci güçlere bir gözdağını içermektedir. ABD'nin Sirte körfezindeki askeri tatbikatı ve bu tatbikat sırasında, Libya'nın füze üslerine saldırması ve bunu takiben kısa dönem içerisinde, bir takım uyduruk gerekçelerle Tripoli ve Bingazi'yi bombalaması, iki savaş gemisinin boğazlardan geçerek Karadenize açılması, Nevada çölündeki Atom bombası denemelerini sıklaştırması, aynı döneme denk gelen bu eylemleri, direk ve dolaylı olarak Rus sosyal-emperyalistlerine de yönelik bir meydan okumadır. Reagan ABD'nin Vietnam yenilgisi sonrası girdiği pasifizmden kurtarılması, dünyanın her yanında "adalet", "demokrasi" ve "ABD çıkarlarının aktif olarak savunulması" propagandasını, başkan oluşundan beri çok yönlü olarak yürütmekte, siyasi ve askeri çizgisini buna uygun olarak şekillendirmektedir. Yani, dişi dökük uysal bir canavar değil, alabildiğine hareketli, saldırgan ve güçlü bir canavar olduğunu ispatlamaya çalışmaktadır. Bunu gerçekleştirmek için ABD halkından sürekli özveri isteyen ve yurtseverlik propagandasını doruğa çıkaran Reagan yönetimi, yıldızlar savaşı adı verilen SDI projesiyle Avrupaya nükleer başlıklı orta menzilli füzelerin yerleştirilmesi kararlılığıyla, Grenada işgali ve Nikaragua, Lübnan'a direkt müdahale girişimleriyle ve en son olarak da Libya'ya saldırısıyla ihtiyar kurdun dişlerinin henüz dökülmediği, aksine çok keskin olduğunu göstermeye çalışmıştır.

ABD emperyalistlerinden her alanda geri kalmayan ve dünya hegemonyası için en az ABD emperyalistleri kadar saldırgan ve yayılmacı olan RSE'leri bir yandan üst üste yeni "silahsızlanma" önerileriyle dünya kamuoyunun desteğini almaya, batı bloğu içindeki çelişkilere oynamaya çalışırken, diğer taraftan Afganistan'da olduğu gibi direkt, uzakdoğu, orta-doğu ve Afrika'da olduğu gibi dolaylı olarak işgal, saldırı, santaj ve tehditlerini yoğunlaştırmakta, 'ben yoksam dünya da yok' mantığıyla rakip emper-

Devamı arkada